AR
906

தம்பிக்கு அண்ணாவின் கடிதங்கள்

16

அறிஞர் அண்ணா

தம்பிக்கு அண்ணாவின் கடிதங்கள்

பதினாறாம் தொகுதி

காஞ்சிக் கடிதங்கள் - 3

அறிஞர் அண்ணா

பல்லடம் மாணிக்கம்
தமிழ் நூல் காப்பகம்
திருமுதுகுன்றம்

பாரி நிலையம்
184, பிராட்வே, சென்னை-600108

முதற் பதிப்பு : 1988
பதிப்பு உரிமையுடையது

தமிழ் நூல் காப்பகம்
09216
தமிழ் நகர், விருத்தாசலம் - 606 001.

விலை ரூ 16-00

அச்சிட்டோர்: சாலை அச்சகம், 11, திருவீதியான் தெரு,
கோபாலபுரம், சென்னை-600 086 [106]

**முதல் இரண்டு தொகுதிகளின்
முதற் பதிப்பின்**

முன்னுரை

திரு. நாவலர் இரா. நெடுஞ்செழியன், எம். ஏ.

'அண்ணா தம்பிக்கு எழுதிய கடிதங்கள்' நூல் வடிவம் கொண்டு அழகும் கவர்ச்சியும் ஒருங்கே பெற்று, என் கைக்கு வரப்பெற்று மிக்க பேருவகையுற்றேன். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் 'திராவிட நாடு' இதழ் மூலம் அருமைத் தம்பிமார்களுக்கு எழுதிவந்த முடங்கல்கள் அனைத்தும் நூல்வடிவம் பெற்றால், அந்த நூல், கருத்துக் கருவூலமாகத் திகழப் பெறுமே என்ற எண்ணம் என் உள்ளத்தில் நீண்ட நாட்களாக எழுந்ததுண்டு. என்னைப் போன்ற பல்லாயிரக் கணக்கான தம்பிமார்களுக்கும் வேணவா கிளர்ந்தெழுந்திருக்கும் என்பது உறுதி. அந்த வேணவாவை இனிது நிறைவேற்றி வைக்கும் அரும் பெருந்தொண்டை. 'பாரி நிலையத்தார்' செய்திருப்பது கண்டு பூரிப்படைகிறேன். பாரிநிலையத்தாரை வரவேற்றுப் பாராட்டி வாழ்த்துகிறேன்.

அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் எழுத்து வன்மையையும், அவரது எழுதுகோல் முனையிலிருந்து உருப்பெற்றெழுந்து நாடெங்கணும் வெற்றியுலா வரும் கதைகள்— கட்டுரைகள் — நாடகங்கள் — திரைப்பட வசனங்கள்— எழுத்தோவியச் சுவரொட்டிகள், துண்டு அறிக்கைகள் ஆகியவற்றையும், அவற்றில் தமிழ் மணம் மிகச்சிறந்த முறையில் கமழ்வதையும், இனிய ஓசைபயக்கும் சொற்கள் அருவியின் வீழ்ச்சியெனத் தங்கு தடையின்றிப் பாய்ந்து துள்ளிக் குதித்து ஓடுவதையும், கருத்துக்கள் செறிந்து காணப்படுவதையும், உவமை நயங்கள் பெருவாரியாக ஆங்காங்குப் பளிச்சிட்டு மின்னுவதையும், அறிவும் ஆற்றலும், உண்மையும் உயர்வும், திண்மையும் திட்பமும், சொல்லழகும் பொருளாழமும் ஒன்றையொன்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு துள்ளிக் குதிப்பதையும், தமிழ் கற்றறிந்த நல்லறிவு படைத்தோர் அனைவரும் நன்கு உணர்வர் தமிழின்பத்தை எல்லா வகையிலும் சுவைக்க விரும்புவோர், இந்நூலைச் சுவைத்தாலே போதும். எல்லாவகையான இனிய சுவைகளும் இதனுள் பொதிந்து கிடக்கின்றன,

படித்து மகிழ்ந்து பயன் பெறுவதற்குரியவைகள் பலப்பல இருந்த போதிலும்,ஒவ்வொருவரும் கடிதத்தைப் படிப்பதற்குப் பேராவல் காட்டுகிறோம். அஞ்சலை அன்றாடம் வழி மேல் விழிவைத்துப் பார்க்க நாம் தவறுவதில்லை. அஞ்சல் வந்தவுடன் மற்றப் பணிகளையெல்லாம் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டுப் பிரித்துப் படிக்கிறோம்; பலதரப்பட்ட செய்திகளையும் கருத்துக்களையும் அறிந்துகொள்கிறோம். பொதுவாகக் காதலியிடமிருந்தும், நண்பர்களிடமிருந்தும் நெருங்கிய உறவினர்களிடமிருந்தும் வரும் முடங்கல்களைப் படிப்பதில் ஒருவன் எவ்வளவு ஆர்வமும் அக்கறையும் அகமகிழ்ச்சியும் காட்டுவானோ அவ்வளவு ஆர்வமும் அக்கறையும் அகமகிழ்ச்சியும் அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் கடிதங்களைப் படிப்பதிலும் ஒவ்வொருவரும் காட்டுவர். அவ்வளவு கவர்ச்சியும் அறிவுத் தெளிவும் ஆராய்ச்சித் திறனும் அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் கடிதங்களில் காணப் பெறும். அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் உயர்ந்த உள்ளத்தை எழுத்துக்களின் மூலம் எளிதில் கண்டறிய இந்நூல் பெரிதும் பயன்படும்.

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் 'திராவிட நாடு' இதழில் 'தம்பிக்குக் கடிதம்' என்று தலைப்பிட்டு எழுதிய கடிதங்களைப் பத்துத் தொகுப்புகளாகக் கொண்டுவர முயற்சி எடுத்து, இப்பொழுது இரண்டு தொகுப்புகளை வெளியிட்டிருக்கின்றனர். இந்தப் பத்துத் தொகுப்புகளும் தமிழகத்தின் அரிய பெரிய கருத்துக் கருவூலங்களாகும். இப்பொழுது வெளிவந்துள்ள இரண்டு தொகுப்புகளைப் போலவே விரைவில் ஏனைய எட்டுத் தொகுப்புகளும் வெளிவருவனவாக!

அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் சொல்லமுதைக் கொண்டு இலக்கிய விருந்து படைக்க முன்வந்த 'பாரி நிலையத்தாரைப் பாராட்டுகிறேன். தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்கள் அனைவரும் இந்த இலக்கிய விருந்தை உண்டு மகிழ்ந்து, பயன் பெற்று, இனிதுற வாழ்வார்களாக!

4-1-63

—இரா. நெடுஞ்செழியன்

பதிப்புரை

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தம்முடைய கருத்துக்களையும் சிந்தனைகளையும் தம்பிக்கு என்ற தலைப்பில் கடித வடிவில் அவர் நடத்தி வந்த 'திராவிட நாடு' இதழிலும் 'காஞ்சி' இதழிலும் அவ்வப்போது எழுதி வந்தார்கள். இவற்றில் சில கடிதங்கள் திராவிட நாடு, காஞ்சி பொங்கல் மலர்களிலும் வெளிவந்தன.

இக்கடிதங்கள் அறிஞர் அண்ணா அவர்களையும் அவர் நேசித்த இலட்சக்கணக்கான தம்பிமார்களையும் ஒருங்கிணைத்துக் கலந்து உறவாடி மகிழச் செய்தன.

திராவிட நாடு இதழ்களில் வெளிவந்த கடிதங்களை வெளியிட அண்ணா அவர்களிடமே இசைவு பெற்று, முதல் இரண்டு தொகுதிகளையும் 1963ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டோம். இவை கடற்கரையில் சீரணி அரங்கில் பல ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் முன்னிலையில் வெளியிடப் பெற்றன.

திராவிட நாடு இதழ்களில் வெளிவந்த கடிதங்கள் பன்னிரண்டு தொகுதிகளாக வெளிவந்து நிறைவடைந்தன. காஞ்சி இதழில் அண்ணா தமது சிறை அனுபவங்களைக் 'கைதி எண் 6342' என்ற தலைப்பில் கடித வடிவமாகவே எழுதி வந்தார்கள். அவைகளைத் தொகுத்து, 'கைதி எண் 6342' என்ற தலைப்பில் தனிநூலாக வெளியிட்டோம். இது அண்ணாவின் கடிதங்களின் பதின்மூன்றாம் தொகுதியாகும்.

நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு, 26-7-64 தொடங்கிக் 'காஞ்சி' இதழில் அண்ணா கடிதங்கள் எழுதத் தொடங்கினார்கள். காஞ்சி இதழில் வெளிவந்த முதல் கடிதத்தின் தலைப்பே 'நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு' என்பதாகும்.

காஞ்சி இதழில் வெளிவந்த கடிதங்களை வெளியிடத் திருமதி ராணி அண்ணாதுரை அவர்களிடம் இசைவு

பெற்று வெளியிடத் தொடங்கி இருக்கிறோம். பல காரணங்களால் இவைகளை நூலாக வெளியிடுவதிலும் நீண்ட இடைவெளி ஏற்பட்டுவிட்டது. இனித் தடையின்றி இவை விரைவில் வெளிவரும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இப்போது வெளியிடப் பெறும் இந்தத் தொகுதி மொத்த வரிசையில் **பதினாறாம்** தொகுதியாகும். காஞ்சியில் வெளிவந்த கடிதங்களின் **மூன்றாம்** தொகுதியாகும். இதில் பதினாலு கடிதங்கள் வெளிவந்துள்ளன. **'காஞ்சிக் கடிதங்கள்—3'** என்று தலைப்பிட்டுப் புதிய எண்கள் கொடுத்திருக்கிறோம்.

வழக்கம் போலப் புலவர் நா. அறிவழகன் அவர்கள் காஞ்சியில் வந்த கடிதங்களுக்கு உரிய உள் தலைப்பிட்டுக் கொடுத்தும், கிடைக்காத கடிதங்களுக்கு 'ஜெராக்ஸ்' பிரதி எடுத்துக் கொடுத்தும் பலவாறு உதவினார்கள். டாக்டர் சாலை இளந்திரையன் அவர்கள் பிரதியை நன்கு ஒப்பு நோக்கி அச்சிட்டு உதவினார்கள். இவ்விரு அறிஞர்களுக்கும், காஞ்சியில் வெளிவந்த கடிதங்களை நூல் வடிவில் வெளியிட எங்களுக்கு வாய்ப்பளித்த திருமதி ராணி அண்ணாதுரை அவர்களுக்கும், அழகாக அச்சிட்டு உதவிய சாலை அச்சகத்தாருக்கும் எங்கள் நன்றி உரியது.

வழக்கம் போலத் தமிழ்ப் பெருமக்கள் இந்நூல் வரிசையினையும் ஏற்று எங்களை ஊக்குவிக்குமாறு வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

பாரி நிலையத்தார்

பொருள் அடக்கம்

கடித எண்	பொருள்	நாள்	பக்க எண்
22.	கனடா பயணம்-1	13.6.65	1
23.	கனடா பயணம்-2	20.6.65	13
24.	இடியோசையில் கிடைக்காது இன்பநாதம்	27.6.65	30
25.	பால் படி எத்தனை?	4.7.65	49
26.	பயில்வான் வீட்டுக் காளை	11.7.65	65
27.	அப்போதே செய்த முடிவு	18.7.65	81
28.	காக்கும் கரங்கள்	முதலாண்டு மலர்	97
29,	எங்குச் சென்றாலும்...	8.8.65	103
30.	தடைக்கற்கள் படிக்கட்டுகளாகும்.	15.8.65	117
31.	விளக்கு அணைந்து விட்டது	29.8.65	130
32.	கடமையாற்றிட...	19.9.65	133
33.	பகைவன் பணியலானான்	26.9.65	156
34,	பற்று-1	3.10.65	171
35.	பற்று-2	10.10 65	193

காஞ்சிக் கடிதம் : 22

கனடா பயணம்-1

ஆட்டவா ஒப்பந்தமா? ஒட்டவா ஒப்பந்தமா?

இலால்பகதூரின் கனடா பயணம்
மொழிப் பிரச்சினைக்குப் பயன்பட வேண்டும்

கனடாவின் வரலாறு

கனடாவில் கியூபெக் மாநிலப் பிரச்சினை

தம்பி,

லால்பகதூர் கனடா நாட்டுக்குச் செல்கிறார்... அடடா! விஜயம் செய்கிறார் என்றல்லவா சொல்லியிருக்க வேண்டும்......கனடா நாட்டுப் பிரதமருடன் கலந்துரையாடப் போகிறார். தலைநகரான ஆட்டவாவில் அமோகமான வரவேற்பு. பிறகு மான்ட்ரியல் நகர் செல்கிறார். அங்கு ஒரு பல்கலைக் கழகத்திலே லால்பகதூருக்கு 'டாக்டர்' பட்டம் வழங்கப் போகிறார்கள். நயாகரா நீர்வீழ்ச்சியைக்கூடப் பார்க்கப் போகிறார்.

கனடா நாட்டுடைய உதவி, மற்ற பல நாடுகளின் உதவி கிடைத்திருப்பது போலவே கிடைத்திருக்கிறது. குறிப்பாகவும் சிறப்பாகவும் நீலகிரி மாவட்டத்திலே அமைக்கப்பட்டுள்ள மின்சார உற்பத்திக்கான குந்தா திட்டம், கனடா நாட்டின் பேருதவியின் சின்னமாகத் திகழ்கிறது. லால்பகதூரின் கனடா விஜயம், ஏற்கனவே பெற்றுக் கொண்டதற்கு நன்றி தெரிவிக்கும் முறையிலும்,

இனிப் பெறவேண்டியவற்றுக்கு வழிகாணும் விதத்திலும் அமையவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.

கனடா, பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்திலே ஒரு அங்கம்; பிரிட்டிஷ் அரசியார்கூடச் சென்ற ஆண்டு அங்குச் சென்றிருந்தார்கள் என்ற செய்தி நினைவிலிருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன்.

ஹிட்லர், பிரிட்டனைப் படுசூரணமாக்கிவிட வேண்டும் என்று திட்டமிட்டு, லண்டன் நகர்மீது ஓயாது குண்டு வீசிக்கொண்டிருந்தபோது, பிரிட்டனே அழிக்கப்பட்டுவிட்டாலும் பிரிட்டிஷ் குலக்கொழுந்துகள் வேறு எங்கேனும் சென்று தழைக்கட்டும் என்ற எண்ணத்துடன் எண்ணற்ற பெற்றோர்கள் தங்கள் மழலைச் செல்வங்களைக் கப்பலேற்றி இந்தக் கனடாவுக்குத்தான் அனுப்பி வைத்தார்கள்.

கனடா என்ற உடன் எனக்கு இது மட்டுமல்ல, தமிழக அரசியல் நிகழ்ச்சியொன்றும் நினைவிற்கு வருகிறது.

இந்தியாவுக்கும் கனடாவுக்கும் முன்பு ஒருமுறை வணிக ஒப்பந்தம் ஒன்று ஏற்பட்டது. பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்ய நாடுகளாக இந்தியாவும், கனடாவும் இருப்பதால், இவை இரண்டுக்கும் இடையே வணிகத் துறையில் சலுகைகள் இருத்தல் வேண்டும் என்பதற்காக ஏற்பட்ட ஒப்பந்தம் அது. அதனை முன்னின்று நடத்தியவர் சர். ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியார்.

அந்த ஒப்பந்தம் இந்தியாவின் நலன்களுக்குக் கேடு செய்வது என்று காரணம் காட்டி, காங்கிரஸ் தலைவர்கள் அதனை மிகப் பலமாகக் கண்டித்து வந்தனர். ஆர்.கே. சண்முகத்துடன் தேர்தல் போட்டியில் ஈடுபட்டிருந்த காங்கிரஸ் தலைவர் சாமி வெங்கடாசலம் செட்டியார், ஒப்பந்தத்தைக் காரசாரமாகக் கண்டித்துப் பேசி வந்தார். தமிழ்நாடு முழுவதும், குறிப்பாகச் சென்னை நகரத்தில், ஒவ்வொரு காங்கிரஸ் மேடையிலும் கண்டனம்; இதழ்களில் கண்டனம்; ஒட்டாவா ஒப்பந்தம் ஒழிக என்ற முழக்கம்.

அத்தனை கண்டனத்துக்கும் சேர்த்து பதில் அளிக்கும் முறையில், சென்னை விக்டோரியா பொது மண்டபத்தில், சண்முகமும் சர்.ஏ. ராமசாமி முதலியாரும் பேசினார்கள். பேச்சா அது!!

சர். சண்முகம் அன்று பேசியது இன்றும் என் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

நான் முன்னின்று நடத்திவைத்த வியாபார ஒப்பந்தத்தைப்பற்றிக் கண்டனக்குரல் எழுப்புபவர்களின் கூற்று அவ்வளவும் தவறு; முழுத் தவறு; பரிதாபத்துக்குரிய தவறு! ஒப்பந்தம் நடந்த ஊர்ப்பெயரிலிருந்து ஒப்பந்த ஷரத்துகள் வரையில் ஒன்றைக்கூடச் சரியாக அறிந்துகொள்ளாமல் பேசுகிறார்கள்; ஏசுகிறார்கள். நண்பர்களே! நான் சென்று கையொப்பமிட்டுவிட்டு வந்த ஒப்பந்தம் நடைபெற்ற நகரின் பெயர், ஆட்டவா!!—ஒட்டவா அல்ல!!

தம்பி! அன்று நான் கேட்ட மகிழ்ச்சி ஆரவார ஒலிபோல் இன்னும் கேட்கவில்லை.

அந்த ஆட்டவாவில் லால்பகதூர், கனடா நாட்டுப் பிரதமருடன், பல பொதுப் பிரச்சினைகள் குறித்துப் பேசப் போகிறார்,

கனடாவுக்கும் இந்தியாவுக்குமிடையில், சிக்கலான எந்தப் பிரச்சினையும் அதிக அளவிலே இல்லை. கனடாவின் நட்புறவு மேலும் வளப்படுத்தப்பட வேண்டும்; அம்முறையில் பேச்சு கனியவேண்டும்.

என்ன அண்ணா! நல்லெண்ணத்தைத் தெரியப்படுத்த அவருக்கே நாலுவரி கடிதம் எழுதிவிட்டிருக்கலாமே, அதை விட்டுவிட்டு, என்னோடு பேச வேண்டிய நேரத்தை வீணாக்கிவிடுகிறாயே என்று தம்பி! கேட்கத் தோன்றும். உனக்குச் சில கூறத்தான் லால்பகதூரின் பயணத்தைப்பற்றி எழுதுகிறேன்.

இன்று நம்மை எல்லாம் வாட்டி வதைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சிக்கலான பிரச்சினைபற்றிப் புதிய தெளிவு பெற்றுக்கொள்ள, கனடா பயணம் பயன்பட வேண்டும் என்று நான் பெரிதும் விரும்புகிறேன்; மொழிப் பிரச்சினை பற்றித்தான் குறிப்பிடுகிறேன்.

ஒருமைப்பாடு, ஒன்றுபட்ட உணர்வு, நாட்டுப் பற்று, விரிந்த மனப்பான்மை; அடிப்படையில் கவனம் செலுத்துவது என்ற சொற்றொடர்கள், சுவைமிக்கன; பொருள் மிக்கன; மிகப் பெரியவர்களால் வழங்கப்படுவன! அவைகளை நான் மறுக்கவில்லை; குறைத்தும் மதிப்பிட்டுவிட

வில்லை. இன்னிசை எழுப்பிடும் இந்தச் சொற்றொடர்களை, நடைமுறையில் கொண்டு வரும் முயற்சியை மேற்கொள்ளும்போது, இடர்ப்பாடுகள் என்னென்ன விளைகின்றன, பிரச்சினைகள் புதிது புதிதாக எவையெவை எழுகின்றன என்பதனைப் பார்க்கும்போது, சுவைமிக்க சொற்றொடர்கள் மட்டும் போதாது, பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துவைத்திட இதயத்தின் அடித்தளத்தில் ஊடாடிக் கொண்டிருக்கும் எண்ணங்களைக் கண்டறிந்து, மதிப்பளித்தாக வேண்டும் என்பது புரியும். கனடாவில் இப்போது இந்தக் கட்டம் காணலாம், விரும்பினால், அக்கறை எடுத்துக்கொண்டால். லால்பகதூர் அக்கறை காட்டினாலும் காட்டாவிட்டாலும், அவர் செல்ல இருக்கும் இடம் அவர் மனத்தில் அந்த எண்ணத்தை நிச்சயமாகக் கிளறிவிடும். மான்ட்ரியல் நகருக்கும் அவர் செல்ல இருக்கிறார் என்று அறிகிறேன். கனடாவின் தலைநகர் ஆட்டவா; மான்ட்ரியல் ஒரு புதிய எழுச்சிக்கு இருப்பிடமான தலைநகராகி இருக்கிறது.

தம்பி! க்யூபெக், கனடாவில் ஒரு மாநிலம்; மத்திய அரசுக்கு உட்பட்ட ஒரு மாநில அரசு; மொத்தம் பத்து மாநில அரசுகளை இணைத்துக் கொண்டுள்ள அமைப்பு கனடா நாட்டின் மத்திய சர்க்கார்—பேரரசு.

3,619,616 சதுர மைல் கொண்டது கனடா! 16,589,000 மக்கள் தொகை.

இதிலே, க்யூபெக் 523,860 சதுர மைல் கொண்டது. 4,628,378 மக்கள் தொகை கொண்ட மாநில அரசு. இதன் தலைநகர் க்யூபெக்; 166,996 இந்நகரின் மக்கள் தொகை; மான்ட்ரியல் 1,094,448 மக்கள் தொகை கொண்டது.

இந்த விவரம், நான் காரணமற்றுத் தரவில்லை.

பேரரசிலே இணைந்துள்ள பத்து மாநிலங்களிலே ஒன்றான க்யூபெக் மாநிலத்திலிருந்து கிளம்பியுள்ள பிரச்சினை—மொழி அடிப்படையிலே துவக்கப்பட்ட பிரச்சினை—இன்று கனடா நாட்டின் எதிர்காலத்தையே ஒரு பெரிய கேள்விக் குறியாக்கி விட்டிருக்கிறது என்பதனைக் குறிப்பிடத்தான் இந்தத் தகவலைத் தந்தேன்.

க்யூபெக் மாநிலத்திலிருந்து எழும்பியுள்ள இந்தப் பிரச்சினை தீர்க்கப்படுவதைப் பொறுத்துத்தான், கனடாவில் பேரரசு இருக்குமா, அல்லது அது போரரசு ஆக வேண்டி நேரிடுமா என்பது முடிவாக இருக்கிறது என்று, வீண் மிரட்டல் பேச்சுக்காரர்கள் அல்ல, வதந்திகளைக் கிளப்பிவிடுவோர் அல்ல, பொறுப்பு மிக்க ஆய்வாளர்கள கூறுகிறாகள்.

எனக்கே இது புரிந்திருக்கிறபோது, அங்குச் செல்லும் லால்பகதூர் இதனை உணராமலிருந்திருக்க முடியாது.

ஆனால் கனடாவின் உள்நாட்டுப் பிரச்சினை அது; அதுபற்றி வெளிநாட்டுத் தலைவர் ஏதும் கருத்தளிப்பது கூடாதே என்று கூறுவர்; நான் அதுபற்றிக் கருத்து அளிக்கும்படி லால்பகதூரைக் கேட்டுக் கொள்ளவில்லை; அங்கு உள்ள நிலைமையைப் பார்த்து, பிரச்சினையைப் புரிந்துகொண்டு, கருத்திலே கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.

தம்பி! எழும் பிரச்சினைகளை ஏளனம் செய்து விடுவது எளிதான காரியம்; அதிலும் சிக்கலைத் தீர்த்திட வகை தெரியாதபோது, பிரச்சினைகளை அலட்சியப் படுத்திப் பேசிவிடுவது, தோல்வியை மறைததிடக்கூடப் பயன்படும். பிரச்சினைகள், கிளம்புகின்றன; கிளப்பப் படுவதில்லை! பிரச்சினைகளைச் சந்திக்கும் துணிவும், புரிந்துகொள்ளும் தெளிவும், தீர்த்துவைக்கும் ஆற்றலும் அற்றவர்கள், பிரச்சினைகளை வேண்டுமென்றே யாரோ, எதற்காகவோ, கிளப்பிவிடுகிறார்கள் என்று பேசுகின்றனர்; பேசிவிட்டுப் பிரச்சினைகளைச் சந்திப்பதற்குப் பதிலாக, எந்தப் பலிக்கடா கிடைக்கும் என்று தேடித் திரிகிறார்கள்.

காரணமற்று, எந்தப் பிரச்சினையும் எழுவதில்லை; எழும் பிரச்சினையின் நியாயத்தை உணர்ந்தவர்கள் அதன் பக்கம் நிற்கிறார்கள், வாதாடுகிறார்கள்; அவர்கள் பிரச்சினையால் ஈர்க்கப்பட்டவர்கள், கிளப்பிவிட்டவர்கள் அல்ல.

ஆனால், ஆதிக்கத்தில் உள்ளவர்கள், எழும் எந்தப் பிரச்சினையையும், இயற்கையானது, நியாயமானது, கவனிக்கப்பட வேண்டியது என்று எந்தக் காலத்திலும் ஒப்புக் கொண்டதில்லை.

கொடுங்கோலை எதிர்த்து மக்கள் குமுறியபோது கூட, ரஷிய ஜார் சொன்னானாம், "என் குழந்தைகளை

எப்படி நடத்தவேண்டும் என்பது எனக்குத் தெரியும்'' என்று.

இந்தியாவுக்கு சுயராஜ்யம் வேண்டும் என்ற பேச்சு எழுந்தபோது, வெள்ளை ஏகாதிபத்யம் அதனை ஒரு பிரச்சினை என்று ஒப்புக்கொண்டதா, துவக்கத்தில்?

வேண்டுமென்றே, சில கலகக்காரர்கள் கிளப்பி விடும் பிரச்சினை—இது அடக்கப்பட வேண்டியது—கவனிக்கப் பட வேண்டியது அல்ல—என்றுதான் பேசினார்கள்; வாதாடினார்கள்.

அதே முறையிலேதான் இந்தியப் பேரரசும் எந்தப் பிரச்சினையையும்—மொழிப் பிரச்சினை முதற்கொண்டு வாழ்க்கை வழிப் பிரச்சினைவரை - எதனையும் இயற்கை யானது என்றோ, நியாயமானது என்றோ ஒப்புக் கொள் வதில்லை.

வீணான பயம்; காரணமற்ற கலக்கம்; குழப்பம்; சந்தேகம் என்று பல பேசி, பிரச்சினைகளுக்காக வாதாடு பவர்களை விவரமறியாச் சிறுவர்களாகச் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றனர்.

கனடாவில், துவக்கத்திலே க்யூபெக் மாநிலத்தி லிருந்து எழுந்த பிரச்சினையே, அலட்சியப்படுத்திப் பார்த்தனர் என்றாலும், பிறகு அது இயற்கை வலிவுடன் உள்ளது என்பதனையும், வளர்ந்து வருகிறது என்பதனை யும் உணர்ந்து, பிரச்சினையைத் தீர்த்துவைக்கத் தீவிர மான முயற்சியினை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

லால்பகதூர், கனடா செல்லும் இந்த நேரம், கனடியப் பேரரசு, பிரச்சினையை அலட்சியப்படுத்திய நேரம் அல்ல, பிரச்சினையை முழு அளவில் கண்டறிந்து, சிக்க லைப் போக்கிட வழி தேட முனைந்துள்ள நேரம் இது.

இங்கு பேசப்படுவது போலத்தான், ஒருமைப்பாடு, ஓரரசு என்பனபற்றிய பேச்சு கனடாவில் பேசப்பட்டது. இங்காவது 17 ஆண்டுகளாகப் பேசப்பட்டு வருகிறது, அங்கு நெடுங்காலமாக

நாம் அனைவரும் முதலில் இந்தியர்! பிறகே பிற என்று பேசுகிறோம்; ஒருவருக்கு மற்றவர் தாராளமாக இந்த உபதேசத்தை வழங்கி வருகிறோம். அதேபோது,

கிளை அஞ்சல் அலுவலகத்தில் துணை அதிகாரியாக வந்திருப்பவர், நம்மவரா! என்று கேட்டறிந்து, காற்றி னிலே வரும் கீதமாகக் கொள்கிறோம் அந்தச் சேதியினை!

அங்கும், நாம் அனைவரும் கனடியர்—கனடா நாட் டவர்—என்ற 'தேசியம்' இருக்கிறது; நெடுங்காலமாகக் கொலுவிருக்கிறது. கனடியர் என்ற தேசிய உணர்ச்சியின் முன்பு மதம், பிரதேசம், மொழி எனும் எதுவும் நிற்காது; கதிரவன் ஒளிமுன் மின்மினி அவையெலாம் என்று பேசத் தவறவில்லை.

கட்டுரைகளும் கவிதைகளும், கனடா தேசிய உணர்ச்சியை மலரச் செய்யப் பயன்பட்டன. ஆனால்... ஆமாம், தம்பி! அங்கேயும் அந்த ஆபத்தான 'ஆனால்' படை எடுத்திருக்கிறது!

அதனைக் கூறுமுன்பு தம்பி! கனடாவின் வரலாற் றைச் சிறிதளவு சொல்லிவிடுவது தேவை என்று எண்ணு கிறேன்—ஏனெனில் பிரச்சினையின் ஆணிவேர் வரலாற் றுடன் பிணைந்து கிடக்கிறது.

கனடா, ஒருநாடு ஆக்கப்பட்ட பூபாகம்! ஒருநாடு ஆக்கப்படுவதற்கு முன்பு, அந்தப் பூபாகத்தில் தனித்தனி அமைப்புகள் இருந்து வந்தன; ஒவ்வொரு அமைப்புக்கும் ஒரு தனி இயல்பு, அந்த இயல்புக்கு ஏற்றவிதமான நட வடிக்கை, இவ்விதம்.

மிகப் பழைய காலத்தை விட்டுவிடுகிறேன்; பெரும் பெரும் அரசுகள், 'ராஜ்யம்' தேடி அலைந்த கால கட்டத் தில் நடந்தவைபற்றிமட்டும் சிறிதளவு கூறுகிறேன்.

இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, இன்று எந்த பூபாகத்தைக் கனடா என்று குறிப்பிடுகிறோமோ அங்கு, மிகப் பெரிய அளவு இடம், பிரஞ்சு அரசுக்கு இருந்தது. பிரஞ்சுக்காரர்களே குடி இருந்தார்கள் என்பதல்ல பொருள்; பிரஞ்சு ஆதிக்கம் இருந்து வந்தது. அந்த ஆதிக்கம் வளர வளர, அந்த இடத்தில் மேலும் மேலும் பிரஞ்சுக்காரர்கள் குடியேறினர்.

பிரிட்டிஷ் அரசுக்கும் பிரஞ்சு அரசுக்கும் ஆதிக்கப் போட்டி நடைபெற்ற நாட்களில்—எங்கெங்கு பிரான்சு ராஜ்யம் அமைத்ததோ அங்கெல்லாம் பிரிட்டிஷாரும் கோட்டைகட்டிக் கொடி பறக்கவிட்டனர். ஆங்காங்குக்

களம்! இடங்கள் அடிக்கடி கைமாறும்! இப்படிப்பட்ட நிலை.

ஏழு ஆண்டுச் சண்டை ஒன்று நடைபெற்றது, பிரான்சுக்கும் பிரிட்டனுக்கும்; அது ஐரோப்பிய பூபாகத்தோடு நிற்கவில்லை; இங்கும் நடந்தது; கனடாவிலும் நடந்தது; அப்போது, பிரஞ்சுப்பிடியில் இருந்த பூபாகம் பிரிட்டனிடம் சிக்கிற்று; அப்படிச் சிக்கிய இடங்களிலே ஒன்று க்யூபெக்; அந்தக் களத்திலே கீர்த்திமிக்க வெற்றி பெற்று உயிர் நீத்தவர் வுல்ப் எனும் பிரிட்டிஷ் தளபதி.

1763-ல், பாரிஸ் பட்டினத்தில் நடைபெற்ற சமாதான ஒப்பந்தத்தின்படி கனடா முழுவதும் பிரிட்டனுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டது.

கனடா, பிரிட்டிஷ் பிடியில் வந்தபிறகு, பல மாநிலங்களை இணைப்பதிலும். ஒரே விதமான அரசு முறை அமைப்பதிலும் ஈடுபட்டனர்; கனடா, கனடியர் என்ற உணர்ச்சி ஊட்டப்பட்டது,

ஊட்டப்பட்ட இந்த உணர்ச்சி பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கத்துக்கே உலை வைத்துவிட்டது. கனடா நமது நாடு. கனடியர் நாம், ஏன் பிரிட்டனின் அடிமை நாடாக இருக்க வேண்டும் என்ற கேள்வி எழுந்தது; கிளர்ச்சி நடந்தது; 1849-ல், கனடாவுக்குச் சுயாட்சி வழங்கப்பட்டது; கனடாவின் பல பகுதிகளை இணைக்கும் வேலை மும்முரமாகி, 1867-ல் கனடா பேரரசு ஆகிடத்தக்க சட்டம் பிறந்தது. பத்து மாநில அரசுகள், ஒரு பேரரசு; பேரரசுக்குத் தலைநகரம் ஆட்டவா; மாநில அரசுகளுக்குத் தனித் தனி மந்திரிசபை என்ற முறையில் அரசு அமைந்தது.

ஏன் இதனைக் கூறுகிறேன் என்றால், தம்பி! 1867-லிருந்து கனடா—கனடியர் என்ற உணர்ச்சி ஊட்டப்பட்டு வந்திருந்த போதிலும், கனடியர் என்ற தேசிய உணர்ச்சி காரணமாக, தத்தமக்குத் தேவைகள் யாவை என்பதுபற்றி எண்ணிடவோ, அவை கிடைக்காதபோது மனம் புழுங்கிடவோ, அந்த மனப் புழுக்கம் ஏற்படும் போது தாங்கள் யார், தமது பூர்வீகம் என்ன? இயல்பு என்ன என்ற துறையில் சிந்தனையை ஓட்டவோ, அங்ஙனம் சிந்தனை செல்லும்போது தங்களை யார் அழுத்தி வைத்திருக்கிறார்சள், எந்தக் கருவியைப் பயன்படுத்தி என்று ஆராயவும், ஆராய்ந்து பார்த்தபிறகு, நாங்கள்

தனி இயல்பினர் எமது இயல்பினை நாசமாக்கும்விதமாக நடந்துசொள்ளும் எந்த ஆதிக்கத்தையும் நாங்கள் எதிர்த்தே தீருவோம் என்று முழக்கமிடவும், அந்த முழக்கம் கேட்டு மற்றவர்கள் இவ்விதமான பேத உணர்ச்சி உனக்கு ஏற்படலாமா, நாமெல்லாம் ஒரே நாட்டினரல்லவா, கனடியர் அல்லவா என்று சொந்தம் பேசவும், அதைக் கேட்டதும் மேலும் எரிச்சல் கொண்டு சொந்தம் பந்தம் பேசிக்கொண்டு சுகபோகம் அனுபவிக்கிறாய், நாங்கள் தேய்ந்து போகிறோம் இது அக்கிரமம் அல்லவா என்று கேட்டு, அக்கிரமம் ஒழிக! அக்கிரமம் செய்திடும் ஆட்சி ஒழிக!! என்று முழக்கமிடவும் முடியாமற் போகவில்லை.

அப்படிப்பட்ட முழக்கம் எழுப்பியுள்ள இடம் க்யூபெக்.

இருநூறு ஆண்டுகள் உருண்டோடிய பிறகும் எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகளில் கனடியர் என்ற உணர்ச்சியுடன், க்யுபெக்கில் உள்ளவர்கள் உட்பட ஒன்றாகக் கலந்திருந்த பிறகும், தங்கள் நிலை கெடுகிறது, கெடுக்கப்படுகிறது என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டதும், க்யுபெக் தனிக்குரல் எழுப்ப முனைந்துவிட்டது.

நாம் அனைவரும் கனடியர் என்ற பேச்சு, சட்ட சம்மதம் பெற்றுவிட்டது; இருநூறு ஆண்டுகளாக அரசியலில் அந்தச் சொல்லுக்குத் தனிப்பட்ட மதிப்பு இருந்து வந்திருக்கிறது; ஆயினும், இப்போது மிகப் பலமாகவும், சில ஆண்டுகளாகவே மெள்ள மெள்ளவும், நாங்களும் கனடியர் என்று பேசி வந்தவர்கள்' நாங்கள் கனடாவில் உள்ள பிரஞ்சுக்காரர்கள்; நாங்கள் பிரஞ்சுக் கனடியர்' என்று பேசத் தலைப்பட்டு விட்டனர்.

தம்பி! பதவி கிடைக்காத பசி நோய்க்காரர்கள், பேதம் மூட்டிவிட்டுப் பிழைப்பு நடத்துபவர்கள், குட்டையைக் குழப்பிவிட்டு மீன் பிடிப்பவர்கள் போன்றவர்கள் இப்படிப்பட்ட பேச்சுத்தான் பேசுவார்கள், ஆனால், நாட்டின் அறிவாளர்கள் இத்தகைய பேச்சைத் துச்சமென்று தள்ளிவிடுவார்கள் என்று கூறுவர்.

ஆனால், நாங்கள் பிரெஞ்சுக் கனடியர். எமது பிரெஞ்சு மொழிக்கும் பிரஞ்சுப் பண்பாட்டுக்கும் பாதுகாப்பும் வளர்ச்சியும் கிடைத்தாக வேண்டும்; பிரஞ்சுக் கனடியர்களான எம்மீது ஆங்கிலக்

> கனடியர்கள் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறார்கள், எல்லாத் துறைகளிலும்; இதனை நாங்கள் பொறுத்துக்கொள்ள மாட்டோம்; உரிமையை இழக்கமாட்டோம்; எமது உரிமை எந்தவிதத்திலும் பாதிக்கப்பட முடியாத விதமான அரசு முறை அமைக்க வேண்டும், இல்லையேல், நாங்கள் பிரிந்து போகிறோம்!

என்று முழக்கம் எழுப்புபவர் படித்தவர்கள், மாணவர்கள், பேராசிரியர்கள், வழக்கறிஞர்கள், பொறியியலினர், மருத்துவத் துறையினர், தேவாலயத் துறையினர், இந்தகையோர்; விவரமறியாதவர்களுமல்ல, விஷமிகளும் அல்ல! தேசியம், ஒருமைப்பாடு, ஓரரசு என்பனபற்றி எல்லாம் அறிந்தவர்கள்; எடுப்பார் கைப் பிள்ளைகள் அல்ல, ஏதுமறியாதாரும் அல்ல.

இத்தனைக்கும் தம்பி! பேதம் எழலாகாது, பிளவு இருத்தல் கூடாது, வஞ்சனை ஆகாது, உரிமையை அழித்திடல் பெரும் தீது என்ற உணர்வுடன் கனடாவின் புதிய அரசியல் சட்டம் இயற்றப்பட்டபோது, மொழி ஏகாதிபத்தியம் ஏற்பட முடியாதபடி பாதுகாப்புத் தந்துள்ளனர்,

கனடாவில் உள்ள மக்களில், இரு பெரும் பிரிவினர் உள்ளனர்; ஆங்கிலர்கள், பிரஞ்சுக்காரர்கள்.

கனடாவில் உள்ள ஆங்கிலர்கள், மொழி ஒன்றினால் மட்டுந்தான் ஆங்கிலர், மற்றப்படி அவர்களுக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் வேறு தொடர்புகள் குறிப்பிடத்தக்க விதமாக இல்லை. அது போன்றே பிரஞ்சுக் கனடியர் நிலையும்.

இந்த இரு பெரும் மொழிப் பிரிவினரும், மொழியால் வேறுபட்டவர்கள் என்ற உணர்ச்சியை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, கனடா சுயாட்சி பெறக் கிளர்ச்சி நடாத்தினர்.

ஆனால், சுயாட்சி நடத்திடும் கனடாவில், தங்கள் உரிமை தழைக்கவில்லை, வாழ்வு செழிக்கவில்லை என்றதும், மொழி உணர்ச்சி மீண்டும் ஏற்பட்டுவிட்டது. எப்படி முடிந்தது என்கிறாயா, தம்பி! பொது ஆபத்தை எதிர்த்து நிற்கும்போது ஒதுக்கி வைக்கப்படும் உணர்ச்சிகள், ஒதுக்கித்தான் வைக்கப்படுகின்றன. அவை மடிந்து போய் விடுவதில்லை, ஆகவேதான் அந்த உணர்ச்சிகள், தமது நலன் கெடுக்கப்படுகிறது, உரிமை பறிக்கப்படுகிறது என்ற நிலை கிளம்பும்போது. மீண்டும் வெளிவந்து

விடுகின்றன! அந்த உணர்ச்சி ஒடிந்த வாளாகி விடவில்லை; உறைக்குள் வாளாக இருந்திருக்கிறது என்று தோன்றுகிறது.

கனடாவில்; பிரெஞ்சு மொழி பேசுவோரைவிட ஆங்கில மொழி பேசுவோரின் தொகை அதிகம்.

அதுமட்டுமின்றி, பிரஞ்சுமொழி பேசுபவர்கள், களத்தில் ஆங்கில அரசால் தோற்கடிக்கப்பட்டவர்கள். அவ்விதம் இருந்தும் ஆங்கிலந்தான் ஆட்சிமொழி, பிரஞ்சு பிராந்திய மொழியாக இருக்கட்டும், மத்திய அரசுக்கு, பேரரசுக்கு ஆங்கிலம் மட்டுமே ஆட்சிமொழியாக இருக்கும் என்று சட்டம் இல்லை. மாறாக கனடாவின் அரசியல் அமைப்புச்சட்டத்தின் 133-ம் விதியின் படி, பாராளுமன்றம், அரசாங்கப் பணிமனைகள், நீதிமன்றங்கள் ஆகிய எல்லா இடங்களிலும் எல்லா அலுவல்களுக்கும், ஆங்கிலம் பிரஞ்சு ஆகிய இருமொழிகளும் ஆட்சிமொழிகளாகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்; சர்க்கார் வெளியிடும் எல்லாவிதமான அறிக்கைகள், உத்தரவுகள் கொண்ட ஏடுகளும், இரு மொழிகளிலும் வெளியிடப் படவேண்டும், இரு மொழிகளில் எதை வேண்டுமானாலும் எவரும் அவருடைய விருப்பப்படி உபயோகித்துக் கொள்ளலாம் என்று உறுதிப் படுத்தப் பட்டுள்ளது.

களத்திலே தோற்றுப்போனவர்கள் என்பதைக்காரணம் காட்டி, ஒரு மொழித் திட்டத்தை அமுல் செய்திடலாம் என்ற ஆதிக்க நினைப்பு எழவில்லை. நாம்தான் களத்திலே தோற்றுவிட்டோமே, நம்முடைய பிரஞ்சு மொழிக்கு அரியணை எப்படி நாம் துணிந்து கேட்க முடியும் என்ற தயக்கம் பிரஞ்சுக் கனடியருக்கும் ஏற்படவில்லை.

மாறாக இருமொழிகளும் ஆட்சி மொழிகளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன; அதற்கான சட்டம் 1867-ஆம் ஆண்டு மார்ச் 29-ஆம் நாள் நிறைவேற்றப்பட்டது.

கிட்டத்தட்ட இருநூறு ஆண்டுகள் இருமொழிகள் ஆட்சிமொழிகளாக அமுலில் இருந்து வருகின்றன.

இருந்தும், மீண்டும் மாச்சரியமா? மறுபடியும் மொழித்தகராறா? என்று கேட்கத் தோன்றும்.

இப்போது, மொழி ஆதிக்கம் பற்றிய பிரச்சினை எழவில்லை; இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, மிக்க அரசியல் நுண்ணறிவுடன் இருமொழிகளையும் ஆட்சி

மொழிகள் என்று சட்டம் செய்துவிட்டதால், இந்த இருநூறு ஆண்டுகளாக, மொழி ஆதிக்கம் என்பதனால், தகராறு, மாச்சரியம், கிளர்ச்சி எழவில்லை.

இப்போது கிளம்பி இருப்பது, மொழி ஆதிக்கம் செய்கிறது, ஆட்சிமொழி என்ற நிலையில் என்பது அல்ல. ஆங்கிலம் மட்டுமல்ல ஆட்சிமொழி; பிரஞ்சு மொழியும் ஆட்சிமொழி;—ஆகவே மொழி ஆதிக்கம் என்ற பேச்சுக்குப் பொருள் இல்லை. ஆனால், இப்போது எழுந்துள்ள பிரச்சினை, ஆங்கிலமொழியினரின் ஆதிக்கம் என்பதாகும். அதை விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆவல் இருக்கும், நிச்சயமாக; ஆனால், முதலில், மொழி காரணமாக, மாச்சரியம் எழாதபடி இந்த 200-ஆண்டுகளாக நடந்துகொள்ள முடிந்ததே, இருமொழிகளையும் ஆட்சி மொழிகள் என்று சட்டம் இயற்றியதன் மூலம், அந்த அரசியல் நுண்ணறிவுபற்றி, தம்பி! எண்ணிப்பார்!! நீயும் நானும் எண்ணிப்பார்த்துமட்டும் என்ன பயன்? அங்கே போகிற லால்பகதூர் அல்லவா எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும்.

இருநூறு ஆண்டுகள் எத்தனையோ இனிமையுடன், கனடியர் என்ற தேசிய ஒருமைப்பாட்டு உணர்ச்சியை ஊட்டி வளர்த்த பிறகும், இன்று கனடாவில் கிளம்பியுள்ள பிரஞ்சு உணர்ச்சி பற்றி லால்பகதூர் கூர்ந்து கவனித்துத் தமது கட்சியினர் கொண்டுள்ள நோக்கத்தையும் போக்கையும் மாற்றிக்கொண்டாக வேண்டும் என்ற தெளிவான கருத்தினைப் பெற வேண்டும். சென்றேன்! கண்டேன்! மெய்மறந்து நின்றேன்!! என்பதிலே என்ன பலன்? சென்றேன், கண்டேன், புதுக்கருத்துக்கிடைக்கப் பெற்றேன் என்றால், பயன் மெத்தவும் உண்டு.

தம்பி! அடுத்த கிழமை மீண்டும் க்யுபெக் சென்று பார்ப்போம்—நிலைமையை—நினைப்பினை.

அண்ணன்,

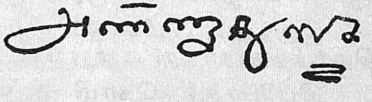

13-6-'65

கனடா பயணம்-2

கனடாவில் இரு ஆட்சி மொழிகள்

கனடா ஆங்கிலம் – பிரெஞ்சு மொழி பேசுவோரின் சொந்த நாடு

கியூபெக் மக்கள் கேட்பது சலுகை அன்று உரிமை!

இந்தி பெரும்பான்மையோர் பேசும் மொழி அன்று!

தமிழக அரசே இந்தி ஆட்சி மொழி ஆவதை எதிர்க்கும் நிலை ஏற்பட வேண்டும்!

தம்பி,

எங்கோ நெடுந்தொலைவிலே நடப்பதுபற்றி நாம் ஏன் கவலைப்படவேண்டும், அதுபற்றி ஏன் இவ்வளவு விரிவாக எழுதவேண்டும் என்று எண்ணி எங்கே சலித்துச் கொள்ளுகிறாயோ என்ற சந்தேகத்தால்தான், சென்ற கிழமையே முழுத் தகவலையும் கூறாதிருந்தேன்.

ஒன்று கூற விரும்புகிறேன், ஆதிக்க மனப்பான்மையும் அதன் விளைவாக ஏற்பட்டுவிடும் அடிமைத்தனமும், அது வேதனையாக வளர்ந்த பிறகு எழுகிற குமுறல், கிளர்ச்சி, புரட்சி ஆகியவையும் எவ்வளவு நெடுந்தொலைவிலே நடந்தாலும், நாம் அக்கறை காட்டியாக வேண்டும். ஏனெனில், அவைகளின் வகை மாறுபட்டிருக்கலாமே யொழிய, அடிப்படை எங்கும் ஒரேவிதமானதாகத்தான் இருக்கும். சில இடத்திலே இனம், சில இடத்திலே மதம்,

இன்னும் சில இடத்திலே மொழி, பற்பல இடத்திலே பணம் என்பவை ஆதிக்கத்துக்கான கருவிகளாக உள்ளன. கருவியின் வகை வேண்டுமானால் ஒவ்வோர் இடத்தில் ஒவ்வோர் விதத்தில் இருக்குமே யொழிய, ஆதிக்கமுறை, நோக்கம், போக்கு, விளைவு இவை எங்கும் கொடுமை தருவனவாகவே அமையும். எவ்வளவு நெடுந்தொலைவிலே நடைபெறும் ஆதிக்கமாக இருப்பினும், அதனை ஆராய்ந்து பார்ப்பதிலே நிச்சயம் பயன் கிடைக்கும்; அதனால்தான் கனடா நாட்டு நிகழ்ச்சி பற்றிச் சிறிதளவு விரிவாகவே விளக்க விரும்பினேன்,

பசி! பசி! பசி! என்று எப்போதும் இதே பல்லவி தானா என்று பணம் படைத்தவர் கேட்கிறார் அல்லவா, தன்னிடம் பாடுபட்டும் பராரியாகக் கிடப்பவனைப் பார்த்து, அதுபோல, ஆதிக்கத்தினால் தாக்குண்டு தத்தளிக்கும் நிலைமையில் இல்லாதவர்களும், மற்றவர் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துபவர்களாக உள்ளவர்களும், வேதனைப் படுகிறவர்களிடம் ஒரு புன்னகையை உதிர்த்தபடி பேசுகிறார்கள்; இது என்ன குறுகிய மனப் பான்மை! என் மொழி! உன் மொழி! என்ற சிறுபிள்ளைத் தனமான பேச்சு! மொழி ஆதிக்கம், மொழி ஏகாதிபத் தியம் என்ற பேச்சு! சேச்சே! எல்லோரும் மனிதர்கள்! அனைவருக்கும் சொந்தம் இந்த உலகம்! இதிலே இனம், மதம், மொழி என்ற அற்பக் காரணங்களுக்காகப் பிளவு பட்டு நிற்பதா பேதம் மூட்டிக்கொள்வதா!! என்று கேட் கிறார்கள். நான் அப்படியொன்றும் மேலே விழுந்து கடித்துக் குதறிச்சதையைப் பிய்த்துத் தின்றிடவில்லையே, இலேசாகப் பல்லால் தீண்டினேன், பாவிப்பயல் இதற்கே சுருண்டு கீழே விழுந்து செத்துத் தொலைத்தானே! என்று நல்லபாம்பு கூறுவதில்லை. ஆனால், சில நல்லவர்கள் கூறு கிறார்கள், என்ன கெடுதல் செய்துவிட்டோம் உங்களுக்கு, எல்லோருக்கும் பொதுவாக ஒரு மொழி இருக்கட்டும் என்கிறோம், வேறு என்ன சொல்லுகிறோம்; அந்த மொழி ஏற்கனவே பலர் பேசும் மொழியாக இருப்பதால் அதனைப் பொதுமொழி என்று ஏற்கச்சொல்கிறோம், இதுவா கொடுமை! இதுவா அநீதி! இதற்கா இத்தனை எதிர்ப்பு, எரிச்சல், கிளர்ச்சி!!—என்றெல்லாம்.

கனடாவின் அரசியல் சட்டதிட்டத்தை வகுத்தவர்கள் இதுபோல வாதாடவில்லை. கனடாவில் உள்ளவர்களில் பெரும்பான்மையினர் ஆங்கில மொழி பேசுபவர்கள்,

ஆகவே, கனடா நாடு முழுவதற்குமாக ஆங்கிலம் ஆட்சி மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று விதி வகுத்திட வில்லை; மாறாக மிகநேர்த்தியான அரசியல் நுண்ணறி வுடன், சிறுபான்மையோரின் மொழி என்றாலும், அவர்கள் அம்மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண் டிருப்பதால், அவர்கள்மீது வேறு மொழியை ஆட்சி மொழியாகத் திணிக்கக்கூடாது என்று உணர்ந்து ஆங்கிலம், பிரஞ்சு எனும் இருமொழிகளையும் ஆட்சி மொழிகள் என்ற திட்டம் மேற்கொண்டனர்.

இரு மொழிகளை ஆட்சி மொழிகளாகக் கொண்டதனால், எதிர்பாராத சிக்கல் பல ஏற்பட்டு, நிர்வாகம் சீர்குலைந்துபோய், புதிய ஆபத்து ஏதும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை. இரு ஆட்சிமொழிகள் திட்டம் நடைமுறைச் சிக்கலின்றி அமுலில் இருந்து வருகிறது. என்றாலும் இப்போது க்யூபெக் அரசு போர்க்கொடி உயர்த்தியிருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் இரு ஆட்சி மொழிகள் கொண்டிருப்பதால் ஏற்பட்ட குழப்பம் அல்ல. ஆங்கில மொழியினர், பிரஞ்சு மொழியினரின் மொழியைத் தாழ் நிலைக்குத் தள்ளிவிடவில்லை; சட்டம் இடம் கொடுக்கவில்லை; ஆனால், மற்றத் துறைகளில், பிரஞ்சு மொழியினரான க்யூபெக் மக்களைத் தாழ்த்திவிட்டுள்ளனர்.

இரண்டு கருத்துகளைப் பெறுகிறேன் தம்பி! நான் இந்தத் தகவலை ஆராய்வதில். ஒன்று, ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மொழிகள் ஆட்சி மொழிகளாக இருப்பது முடியாது, சிக்கலும் குழப்பமும் ஏற்படும் என்று அச்சப்படத் தேவையில்லை; கனடாவில் இரு ஆட்சி மொழிகள் இயங்கி வருகின்றன; அதனால் சிக்கலோ, குழப்பமோ மூண்டுவிடவில்லை. இரண்டாவது, ஆதிக்கம் செலுத்து வதில் சுவை காண்பவர்கள், அதற்கு ஒரு கருவி பயன் படாமற் போய்விட்டால் வேறு கருவியைத் தேடிப் பெற்றுக் கொள்கிறார்கள்.

மொழி மூலம் தமது ஆதிக்கத்தைப் புகுத்துவது முடியாது என்பதை உணர்ந்த ஆங்கில மொழிபேசுவோர், பிரஞ்சுமொழி பேசுவோரைத் தாழ்த்தி அவர்கள்மீது ஆதிக்கம் செலுத்த மத்திய அரசு அமைப்பிலே தமக்குள்ள மெஜாரிட்டி பலத்தைக் கருவியாக்கிக் கொண்டனர். இதனை எதிர்த்து நிற்கிறது க்யுபெக். கருவி எதுவாக

இருந்தால் என்ன, ஆதிக்கம் ஆதிக்கந்தானே! ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து நிற்கிறது—பொருளாதாரத் துறையில், அரசியல் அரங்கில், தொழில் துறையில், ஆங்கிலர் பெற்றுள்ள ஆதிக்கத்தை எதிர்க்கிறது.

> இந்த எதிர்ப்பு வலுப்பெற்ற நிலையில் க்யுபெக் மக்கள், தங்கள் பிரஞ்சு மொழி, பிரஞ்சுக் கலாச்சாரம் ஆகியவற்றினைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும், வளர்ச்சி பெறச்செய்யவும் தக்கவிதமான அரசியல் அமைப்பு தமக்குத் தேவை என்று கேட்டுக் கிளர்ச்சி செய்கின்றனர்.

1867-லேயே, இரு மொழிகளும் ஆட்சி மொழிகள் என்று சட்டம் வகுத்து, அதனைச் செயல்படுத்தி வந்ததனால் இப்போதைய மாச்சரியம், மொழிப் பிரச்சினையின் அடிப்படையிலே இல்லை.

ஆனால் இந்தியப் பேரரசோ, மொழியிலிருந்தே ஆதிக்க அரசைத் தொடங்கவேண்டும் என்று திட்டமிடுகிறது.

மொழி விஷயத்திலே மாச்சரியம் எழவிடாதபடி தடுத்த பிறகும்கூட, வேறு முறைகளிலும் துறைகளிலும் ஆதிக்கத்தைப் புகுத்திட ஆங்கிலர் முனைகின்றபோது, எதிர்ப்புக் கிளம்புகிறது கனடாவில்! இங்கோ மொழியிலிருந்து ஆதிக்கத்தைத் தொடங்குகிறார்கள்; ஏன் என்று கேட்பவர்களைக் கண்டிக்கிறார்கள்; பல்வேறு வகையில் அடக்கி ஒடுக்கப் பார்க்கிறார்கள்.

ஆதிக்கம் இருக்கிறதே தம்பி! அது மிக விந்தையானது. ஆதிக்கத்திலே சிக்கிச் சீரழிவோர் போக, அடிமைத்தனத்தைத் தாங்கித் தாங்கி உணர்ச்சியற்றுப் போனவர் போக, மீதமுள்ளவர்கள், ஏன் நாம் அடிமைப்படுத்தப் பட்டோம்? எந்தக் கருவி கொண்டு நம்மை அடிமைப்படுத்தினார்கள்? என்று எண்ணி பார்க்கத் தொடங்கி, நாம் யார்? நம்முடைய இயல்பு என்ன? மரபு என்ன? என்பன பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கி, நம்முடையன யாவை? என்று ஆராயந்து கண்டறிந்து, அவைகளைப் பேணி வளர்த்திடவும், அவற்றிலே பெருமை காணவும் முற்படுகின்றனர். ஆதிக்கம் துவக்கத்திலே தொல்லையையும் துயரத்தையும் தருகிறது. இறுதியில், நம்மை நாம் உணர்ந்து கொள்ளும் நல்லுணர்ச்சியை, உள்ளுணர்ச்சியைத் தருகிறது, எழுச்சி பிறக்கிறது!!

இந்த நிலை ஒவ்வோரிடத்தில் ஏற்பட ஒவ்வோர் விதமான முறை தேவைப்படலாம்; ஆனால், இந்த நிலையை இன்று பல்வேறு இடத்திலே, ஆதிக்கக் கரத்தில் சிக்கிக் கிடந்தவர்கள் பெற்று வருகின்றனர்.

ஆப்பிரிக்கக் கண்டத்தில் ஏற்பட்டு விட்டிருக்கிற எழுச்சியை இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எவரும் எதிர்பார்த்துக்கூட இருக்கமாட்டார்கள். ஆனால், இன்று விழிப்பால் விடுதலை பெற்ற 'கறுப்பர்' நாடுகள், ஐக்கிய நாடுகள் மன்றத்தின் முடிவுகளை உருவாக்கக்கூடிய செல்வாக்கினைப் பெற்றுவிட்டிருக்கின்றன.

இந்த நிகழ்ச்சிகளையும் அவை தரும் பாடங்களையும் நன்கு உணர்ந்திருப்பதால், கனடா அரசாங்கம், க்யுபெக்கில் கிளம்பியுள்ள எதிர்ப்பை அடக்க எத்தனை படை ஏவலாம், எத்தனை சிறைகளை நிரப்பலாம், எத்தகைய பயங்கரச் சட்டம் போடலாம் என்று திட்டமிடாமல், என்ன குறை? ஏன் இந்தக் குமுறல்? என்ன வேண்டும் உங்களுக்கு? என்று கனிவுடன் கேட்கவும், அக்கறையுடன் அதற்காவன செய்திட முற்படவும் முனைந்திருக்கிறது.

இங்கே எக்காளம் எழுப்புகிறார்களே, இருக்கும் இடம் அதற்கு வசதி செய்து தருகிறது என்ற ஒரே காரணத்தால்; விடமாட்டோம்! பிடித்தடைப்போம்! சுட்டுத் தள்ளுவோம்!! ஒழித்துக் கட்டுவோம் என்றெல்லாம், அந்த முறையில் அல்ல; அனுபவம் மிக்க, அறிவாற்றல் கொண்ட ஒரு அரசு எவ்விதம் நடந்து கொள்ள வேண்டுமோ அந்த முறையிலே நடந்து கொள்ளக் கனடப் பேரரசு முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அங்குதான் லால்பகதூர் உலா வருகிறார் என்பதால், இதுபற்றி அறிந்துகொள்வார் என்ற நம்பிக்கையுடன் இதனை எழுதுகிறேன்.

எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கலாம், ஆனால், முறையாக, கட்டுக்கு உட்பட்டதாக அந்த எதிர்ப்பு இருக்கவேண்டும் என்று இங்கே பேசுகிறார்கள் பெரியவர்கள். தம்பி! க்யுபெக்கிலே தோன்றியுள்ள எதிர்ப்பு எந்த அளவுக்குச் சென்றது தெரியுமா! பிரிட்டிஷ் பேரரசியார் கனடா சென்றபோது, இங்கு வராதீர்! உயிருக்கே ஆபத்து

உண்டாகும்!! என்று அவர்களை மிரட்டும் அளவுக்கு! அந்த மிரட்டலையோ, முறையையோ நான் சரி என்று கூறவில்லை. எனக்குப் பிடிக்காத முறை அது; நமது கழகம் வெறுத்தொதுக்கிடும் முறை அது. ஆனால், க்யுபெக் மக்கள் அந்த முறையிலே தமது எதிர்ப்பைக் காட்டினர்; அங்கு எந்தக் கருணாநிதியையும் பாளையங் கோட்டைக்கு அனுப்பியதாகத் தெரியவில்லை; எந்த இலக்குவனார் மீதும் பாதுகாப்புச் சட்டம் பாயவில்லை. மாறாக, இந்த மனக்குறையை வளரவிடக் கூடாது, க்யுபெக் மக்களைச் சாந்திப்படுத்த வேண்டும், சமாதானம் கூறவேண்டும் என்ற பெருநோக்குடன்,

மொழி
பண்பாடு
பொதுநிலை

ஆகியவைகுறித்து எழுந்துள்ளபிரச்சினைகளை ஆராய்ந்து பார்த்து, கனடா உடைபட்டுப்போகாமலிருக்கத்தக்க வழி வகைகளைக் கூறும்படி, கனடா அரசு ஒரு நிபுணர்கள் குழுவை அமைத்தது—மத்தியப் பிரதேசத்திலிருந்து போலீசையும், மற்ற இடத்திலிருந்து பட்டாளத்தையும் அழைத்தார்களே, அகிம்சையின் அடிப்படையில் அரசு அமைத்துக் கொண்டுள்ள அறநெறி மறவாத அண்ணல்கள், அவர்கள் அறிந்துகொள்வதற்காகக் கூறுகிறேன், குமுறி எழுந்து க்யுபெக் கிளர்ச்சி செய்யக் கண்ட கனடா அரசு சீறிப்பாயவில்லை, மாறாக கமிஷன் அமைத்து, கிளர்ச்சி எழக் காரணம் என்ன என்று கண்டறிகிறது. அது ஜனநாயகம்!!

ஆண்ட்ரிலாரண்டாவ், என்பவரும், டேவிட்சன்டன் என்பவரும், இந்தக் கமிஷனுக்குக் கூட்டுத் தலைவர்கள்.

இந்தக் குழுவில் 10-பேர் உறுப்பினர்கள்.

1963 ஜூலை மாதம் முதற்கொண்டு இந்தக்குழு பணியாற்றி, இப்போது, கருத்தளித்திருக்கிறது.

பிரச்சினையைத் தீர்த்துவைக்க என்னென்ன வழிகள் என்று கமிஷன் கூறவில்லை. பிரச்சினைஎன்ன என்பதனை விளக்கி இருக்கிறது,

இந்தியப் பேரரசு, பிரச்சினை இருப்பதாகவே இன்னும் ஒப்புக்கொள்ள வில்லைஎன்பதைத் தம்பி! இந்த நேரத்தில் நினைவுபடுத்திக்கொள்ள வேண்டுகிறேன்.

கனடாவில், பிரச்சினை இருக்கிறது, அதனை அடக்கு முறையினால் ஒழித்துவிடமுடியாது, கூடாது, தேவையில்லை என்ற நுண்ணறிவு அரசோச்சுகிறது! இங்கு? என்று கேட்கிறாயா தம்பி! இது என்ன கேள்வி! இங்குப் பக்தவத்சலம் அரசாள்கிறார்—காமராஜரின் ஆசீர்வாத பலத்துடன்!!

212-பக்கங்கள்கொண்ட ஒரு அறிக்கையை அந்தக்குழு வெளியிட்டிருக்கிறது; அந்த அறிக்கை எனக்குக் கிடைக்கவில்லை; அதனுடைய சுருக்கம் மட்டும் கிடைத்தது; அதிலேயே குழு எத்தனை அக்கறையுடன் பிரச்சினையை ஆராய்ந்திருக்கிறது என்பது தெளிவாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

> மிகப் பெரிய வகையான மாறுதல்களைக் காலத்திற்கேற்பச் செய்தாலொழிய நிலைமை பலர் எதிர் பார்ப்பதைவிட விரைவில் மோசமாகிப்போய் விடும்

என்று குழு எச்சரித்திருக்கிறது.

இந்தி ஆட்சிமொழி ஆகலாமா என்பதுபற்றி அறிந்து கொள்ள இங்கு அமைக்கப்பட்ட மொழிப் பிரச்சினைப் பற்றிய ஆய்வுக்குழுவில் அறிவாளர்கள் பலர்—சிலர் காங்கிரசார்—எச்சரித்திருந்தனர், இந்தியை ஆட்சி மொழியாக்குவதால் ஆபத்தான நிலைமை மூண்டுவிடும், நிர்வாகம் சீர்குலைந்துவிடும், ஓரவஞ்சனை தலைவிரித் தாடும், மொழி ஏகாதிபத்யம் கொக்கரிக்கும், இந்திய ஒற்றுமை குலைந்துபோகும் என்றெல்லாம். இந்தியப் பேரரசும் அதன் நடுநாயகர்களும் இந்த எச்சரிக்கையைப் பொருட்படுத்தவில்லை. பிரச்சினை சிக்கலற்றது; வேண்டுமென்றே சிலர் இதுபற்றி எதிர்ப்புக்காட்டுகிறார்கள் : நாடு பிரச்சினையை ஒப்புக்கொண்டுவிட்டது என்று பேரரசினர் வாதாடி வருகின்றனர்.

மொழிப் பிரச்சினை குறித்து இங்கு இந்தியப் பேரரசினர் ஒரு தவறான கருத்தை விடாப்பிடியாக வற்புறுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்திமொழி பேசுவோர் மிகப்பெரிய அளவினராக-மெஜாரட்டியாக—உள்ளனர்; மற்றமொழி பேசுவோர் சிறுபான்மையினராக உள்ளனர்; ஒரு நாடு ஆட்சிமொழியாக, பெரும்பான்மையினரின் மொழியைத்தான் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்; அதுதான் ஜனநாயகமுறை; சிறுபான்மை

யோரின் மொழி அழியாதிருக்கப் பாதுகாப்புக்கேட்டுப் பெறலாம், ஆனால், பெரும்பான்மையினரின் மொழியைத் தான் ஆட்சி மொழியாகக் கொள்ளவேண்டும் என்று கூறுகின்றனர்.

இந்தவாதம் ஜனநாயகப் பண்புக்கு உகந்தது அல்ல என்பதை 1867-லேயே கனடா அரசு உணர்ந்து சிறு பான்மையோரின் மொழியான பிரஞ்சு மொழியையும் ஆட்சிமொழி என்று சட்டமூலம் அறிவித்தது.

நடைமுறையில், ஆங்கில மொழி பேசும் கனடியர்கள், பல்வேறு துறைகளிலும் தமது ஆதிக்கத்தைப் புகுத்தி, பிரஞ்சு மொழி பேசும் கனடியர்களை ஆத்திரம் கொண்டிடச் செய்துவிட்டனர், புதிய பிரச்சினையும் புகைச்சலும் புகையும் கிளம்பிவிட்டிருப்பதற்கு இதுதான் காரணம்.

நாம் அனைவரும் கனடியர்கள் அல்லவா! என்ற பேச்சு, அழகானது; பொது எதிரியைச் சந்திக்க வேண்டிய நேரத்தில், அந்தப் பேச்சு எழுச்சியூட்டக்கூடியது. ஆனால் ஒரு பகுதியினர் மற்றோர் பகுதியினர் மீது ஆதிக்கம் செலுத்திக்கொண்டு, அந்த ஆதிக்கத்தை எதிர்க்கும் மக்களிடம், நாம் அனைவரும் கனடியர்கள் அல்லவா? என்று பேசும்போது, எழுச்சி எப்படி ஏற்படும்? எரிச்சல் அல்லவா உண்டாகும்!!

க்யுபெக்கில் மிகப் பெரும்பான்மையினர் பிரஞ்சு மொழியினர்; அவர்களுக்கும் பிரான்சுக்கும் மொழி தவிர வேறு எந்தவிதமான பந்தமும் பாசமும் இல்லை. கனடா அரசியலில் க்யுபெக் தனது பங்கினைச் செலுத்தி வந்தது; பிரான்சு நாட்டு நடவடிக்கைகளிலே க்யுபெக் எந்தவிதமான பங்கும் கொள்ளவில்லை.

இவ்விதமாக க்யுபெக் இருந்துவந்த போதிலும், கனடாவில் உள்ள ஆங்கிலமொழி பேசுபவர், இங்கிலாந்து நாட்டு நடவடிக்கைகளிலே அக்கறைகாட்டவும், சொந்தம் கொண்டாடவும் தவறவில்லை. அதேபோது, எமதுமொழி எமது பண்பாடு, எமது பாரம்பரியம் என்று க்யுபெக் மக்களும், கனடாவில் இதரபகுதிகளில் உள்ள பிரஞ்சு மொழி பேசுபவர்களும் பேசிட முன்வந்தபோது, ''இது என்ன குறுகிய மனப்பான்மை! நாம் அனைவரும் கனடியர் அல்லவா!! என்ற பழைய பல்லவியைப் பாடி வந்தது

ஆதிக்கம் செலுத்துபவர் நாம் அனைவரும் கனடியர் அல்லவா என்று பேசி, சொந்தம் கொண்டாடியது, க்யுபெக் மக்களுக்குக் கோபத்தைத்தான் கிளறிவிட்டது. அவர்கள் சீறி எழுந்து, ''நாங்கள் கனடியர்கள் அல்ல! பிரஞ்சுக்காரர்கள்! எமது நாடு தனி! பண்பாடு தனி!'' என்று பேசத்தலைப்பட்டனர்.

கனடா ஒரே அரசு என்று சட்டம் ஏற்பட்ட நாளி லிருந்து, அதற்கு உட்பட்டு இருந்துவந்த க்யுபெக் இப்போது அந்த 'ஓரரசு' ஏற்பாட்டினையே உடைத்து விடப்பார்க்கிறது, இதுமிகப் பெரிய ஆபத்து என்று (கமிஷன்) குழுவினர் தெரிவித்துள்ளனர்.

பிளவு மனப்பான்மை தோன்றிவிட்டது கண்டிக்கத் தக்கது என்று கூறுவதோடு அந்தக் குழு தன் வேலை முடிந்துவிட்டதாகக் கருதவில்லை. மாறாக க்யுபெக் மக்களிடம் இந்த எண்ணம் எழுந்ததற்குக் காரணம், ஆங்கில மொழியினர் மேற்கொண்டுள்ள போக்குத்தான் என்று கண்டிக்கத் தயங்கவில்லை.

கனடா ஆங்கில மொழியினரின் நாடு, அதிலே பிரஞ்சுமொழி பேசுவோர் சிறுபான்மையினர் என்று ஓர் கருத்து நிலவுகிறது. இது மிகத்தவறான கருத்து. கனடா, ஆங்கிலமொழி பேசுவோர், பிரஞ்சு மொழி பேசுவோர் எனும் இரு சமூகங்களுக்கும் சொந்தமான நாடு; இதிலே பெருவாரியாக உள்ளவர்கள் என்ற காரணம் காட்டி, 'எஜமானர்'களாகப் பார்த்திடும் ஆங்கில மொழியினரின் போக்கு, நியாயமுமல்ல, உண்மை ஜனநாயகமுமாகாது என்று குழு குறிப்பிட்டு, இப்போது க்யுபெக் மக்கள் கேட்பது, சலுகை அல்ல; உரிமையைக் கேட்கிறார்கள்; கனடா ஒரே நாடாக எதிர்காலத்தில் இருக்க வேண்டு மானால், இந்த இரு சமூகங்களும் சரிசமமான நிலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கத்தக்க விதமான ஏற்பாட்டினை விரைவில் மேற்கொண்டாக வேண்டும் என்றும் குழு குறிப்பிட்டிருக்கிறது.

யார் பேசுவது நியாயம்? பிரஞ்சுமொழி பேசுவோர் கூறுவது நியாயமா? ஆங்கில மொழியினர் கூறுவது நியாயமா? இரண்டிலே எது நியாயம் என்பது அல்ல பிரச்சினை. இருவேறு 'நியாயங்கள்' உள்ளன; இவை இரண்டும் நியாயங்களே! இவை இரண்டும் ஒன்றோ டொன்று முட்டி மோதிக்கொள்ளாமல், இணைந்து

இருக்க வழி கண்டுபிடித்தாக வேண்டும் என்று அந்தக் குழு கூறுகிறது.

தம்பி! இங்கு இந்தியை ஆட்சிமொழியாக ஏற்றுக் கொண்டாகவேண்டும் என்பதற்கு இந்தி ஆதரவாளர் கூறிடும் காரணம், இந்தியாவில் மிகப் பெரும்பாலோர் பேசும் மொழி இந்தி என்பதாகும்.

மிகப் பெரும்பாலோர் இந்தி பேசுகின்றனர் என்ற வாதமே தவறு; அந்தக் கணக்கே தவறு என்று நிபுணர்கள் தெரிவிக்கின்றனர்.

இந்தியிலேயே பல்வேறு வகையான இந்தி உண்டு. ஒரு இந்திக்காரர் பேசுவது மற்றோர் இந்திக்காரருக்குப் புரியாது என்பதை, மறுத்திட முடியாது இந்தி ஆதரவாளர்களால்.

தம்பி! இந்தியிலே என்னென்ன வகை உண்டு என்பது பற்றி நாவலர் பேசுவது என் காதிலே ஒலித்தபடி இருக்கிறது.

இந்திதான் பொது ஆட்சி மொழி ஆகவேண்டும் என்று வாதாடுபவர்கள், இதற்கு எந்தவிதமான சமாதானமும் கூற முயல்வதுகூட இல்லை.

மைதிலி என்ற மொழி தனிமொழி என்று வாதாடுகிறார்கள் விற்பன்னர்கள்; அந்த மொழி பேசுவோர்களின் எண்ணிக்கையையும் சேர்த்துக் கொண்டு, இத்தனை கோடி பேர் இந்தி பேசுகிறார்கள் என்று இந்தி ஆதிக்கக்காரர் கணக்குக் காட்டுகிறார்கள். மைதிலி தனிமொழி, அதையும் இந்தி என்று கூறிடுவது சரியல்ல என்று மைதிலி மொழிப் புலவர்கள் கூறுகின்றனர்.

மைதிலி மொழிக்காக என்று தனிவகுப்பு அமைக்கப்பட்டிருக்கிறதாக அறிகிறேன், டில்லி பல்கலைக் கழகத்தில்.

கலாசாரக் கழகம் எனும் அமைப்பை இந்தியப் பேரரசு நிறுவி, ஒவ்வொரு மொழியிலும் வெளியிடப்படும் சிறந்த கருத்தோவியத்துக்குப் பரிசு தருகிறது, இந்தத் திட்டத்தின்படி, மராத்தி, குஜராத்தி, தமிழ், இந்தி என்று பல மொழிகளுக்குப் பரிசு இருக்கிறது.

மைதிலி, இந்தி அல்ல; அது ஒரு தனி மொழி என்பதை ஒப்புக்கொள்ளும் முறையில் இந்தியப் பேரரசு, இந்தி, வங்காளி, மராத்தி போன்ற மொழிகளுக்குப் பரிசு வழங்குவது போல, மைதிலிக்கும் தனியாகப் பரிசு வழங்கும் ஏற்பாடு மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தி மிகப் பெரும்பான்மையினர் பேசும் மொழி என்ற வாதமே தவறு; கணக்கே தவறு,

இந்தியே மிகப் பெரும்பான்மையினர் பேசும் மொழி என்பது உண்மை என்று வைத்துக்கொண்டால்கூட, மிகப் பெரும்பான்மையினர் பேசுவது என்பதற்காக மற்ற மொழியினர் மீது அந்த மொழி ஆதிக்கம் செலுத்துவது அறமாகாது; அறிவுடைமையாகாது என்ற தீர்ப்பு அளிப்பார்கள், கனடாவில் அமைக்கப்பட்ட ஆய்வுக்குழுபோல ஓர் தகுதிமிக்க குழு இங்கு அமைக்கப்பட்டால்.

தம்பி! இப்போது இங்கே சொல்லுகிறார்கள் அல்லவா, வடக்கே உள்ளவர்கள் ஏதாவது ஒரு தெற்கத்தி மொழியைப் படித்துக்கொள்ள விரும்புகிறார்கள், முன் வந்துள்ளனர் என்று; அதுபோல, எதிர்ப்பும் எரிச்சலும் வளர்ந்துவிட்டிருப்பது கண்டு, ஆங்கில மொழி பேசுவோர், இனித் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குப் பிரஞ்சு மொழியைக் கற்பிக்கப் போவதாகவும், பிரஞ்சு மொழிக்கான பள்ளிக்கூடங்களைத் தமது பகுதியில் இனி அமைக்கப் போவதாகவும் பேசுகின்றனர்.

இதைக் கேட்டு க்யூபெக் மக்கள் புளகாங்கிதம் அடைந்துவிடவில்லை. இது மயக்கும் பேச்சு, பயன் இல்லை என்று கூறுகின்றனர்.

க்யுபெக்கில் உள்ள மக்களில் 100க்கு 98 பேருக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது; அங்கு அன்றாட நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் பிரஞ்சு மொழியில்.

ஆனால், க்யுபெக்கில் வணிகக் கோட்டங்களையும் தொழிற்கூடங்களையும் அமைத்துக் கொண்டுள்ள ஆங்கில மொழியினர், தமது அலுவலக நடவடிக்கைகள் அனைத்தையும் ஆங்கில மொழியிலேயே அமைத்துக் கொண்டுள்ளனர்.

09216

க்யுபெக் மக்கள் அந்த அலுவலகங்களில் பணிபுரியும் போது, 'அன்னியர்' போன்ற ஒரு உணர்ச்சி தன்னாலே

ஏற்பட்டு விடுகிறது. நாம் அனைவரும் கனடியர் அல்லவா!!—என்று பேசுவது, அந்தச் சமயத்தில் எவ்வளவு பெரிய கேலிக்கூத்தாக இருக்கும் என்பதை எண்ணிப் பார்த்துக்கொள்ளேன்.

அந்த அலுவலகங்களில் பெரும்பாலான நடவடிக்கை ஆங்கில மொழியிலேயே நடத்தப்படுவதால், ஆங்கில மொழி பேசுவோரே, பெரிய இடங்களில் அதிகாரிகளாக முடிகிறது. க்யுபெக் மக்கள் 'எடுபிடி' வேலை மட்டுமே பார்க்க முடிகிறது.

க்யுபெக் நமது நாடு; இங்குத் தொழில் நடத்திப் பெற்றிடும் செல்வம் நம்முடையது. ஆனால், இங்கு நமக்கு 'எடுபிடி' வேலை!! இது அக்கிரமம்! சொந்த நாட்டிலேயே நாம் அடிமைகளாக்கப்பட்டிருக்கிறோம்! இந்த அக்கிரமத்தை எப்படிச் சகித்துக்கொள்வது; ஏன் சகித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று க்யுபெக்கில் எழுச்சி பெற்ற மக்கள் கேட்கின்றனர். அந்தக் கேள்வி கோபத்தை மூட்டவில்லை கனடா அரசுக்கு, சிந்தனையைக் கிளறி விட்டிருக்கிறது.

இந்திதான் ஆட்சி மொழி என்ற நிலை வந்தே தீரும் என்ற பேச்சு வலுவடைய வலுவடைய, டில்லி போன்ற வடநாட்டுப் பெருநகர்களில், அரசாங்க அலுவலகங்களிலே மட்டுமல்ல, தனியார் துறையில் உள்ள அமைப்புகளில், வணிகக் கோட்டங்களில், மிகப் பெரும்பாலான நடவடிக்கைகளை இந்தியிலேயே நடத்த முற்பட்டு விட்டனர். ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்கள்கூட இந்தியிலேயே பேசுவது, இந்தியிலேயே அலுவலகக் குறிப்புகளைத் தயாரிப்பது என்ற முறையில் மும்முரமாகிவிட்டனர்.

படிப்பில், பயிற்சியில், செயல் திறமையில் தகுதி மிக்கவர்களாக உள்ள தென்னகத்தார், அத்தகைய அலுவலகங்களில், இந்திப் படை எடுப்பின் காரணமாக இப்போது இடர்ப்படுகின்றனர்.

இங்கே தரப்படுவதில் அரைப்பகுதி கிடைக்கும் என்றாலும், இதை விட்டுவிட்டுத் தமிழ் நாட்டுக்குத் திரும்பி வந்துவிடலாம் என்று பார்க்கிறோம்: இங்கே இனி அதிக நாட்களுக்கு இருக்க முடியாது போலிருக்கிறது என்று இப்போதே அவர்கள் குமுறிக் கூறி வருகின்றனர்,

இந்தி மட்டுமே ஆட்சிமொழி; ஆங்கிலம் அறவே அகற்றப்படும் என்ற நிலையில் இன்னும் எவ்வளவு தத்தளிக்க வேண்டி நேரிடும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்கும் போதே திகில் மூண்டுவிடுகிறது, நிச்சயமாக.

தம்பி! இருமொழித் திட்டத்தை மேற்கொண்ட நிலையிலேயே மறைமுகமான அநீதி இழைக்கப்படுவதாக, க்யுபெக் மக்கள் கூறி எதிர்க்கிறார்கள்; இங்கோ காமராஜர் துணிந்து கூறுகிறார், போனால் போகட்டும் என்று. ஆங்கிலமும் சிறிது காலம் இருந்துவரட்டும் என்று ஏற்பாடு செய்கிறோம்; ஆனால், ஒன்று மட்டும் இப்போதே கண்டிப்பாகக் கூறிவிடுகிறேன்; இந்த ஆங்கிலம் என்றென்றும் இருந்து வரும் என்று எண்ணிக்கொள்ளாதீர்கள்; இந்தி மட்டுமே ஆட்சி மொழி என்ற நிலை எப்படியும் ஏற்பட்டே தீரும், என்பதாக.

அந்த நிலையில், என்னென்ன விதமான ஆதிக்கம் அநீதி அக்கிரமம் நெளியும் என்பதை எண்ணிப் பார்த்திடும் எவர்தான், இன்றிருந்தே இந்தியை எதிர்த்தாக வேண்டும் என்ற உணர்ச்சி கொள்ளாமலிருக்க முடியும்?

அந்த உணர்ச்சி கொந்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அச்சமூட்டி அதனை அழித்திட முடியவில்லை; கனிவாகப் பேசி அதனைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை? அந்த உணர்ச்சி, கட்சிக் கட்டுகளைக்கூட இடித்துத் தள்ளிக் கொண்டு, பரவிக்கொண்டிருக்கிறது. துரைத்தனம் மேற்கொள்ளும் அடக்குமுறை அந்த உணர்ச்சியை மேலும் மேலும் வளர்ந்திடச் செய்து வருகிறது.

ஆனால், தம்பி! அந்தவிதமான உணர்ச்சியைக் கனடா அரசு மதித்து, பரிகாரம் தேடிட முயல்வதுபோல இங்கும் இந்தியப் பேரரசு தக்க முறையை மேற்கொள்ள வேண்டுமானால், அந்த உணர்ச்சியை எதற்குப் பயன் படுத்தி, எவ்விதமாகப் பணியாற்றி, வெற்றி பெற்றிட வேண்டும் என்பது பற்றித்தான் இப்போது அனைவரும் தீவிரமாகச் சிந்தித்தாக வேண்டும்.

குழப்பம், கலகம், பலாத்காரம், நாசவேலை என்பவைகள் மூலம், இந்தி எதிர்ப்புணர்ச்சியை இந்தியப் பேரரசு உணரவேண்டும் என்று எண்ணுவதும், அம்முறையில் செயலாற்றுவதும், நிச்சயமாகப் பயன் தராது,

மாறாக இந்தி எதிர்ப்புணர்ச்சியையே அது அழித்தொழித்துவிடும்.

பலாத்காரத்துக்குப் பணிய முடியுமா? சட்டம் ஒழுங்கு காப்பாற்றப்பட வேண்டாமா? என்று துரைத்தனம் கேட்கும்; பொதுமக்கள் 'ஆம்' என்றுதான் கூறுவார்கள்; இதிலே சந்தேகம் வேண்டாம்.

ஏனெனில், மிகத் தூய்மையான கொள்கைக்காகக் கூட பலாத்காரம்—அவிழ்த்து விடப்பட்டு, அது தன்னுடைய கோரத் தாண்டவத்தை நடத்திட ஒரு அரசு, அல்லது ஒரு சமூகம் அனுமதித்து விடுமானால், பிறகு அதேவிதமான பலாத்காரத்தை மிக மோசமான காரியத்துக்காக, நச்சு நினைப்பினர் மேற்கொண்டிட முடியும். பிறகு நாடு, காடு ஆவது தவிர வேறு வழியில்லை.

க்யுபெக் கனடாவில் ஒரு பகுதிதான் என்றாலும், இன்று ஒரு கமிஷன் நியமித்துப் பிரச்சினைக்குப் பரிகாரம் தேடியாக வேண்டும் என்ற அளவுக்குக் கனடப்பேரரசு எதனாலே வந்திருக்கிறது? பலாத்கார நடவடிக்கையினால் அல்ல!

உணர்ச்சியை வகைப்படுத்தி, அந்த உணர்ச்சி கொண்ட சர்க்காரை க்யுபெக்கில் அமைத்ததால்!!

இந்தி எதிர்ப்புணர்ச்சியையும் இந்தியப் பேரரசு மதித்து, இந்தி பேசாதாரின் உரிமைகளை வழங்கிடத் தக்க ஏற்பாட்டினை மேற்கொள்ள வேண்டுமானால்—பலாத்காரத்தால் அல்ல—இந்தி எதிர்ப்புணர்ச்சி கொண்ட சர்க்காரை இங்கு அமைத்துக் காட்டவேண்டும். அது மட்டுமே இந்தியப் பேரரசின் மமதையை மாய்க்கும்' பிடிவாதத்தைப் போக்கும், பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைக்கும்.

கனடப் பேரரசு கொண்டுள்ள முறையினை அப்படியே ஒப்புக்கொள்ளும் அரசு இருந்து வந்தது, க்யுபெக்கில், முன்பு.

க்யுபெக் மக்கள் மட்டும், ஆங்கில மொழியினரின் ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து வந்தனர்; கிளர்ச்சி செய்தனர்; வேலை நிறுத்தங்கள், சச்சரவுகள் நடைபெற்றன.

வேலை நிறுத்தங்களை உடைக்கவும், சச்சரவுகளை அடக்கவும்தான் கனடா பேரரசு முனைந்தது, அந்த நாட்களில்.

பிறகு, தெளிவு பெற்றவர்கள், ஆங்கில மொழியினரின் ஆதிக்கத்தை எதிர்க்கும் உணர்ச்சி மக்களிடம் வெளிவந்தால் மட்டும் போதாது, அந்த உணர்ச்சியின்மீது கட்டப்பட்ட அரசு க்யுபெக்கில் அமையவேண்டும் என்று திட்டமிட்டுப் பணியாற்றினர்.

அத்தகைய அரசு அமைந்தது க்யுபெக்கில்; இனி இந்தப் பிரச்சினையைப் புறக்கணிக்க முடியாது என்று கனடப் பேரரசு, கைகூப்பிய நிலை பெற்றது.

இப்போது க்யுபெக்கில், மக்களின் எண்ணம் வேறு, அரசின் எண்ணம் வேறு என்பது அல்ல நிலை.

தம்பி! இதனை மறந்திடலாகாது; எத்தனை வலுவுள்ளது என்று நாம் கூறினாலும், இந்தி எதிர்ப்புணர்ச்சி என்பது தமிழ் மக்களிடையில்—அதிலும் தெளிவும் துணிவும் பெற்ற, தன்னலம் மறந்த பகுதியினரிடையில்—காணப்படுவதேயன்றி, தமிழக அரசுடையது அல்ல.

தமிழக அரசு, இந்தி ஆதரவாளர்களின் முகாம்; இதுகண்டு அருவருப்புக் கொண்டிடுவதால் மட்டும் ஆகப்போவது ஒன்றும் இல்லை.

அரசு என்ன அரசு! மக்களின் சக்தியின் முன்பு இந்த அரசு எம்மாத்திரம்! என்று பேசலாம்! சுவையும் சூடும் மிகுந்திருக்கும். ஆனால், உலகம் ஒரு கேள்வி கேட்கும், அதற்குப் பதில்தர முடியாமல் திணறுவோம்.

அரசினையே துச்சமென்று கருதத்தக்கவிதமாக இந்தி எதிர்ப்பு உணர்ச்சி தமிழக மக்களிடம் இருப்பதாக வீரம் பேசுகிறாயே ஐயா! அந்த வலிவினைக் கொண்டு, இந்தி எதிர்ப்பு உணர்ச்சிகொண்ட அரசு அமைத்திட ஏன் முடியவில்லை உம்மால்? என்று கேட்கும்!! அது...அது... என்று இழுத்துப் பேசினால் பயன் இல்லை.

இந்தி எதிர்ப்பு உணர்ச்சி என்பது மக்களில் ஒரு பகுதியினரின் உணர்ச்சிமட்டும் அல்ல, தமிழக முழுவதும் ஊடுருவிப் பாய்ந்துள்ள உணர்ச்சி என்பது உண்மை என்றால் அந்த உணர்ச்சிகொண்ட அரசு ஏன் அமைக்கக்கூடாது, தமிழகத்தில்?

கலயங்களிலே வண்ணக் குழம்புகளை நிரப்பிவைத்துக்கொண்டு, தூரிகைகொண்டு, ஓவியம் தீட்டிட வேண்டும் அது ஓவியன் வேலை. வண்ணக்குழம்பினை மனம்போன போக்கிலே அள்ளித் தெளிப்பது ஓவியக் கலையல்ல.

உணர்ச்சியைப் பயன்படுத்துவதும், தம்பி! ஒப்பற்ற திறமை தேவைப்படும் ஒரு நுண்கலை.

தமிழகத்தில் இன்று காணப்படும் உணர்ச்சியைத் திறமையுடன் பயன்படுத்தி, இந்தி எதிர்ப்புணர்ச்சியின் மீது கட்டப்பட்ட அரசு காணவேண்டும் தமிழகத்தில்.

இந்தி எதிர்ப்புணர்ச்சியைத் தமிழகத்தில் அரியணை ஏறச்செய்வதிலே வெற்றி பெறாமல், இந்தியப் பேரரசின் துணையுடனும் தமிழகக் காங்கிரஸ அரசின் ஒப்புதலுடனும் அரியணை ஏறிடும் இந்தியை எப்படி விரட்ட முடியும்? கேட்கமாட்டார்களா, இந்தியப் பேரரசினர், உன்னுடைய இந்தி எதிர்ப்புணர்ச்சிக்கு உன்னுடைய தமிழகத்திலேயே தரவேண்டிய மதிப்பினை மக்கள் தந்திருந்தால், தமிழக அரசு இந்தி எதிர்ப்பு அரசாக அல்லவா வடிவம்பெற்றிருக்கும்; காணோமே; உன்னுடைய இந்தி எதிர்ப்பு உணர்ச்சியை ஒப்புக்கொள்ளும்படி உன்னுடைய மக்களையே உன்பக்கம் கொண்டுவர முடியவில்லை உன்னால், நான் உனக்குப் பணியவேண்டுமா! கூரை ஏறிக் கோழிபிடி ஐயா! முதலில்!! பிறகு கோபுரம் ஏறி வைகுந்தத்திற்கு வழி அமைக்கலாம்!! என்றெல்லாம்.

எனவேதான் தம்பி! க்யுபெக் மக்கள், முதலில், தம் வழி நடந்திடும் அரசு அமைப்பதில் வெற்றி கண்டனர்; அந்த வெற்றியைக் கண்டபிறகு கனடப்பேரரசு, க்யுபெக்கின் கேள்விகளைப் புறக்கணிக்க முடியவில்லை.

கனடாவின் பிரச்சினை இந்தக் கருத்தினை நாம் பெற்றிடவும் பயன்படுகிறது. ஆனால் தம்பி! இதனை நான் உணர்ந்து என்ன பலன்! நீ உணர்ந்துமட்டும் என்னபலன்! இந்தி எதிர்ப்பு உணர்ச்சிகொண்ட அனைவரும் உணர்ந்து தமிழக அரசினை மாற்றி அமைக்கும், உறுதி கொண்டால்தானே பலன் கிடைக்கும்?

இந்தியைத் தமிழக மக்களிலே ஒரு பகுதியினர் எதிர்க்கிறார்கள், தமிழக அரசு இந்தியை ஆதரிக்கிறது

என்றநிலை இருக்குமட்டும், இந்தியப் பேரரசு இறுமாந்து நிற்கும்; உலக ஜனநாயக நாடுகள்கூட, இந்தியப் பேரரசின் போக்கைக் கண்டிக்கத் தயங்கும்.

ஆனால், தமிழக அரசு இந்தி ஆட்சிமொழியாவதை எதிர்க்கிறது என்ற நிலை பிறந்திடும்போது இந்தியப் பேரரசு, அந்த உணர்ச்சியைப் புறக்கணிக்கத் துணியாது; துணியுமானால், இந்தியப் பேரரசை ஜனநாயக உலகு கண்டித்திட முனைந்திடும்.

பிரஞ்சு மொழியினரின் கிளர்ச்சியை இன்று கனடப் பேரரசு மதித்தாகவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதன் காரணத்தைக் கருத்துடன் ஆராய்ந்து பார்த்தால், தம்பி! இந்தி எதிர்ப்பு உணர்ச்சி வெற்றி பெறுவதற்கான வழி அந்த உணர்ச்சிமீது கட்டப்பட்ட அரசு தமிழகத்தில் அமைவதுதான் என்பது புரியும். இதனைப் புரிந்திடச் செய்திடும் பணியினைத்தான் தம்பி! நீ மேற்கொண்டிருக்கிறாய். உன் வெற்றியைப் பொறுத்துத்தான் இருக்கிறது, நாட்டின் எதிர்காலம்.

அண்ணன்,

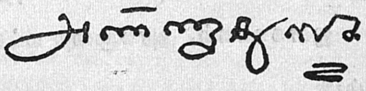

20-6-'65

காஞ்சிக் கடிதம் : 24

இடியோசையில் கிடைக்காது இன்ப நாதம்

ஜனநாயகமற்ற நாடுகளின் நிலை

மாற்றுக் கருத்தைச் சந்திக்க அஞ்சும் ஆட்சியாளர்கள்

அகம்பாவம் அரசோச்சும் புதிய பல நாடுகள்

ஜனநாயகம், அரசுமுறை மட்டுமன்று; வாழ்க்கை நெறி!

தம்பி,

பென்பெல்லா பதவியிலிருந்து விரட்டப்பட்டார்; அவர் கைது செய்யப்பட்டதாகத் தெரிகிறது; இருக்குமிடம் அறிவிக்கப்படவில்லை; என்ன கதி என்பது பற்றிக் கேட்பவர்களிடம், கொடுங்கோலர்கள் என்ன கதி அடைந்தார்களோ அது தான் இவருக்கும் என்ற பதில் அளிக்கப்படுகிறது; பட்டாளத்துத் தலைவர் பட்டத்துக்கு வந்திருப்பதாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. திடுக்கிடச் செய்திடும் இந்தத் திடீர்மாற்றம், அல்ஜீரியா நாட்டில் நடைபெற்றிருக்கிறது.

பென்பெல்லாவிடம் அல்ஜீரிய மக்கள் சொக்கிக் கிடக்கிறார்கள் என்றும், அவருடைய சுட்டுவிரல் அசைவு கண்டு அதன்படி நடந்திடத் துடித்தபடி உள்ளனர் என்றும், அவருடைய அறிவாற்றலையும் தன்னலமற்ற போக்கையும் ஆபத்துக்களைத் துச்சமென்றெண்ணிச்

செயலாற்றும் துணிவினையும், நாடுவாழ் மக்கள் ஏற்றம் பெற ஓயாது உழைத்திடும் ஆர்வமிகுதி பற்றியும் கனிவுடன் பேசினர் பலப்பலர்; கவிதைகள் புனைந்தனர் மற்றும் சிலர்; காட்சிகளைப் படமாக்கிப் பாரினுக்குத் தந்தனர் செய்தி அறிவிப்போர்.

அல்ஜீரிய விடுதலைக்காக பென்பெல்லா போராடி வந்த நிகழ்ச்சியே நாட்டின் பெருங்காப்பியமாகி விட்டது என்று கூறப்பட்டது. பென்பெல்லா பிரஞ்சு அரசினரால் சிறைப் படுத்தப்பட்ட செய்தி கேட்ட போது அல்ஜீரிய மக்கள் பதறினர்; உள்ளம் உருகிடும் நிலையினராயினர்.

பென்பெல்லா, பிரஞ்சுச் சிறையினின்றும் எப்படியோ தப்பித்துவிட்டார்; பிடிபடவில்லை; பிரஞ்சுக் கொடியவர்களின் கரங்களால் தீண்டப்பட முடியாத நெடுந்தொலைவு சென்றுவிட்டார்; உலவுகிறார் முழக்கமிட்டபடி; அல்ஜீரியா விடுதலை அடையா முன்பு நான் இறந்துபடுவேனோ! நான் இருப்பது எதற்கு? என் நாட்டை விடுவிக்க! என்நாடு விடுவிக்கப்பட்டது என்ற இன்பச் செய்தி கிடைத்த பிறகே அந்தச் செய்தி எனது இமைகளைத் தடவிடும்போதுதான் எனக்குத் துயில் கொள்ளவே இயலும்! இப்போது எனக்கு வேறு எதற்கும் நேரம் இல்லை; விடுதலைப் போராட்டத்துக்குத் தவிர—என்றன்றோ கூறுவார் எம் தலைவர்!! அவரைக் கொன்றுவிட முடியுமா பிரஞ்சுக் கொடியவர்களால்! எழுச்சியை மாய்த்திட இயலுமோ!! என்றெல்லாம் நாட்டுப்பற்று மிக்கவர்கள் கூறினர் எக்களிப்புடன்; புரட்சிப் போக்கினர் பிரஞ்சுக்காரர்களை வாய்ப்புக் கிடைத்தபோதெல்லாம் தாக்கினர், வெட்டி வீழ்த்தினர்; புரட்சியாளர் பலப்பல ஆயிரவர் சுட்டுத் தள்ளப்பட்டனர். இறந்துபடுமுன்பு அவர்கள், வாழ்க அல்ஜீரியா! வாழ்க பென்பெல்லா! என்றே முழக்கமிட்டனர். அந்த இன்ப எண்ணம் தந்த புன்னகைபூத்த முகத்துடனேயே வீழ்ந்தனர் அவ்வீரர்கள்.

காவியச் சிறப்புக்குரியதான வீரதீரச் செயல்களை வெற்றியுடன் நடத்திக்காட்டியவர், நாட்டுப்பற்றுமிக்கவர், மக்களுக்கு வழிகாட்டி என்றெல்லாம் புகழாரம் சூட்டப்பட்ட நிலையில் இருந்து வந்தவர் பென்பெல்லா. நாடுகள் பல, அவரே அல்ஜீரியா நாட்டின் ஒப்புயர்வற்ற தலைவர் என்று ஏற்றுக்கொண்டன. அவருடைய அழைப்பினைப் பெற்ற பல நாடுகள், அல்ஜீரியத் தலைநகரில்

கூடி, பாண்டுங் மாநாட்டிலே பெற்ற 'பஞ்ச சீல'த்தை மேலும் பேணி வளர்த்திட வழி காண மாநாடு நடத்தவும் திட்டம் வகுத்தன. அதற்கான ஏற்பாட்டிலே மும்முரமாக ஈடுபட்டிருக்கிறார் பென்பெல்லா என்ற செய்தி அடிக்கடி வெளிவந்தபடி இருந்தது. குமுறல் எதிர்ப்புணர்ச்சி குறிப்பிடத்தக்க அளவு இருப்பதாகக்கூடத் தகவல் ஏதும் தரப்படவில்லை. சிரித்திடும் முல்லைக்கொடி, குதித்திடும் பூங்கா, திடீரெனக் கிளம்பிய புயலால் பெயர்த்தெறியப்பட்டுவிடுவதுபோல, வெடித்த எதிர்ப்பு, பென்பெல்லாவை உச்சியிலிருந்து ஒரே அடியாகக் கீழே உருட்டிவிட்டது. அவருக்கு அடுத்த இடத்தில் இருந்து வந்தவர் பெதோயின் என்பார் இப்போது, அல்ஜீரிய அரசு எம்மிடம்! இராணுவத்திடம்! இராணுவம் ஜனநாயகத்தைக் காப்பாற்ற, கொடுங்கோலனை வீழ்த்த நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டது; இது அல்ஜீரியாவின் மக்களின் நலனுக்காகச் செய்யப்பட்டுள்ள மாறுதல்; மற்ற எந்தத் துறையிலும், அதிலும் குறிப்பாக வெளிநாடுகளுடன் அல்ஜீரியா கொண்டுள்ள தொடர்பு நிலையைப் பொருத்த வரையில், எந்தவிதமான மாறுதலும் இல்லை என்று தெரிவித்திருக்கிறார்.

வெளி உலகுக்குக் கனிவுடன் செயதி அளித்திடும் புதியவர், பென்பெல்லா பற்றிய கேள்வி எழும்போது மட்டும் கொதிப்புடன் பேசுகிறார்; பென்பெல்லா செய்துள்ள கொடுமைகள் உங்களுக்குத் தெரியாது என்கிறார்.

பென்பெல்லாவுக்கு நேரிட்டு விட்டது பற்றி எண்ணிடும்போது, திகைப்பாகவும் இருக்கிறது; அதேபோது நாட்டு விடுதலைக்காக அரும்பாடுபட்ட தலைவனுக்கா இந்தக்கதி! என்று பதைபதைத்துக் கேட்கவும் தோன்றுகிறது.

பென்பெல்லாவிற்கு ஏற்பட்டதுபற்றிப் பதறுகிறோம்; ஆனால், பென்பெல்லா அரசுத் தலைவரான உடன் எதிரிகள், வேண்டாதவர்கள், கருத்து மாறுபாடு கொண்டவர்கள் ஆகியோரை என்ன செய்தார் என்று பார்க்கும் போது, அருவருக்கத்தக்க, கண்டிக்கத்தக்க முறையிலே தான் நடந்து கொண்டார் என்பது தெரிகிறது. விடுதலைப் போரில் பெரும்பங்கெடுத்துக் கொண்டவரும், பென்பெல்லா அல்ஜீரியாவில் இல்லாத நாட்களில் தலைமை ஏற்றிருந்தவருமான அபாஸ், சிறையில் தள்ளப்

பட்டார்; வேறு பலர் சுட்டுத் தள்ளப்பட்டனர்; பலர் நாடு கடத்தப்பட்டனர்; சிலர் தப்பி ஓடிவிட்டனர்; அப்படித் தப்பி ஓடியவர்கள் மீது வழக்குத் தொடுக்கப்பட்டு, 'மரண தண்டனை' தரப்பட்டது.

அப்படி மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்ட கிதர் என்பார், ஸ்பெயினில் மாட்ரிட் நகரில் தங்கியிருக்கிறார்; அவருடைய திட்டப்படிதான், பென்பெல்லா கவிழ்க்கப்பட்டார் என்றும் செய்தி உலவுகிறது.

பென்பெல்லாவின் ஆதரவாளர்கள் கிளர்ச்சி நடத்துவதாகவும், அதனை அடக்குமுறையால் புது அரசினர் அழித்திட முனைவதாகவும், துருப்பு நடமாட்டம், டாங்கிகள் நடமாட்டம், வேட்டுச் சத்தம் மும்முரமாக இருப்பதாகவும் செய்திகள் வெளிவந்துள்ளன.

தம்பி! இந்தமடல் உன்கரம் கிடைத்திடுவதற்குள் வேறு என்னென்ன நிகழும் என்று கூறுவதற்கில்லை.

நான் எழுதுவது நடைபெற்றது நியாயமா அல்லவா என்பதுபற்றிய கருத்துத் தெரிவிக்கவோ, எதிர்காலத்தில் என்ன நடந்திடும் என்று ஆரூடம் கணித்திடவோ அல்ஜீரியாவின் நிலைபற்றி எடுத்துக் கூறவோ அல்ல.

பொதுவான இரண்டு கருத்துக்களை எடுத்துக்காட்ட மட்டுமே, பென்பெல்லா கவிழ்க்கப்பட்டது பற்றிக் குறிப்பிட்டேன்.

ஒன்று, உண்மையான ஜனநாயகம் நிலைத்து நின்றாலொழிய அரசியல் என்பது அதிர்ச்சிகளும், அமளிகளும், திடுக்கிடும் நிகழ்ச்சிகளும் திடீர்மாற்றங்களும் கொண்டதாகிவிடும்; சதிகாரர்கள், பதுங்கிப் பாய்வோர், அடுத்துக் கெடுப்போர், அமளிமூட்டுவோர் ஆகியோர் மட்டுமே பங்கு கொள்ளத்தக்க துறையாகிவிடும் அரசியல்,

வெடிகுண்டுகள்தான் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும்; கூடிப்பேசுதல், கருத்தறிதல், விட்டுக்கொடுத்தல், இணைந்திருத்தல் என்பன, பொருளற்ற பேச்சாகிவிடும். சுடு! அல்லது சுடப்படு! கொல்லு! அல்லது மடிந்துவிடு! என்ற நிலை ஏற்படும். ராணுவத்தை எவர் தமது பக்கம் கொண்டு செல்ல முடிகிறதோ, அவரே மற்றவர்களை மீறிடவும், அரசினைக் கைப்பற்றிடவும் முடியும் என்ற

நிலை ஏற்பட்டுவிடும். அந்த நிலையில், அரசியல் நடவடிக்கைகளிலே பொதுமக்களுக்குத் தொடர்பு, தோழமை ஏதும் இருந்திட முடியாது. வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கால் என்றாகி விடும். அரசு அமைப்பவர்களாக அல்ல, அரசுக்கு அஞ்சி நடப்பவர்களாகிவிடுவர் மக்கள். எந்தச் சமயம் என்ன நேரிடும், எந்த முறை எத்தனை காலம் இருக்கும், எவர் எத்தனை நாள் தலைமையில் இருப்பார், எவர்வழி ஏற்றவழி, எந்த வழி நீண்ட நாட்களுக்கு மேற்கொள்ளத்தக்க வழி என்பது பற்றி எல்லாம் ஒரே குழப்பம் ஏற்பட்டு, பீதி ஏற்பட்டு, மக்கள் பதறிக் கிடப்பர். அந்தநிலையில் வாழ்வு செம்மையாக இருந்திட இயலாது; தொழில்வளம் ஏற்படாது: அகப்பட்டதைச் சுருட்டுவது, அடிவருடிக் கிடப்பது, வதைபட்டுச்சாவது என்ற கொடுமை மிகுந்துவிடும். படைபலம் காட்டிப் பதவி பறிப்பவன் இறுதிவரை அந்தப் படைபலத்தை நம்பியே வாழவேண்டும்; அதுபோன்ற படைபலம் வேறு எவரிடமும் சேர்ந்துவிடாதபடியும் பார்த்துக் கொண்டாக வேண்டும். தனக்குக் கிடைத்துள்ள ஈடு எதிர்ப்பற்ற பதவி மீது வேறு எவருக்கும் ஆவல் எழாதபடி பார்த்துக் கொண்டாக வேண்டும்; எவருக்கேனும் அவ்விதமான ஆசை தோன்றினால், முளையிலேயே கிள்ளி எறிந்திட முனைய வேண்டி நேரிடும்! எவரிடமும் சந்தேகம்! எதற்கெடுத்தாலும் ஆத்திரம்! எவரிடமும் உண்மையைக் கூறாமலிருக்கும் போக்கு! இப்படிப்பட்ட இயல்புகள் நோயாகிவிடும்!

நோய் முற்ற முற்ற என்னாலன்றி வேறு எவராலும் இந்தச் செயலைச் செய்திடமுடியாது என்ற எண்ணம் இறுமாப் பாகி, எவரேனும் நட்புரிமையுடன் இதனை இப்படிச் செய்திடலாமே என்ற யோசனையை, கனிவுடன், மரியாதையாகக் கூறினால் கூடக் கொதித்துக் குதித்து, என் முறையில் தவறு கண்டுபிடிக்கும் அளவு பெரியவனாகி விட்டாயா!! அவ்வளவுக் குவளர்ந்து விட்டதா உன் ஆணவம்! என்று கொக்கரிக்கவும், அவனைப் பகைவனாகக் கருதிக்கொள்ளவும் முற்படுவர். விளைவுகள் வேதனை தருவனவாகிவிடும்—நாட்டுக்கு—மக்களுக்கு.

உண்மையான ஜனநாயகத்திலேதான் எத்தனை பெரிய வலிவுடன்உள்ள ஆட்சித்தலைவரிடமும், குறை காண, மாற்றுமுறைகூற, திட்டத்தைக் கண்டிக்க மற்றவர்களுக்கு உரிமை கிடைக்கிறது.

குறை கூறுவதில், கண்டிப்பதில், எதிர்ப்பதில் ஒரு சுவை இருக்கிறது என்பதற்காக அல்ல அந்த முறை இருப்பது; குறை கூறும் உரிமை கொண்டவர்கள் இருக்கிறார்கள், எதிர்த்திடும் வாய்ப்புப் பெற்றவர்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்களும் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுத்தான் அரசாளும் அவையில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். நம்முடைய ஆட்சியிலே மக்கள் அருவருப்பு அடைவார்களானால், எதிர்வரிசையினரை அழைத்து ஆட்சிப் பொறுப்பை ஒப்படைத்துவிடக்கூடும் ஆகவே அவர்கள் குறைசொன்னால் பொறுமையுடன் கேட்டுக்கொள்ளத் தான்வேண்டும், பொறுப்புடன் பதிலளிக்கத்தான் வேண்டும் என்ற மரபு ஏற்படுகிறது, அதன் காரணமாக எவரும் எம்மை மிஞ்சுவார் இல்லை என்ற இறுமாப்பு பெறமுடியாதுபோகிறது; மக்களை மதித்து நடந்திடும் மாண்பு மணமளிக்கிறது. இவ்வளவும் உண்மையான ஜனநாயகம் இருக்கும் இடத்தில்! ஒப்புக்கு ஜனநாயகம் உள்ள இடத்தில் அல்ல! உள்ளத்தில் ஜனநாயகம் குடி கொண்டுள்ள இடத்தில்; உதட்டளவு உறவாடும் இடத்தில் அல்ல!!

உண்மையான ஜனநாயகம் நடை முறையில் இருக்கும் இடத்தில் அரசாள்வோர் மாறுவர்; அதிர்ச்சி காரணமாக அல்ல, அமளி காரணமாக அல்ல, மக்களின் விருப்பத்தினைக் கேட்டுப் பெற்றிடும் முறையினால், ஆட்சித் தலைவர்கள் மாறுவார்கள், தலைகள் உருளாது! அரியணையில் புதியவர் அமருவார், பழையவர் சிறைப்படமாட்டார்! அரசியலில் நாகரிகம் மிளிரும்; நட்புரிமை திகழும்! நாட்டுக்குத் தொண்டாற்றுவதில் போட்டி இருக்கும், ''நானா நீயா'' என்ற காட்டுமுறை எழாது.

இந்தப் பண்பு ஜனநாயகத்தின் மூலமாக மட்டுமே பெறமுடியும்.

நாட்டாட்சி நடத்திடும் உரிமை அனைவருக்கும் உண்டு என்ற எண்ணமும்,

நாடு எப்படி ஆளப்பட்டு வருகிறது என்று விழிப்புடனிருந்து பார்த்துக் கொள்ளவேண்டிய கடமை அனைவருக்கும் உண்டு என்ற எண்ணமும்,

நாட்டு மக்களைக் கெடுத்திடும் போக்கிலே ஆட்சி நடத்துவோரை நீக்கிடும் பொறுப்பு அனைவருக்கும்

உண்டு என்ற எண்ணமும், உண்மையான ஜனநாயகத்துக்கு அடிப்படை! அந்த வலிவு மிக்க அடிப்படை மீது அமைக்கப்படும் அரசுகளில் அதிர்ச்சிகளும் அமளிகளும், தூக்கிலிடுதலும் சுட்டுத் தள்ளுவதும், சிறையில் பூட்டுவதும் சித்திரவதை செய்வதும், நாடு கடத்துவதும் நாசம் விளைவிப்பதும் ஏற்படாமல், அரசாள்வோர் மாறிடுவர்; மாற்றப்படுவர்.

அவ்விதமாக அதிர்ச்சியற்ற, அமளியற்ற முறையிலே மாற்றம் ஏற்பட்டால்தான், சமூகம் பீதியின்றி, கட்டுக்கோப்பு குலையாமல் இருந்திட முடியும்: மக்கள் தமது வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்திக் கொள்ளும் செயலில் தொடர்ந்து அக்கறை காட்டி ஈடுபட்டு, பலன்பெற முடியும்.

பூங்காற்று வீசுமிடத்திலேதான் இனிமை அளித்திடும் குழலோசை எழுப்பிட இயலும்; வேட்டுச் சத்தம் காதினைத் துளைத்திடும் களத்தில்? இயலாது!

அல்ஜீரியாவில் மட்டுமல்ல, உண்மையான ஜனநாயகம், நல்ல வலிவான அடிப்படையில் அமையாதிருக்கும் நாடுகளிலே, அரசியல் அமளி நிரம்பியதாக இருந்து வருவதும், அதன் காரணமாக மக்கள் அலைக்கழிக்கப்பட்டு வருவதும், காண்கிறோம், அத்தகைய இடங்களில் பகை கப்பிக்கொள்கிறது, பழி தீர்த்துக் கொள்ளும் போக்கு தலைவிரித்தாடுகிறது, மக்கள் தங்கள் எதிர்காலம் எப்படியோ என்ற பீதியால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

அல்ஜீரியாவில் ஏற்பட்டது பற்றிப் படித்தபோது தம்பி! நான் உண்மையான ஜனநாயகத்தின் அருமையினை உணர்ந்து உவகை கொண்டேன்; அதனை உன்னுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறேன்.

கன்சர்வேடிவ் கட்சித் தலைவரிடமிருந்து தொழிற் கட்சித் தலைவர் வில்சன் ஆட்சிப் பொறுப்பைப் பறித்துக் கொண்டார்; பறித்துக்கொண்டார் என்று கூறுவது கூடத்தவறு; பெற்றுக்கொண்டார்.

இப்போது பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தில் பதவி இழந்த ஹோம், பதவி வகிக்கும் வில்சனுக்கு எதிர் வரிசையில் அமர்ந்திருக்கிறார். பெதேயின் வந்தார். பென்

பெல்லா காணப்படவில்லை! என்ற நிலைமை இல்லையல்லவா!!

ஆகவே, தம்பி! சமூகம் அமளியில் ஈடுபடுத்தப்படாமல் அரசியல் நடைபெற ஜனநாயகம் மிக மிகத் தேவை; மறந்துவிட வேண்டாம், உண்மையான ஜனநாயகம்!!

அல்ஜீரியச் சம்பவத்திலிருந்து நான் பெறும் மற்றோர் கருத்து, விடுதலை வீரர்கள் ஆட்சித் தலைவர்களாகும் போது, சர்வாதிகாரம் செலுத்தலாம் என்ற சபலம் வெகு எளிதாக ஏற்பட்டுவிடுகிறது: அந்தச் சபலத்தை அடக்கினால் மட்டுமே அவர்கள் ஜனநாயகத் தலைவர்களாக முடியும், மக்களுக்கு அவர்களால் பலன் பெற முடியும் என்பதாகும்.

விடுதலை வீரன் நான்! என் குருதி கொட்டி இந்த நாட்டை அன்னியர் பிடியிலிருந்து விடுவித்தேன்! நாட்டு விடுதலைக்காக, சொத்து இழந்தேன், சுகம் இழந்தேன், உயிரையும் இழந்திடச் சம்மதித்தேன் என்று விடுதலை வீரன் பேசும்போது, அந்தப் பேச்சு உள்ளத்தை உருக்கும்; ஐயமில்லை.

அந்த விடுதலை வீரனுடைய செயலைச் சிந்து ஆக்கிப் பாடிடலாம்; கூனன் நிமிருவான், குருடன் பார்வை பெறுவான்.

ஆனால், அந்த விடுதலை வீரன். தான் கொட்டிய குருதிபற்றி நினைவுபடுத்தியபடி, நாட்டு மக்களின் குருதியைக் குடித்து இன்புற எண்ணினால், நாடு சம்மதிக்குமா?

புதிது புதிதாக விடுதலை பெற்ற நாடுகளிலே எழுச்சி மிக்க தலைவர்கள் உள்ளனர், கோலோச்சும் நிலையில். அவர்களின் அறிவாற்றலை எவரும் குறைத்து மதிப்பிட மாட்டார்கள்; அவர்களுக்கு மக்கள் தமது இதயத்தைக் காணிக்கையாக்கிடத் தயங்கிடவுமில்லை.

ஆனால், அவர்கள் அந்த நிலையுடன் திருப்தி அடைவதாகத் தெரியவில்லை.

கொடுங்கோல் முறிந்தது, செங்கோலோச்ச வந்திருக்கிறார் விடுதலை வீரர், இனி மக்களுக்கு உரிமைகள்

தாராளமாக வழங்கப்படும், மக்களின் கருத்தறிந்து அரசு செயல்படும், மக்களில் நலிந்து கிடப்போருக்காக அரசு தனி அக்கறை காட்டும் என்றெல்லாம் மக்கள் எதிர் பார்க்கிறார்கள். கனியிலே சுவை காண எண்ணுவதும், விளக்கிலே ஒளி காண விழைவதும், யாழிலே இனிய நாதம் எழும் என்று எதிர்பார்ப்பதும் இயல்புதானே! அதுபோல.

ஆனால், நாட்டை விடுவித்த மாவீரன், மக்களுக்கு எது நல்லது, எது தேவை என்பது எனக்குத் தெரியும்—எனக்கு மட்டுமே தெரியும்—மக்களுக்குத் தெரியாது என்ற நினைப்புடன் அரசாளத் தொடங்கினால், அவனையுமறியாமல், மக்கள் உரிமையற்றவர்களாகி, அரசிடம் அக்கறையற்றவர்களாகி, பழைய கொடுமை தொலைந்தது, புதியது புகுந்தது என்றெண்ணிக் குமுறுவர். பல நாடுகளிலே இன்று இந்த நிலை.

ஆப்பிரிக்க பூபாகத்தில் வெள்ளை, பிரஞ்சு போன்ற வல்லரசுகளிடமிருந்து போராடி விடுதலை பெற்ற நாடுகளில், விடுதலை வீரர்கள் மக்களுக்கு நல்வாழ்வு பெற்றுத் தருகிறோம் என்று அறிவிக்கிறார்கள். ஆனால், மக்களாட்சி முறையை ஏற்க மறுக்கிறார்கள்:

முன்பு அந்த நாடுகளை ஆண்டுவந்த வல்லரசுகள், தமது ஆட்சி முறை பற்றி எவரும் ஏதும் கூற அனுமதி அளித்திடாது இருந்து வந்தது போலவே, விடுதலை வீரர்கள் என்ற விருதுடன் அரசாள வந்துள்ளவர்கள், தமது ஆட்சி முறை பற்றி மக்கள் அல்லது மக்களின் ஆதரவு பெற்ற தலைவர்கள், மாற்றுக் கருத்தினைக் கூற அனுமதிக்க மறுக்கின்றனர். இதற்காக வேண்டி, தமது நாட்டில் ஆளும் கட்சி தவிர வேறு கட்சி கூடாது என்று சட்டம் இயற்றிவிட்டனர்!! இதற்கு மக்களின் 'சம்மதம்' கிடைத்துவிட்டது. அதற்கான தேர்தல் நடத்தியாகிவிட்டது, ஆகவே, இதுவும் ஜனநாயக ஆட்சிதான்—இதுதான் வலிவான, பயனுள்ள ஜனநாயகம் என்றும் வாதாடுகின்றனர்!!

நான் இதுபற்றி இவ்விதம் கருதுகிறேன்!—என்ற பேச்சே, எதிர்ப்பு என்று கருதப்பட்டு, நாட்டுக்குத் துரோகம் என்று அறிவிக்கப்பட்டு, அந்தக் கருத்தே அழிக்கப்படுகிறது; கருத்து பொருளற்றது என்று விளக்கி மக்களைத் தமது கருத்தின் வழி ஈர்த்திடும் முறையினால்

அல்ல; மாற்றுக் கருத்தினைக் கூறிடுவோரை மாய்த்திடுவதன் மூலம் அல்லது விரட்டிவிடுவதன் மூலம் அல்லது சிறையில் தள்ளிவிடுவதன் மூலம்!?

எமக்கு இதயம் தங்கம்! கரம் மட்டுந்தான் இரும்பு!!—என்று கூறுவார் போலுள்ளனர் இந்த ஆட்சித் தலைவர்கள்.

என்னென்ன உரிமைகளை வல்லரசு அழித்துவிடுகிறது என்று கூறி, மக்களைத் தட்டி எழுப்பி, விடுதலைப் போரினை நடத்தினார்களோ, அதே உரிமைகளை விடுதலை பெற்ற பிறகு அரசாளவந்துள்ள தலைவர்கள் மக்களிடமிருந்து பறித்துக்கொண்டுள்ளனர். வயிறாரச் சோறு! வேறென்ன வேண்டும்!! — என்று கேட்கத் துணிகின்றனர்.

காரணம் என்ன காட்டுகின்றனர்? மக்களுக்கு என்ன தேவை என்பது எமக்குத்தெரியும், எப்படித் தருவது என்பதும் தெரியும்; அந்தத்தொண்டிலே நாங்கள் ஈடுபட்டிருக்கும் வேளையில், அவரவர் தத்தமக்குத் தோன்றியதைக்கூறி, கருத்து மாறுபாடு எழச்செய்வது, காரியத்தைக் கெடுத்துவிடும். ஆகவே, ஒருவரும் ஆட்சிக் கட்சிக்கு எதிரான கருத்தினைக் கூறலாகாது என்கின்றனர்.

தம்பி! தமது அறிவாற்றலில் அவர்களுக்கு அளவற்ற நம்பிக்கை இருப்பது மட்டுமல்ல மற்ற எவருக்கும் அத்தகைய அறிவாற்றல் கிடையாது என்ற எண்ணமும் தடித்துக்கிடக்கிறது. முன்னது தவறான கணக்காகக்கூட இருக்கலாம்; பொறுத்துக்கொள்ளக்கூடியதுகூட; ஆனால், இரண்டாவது இருக்கிறதே, வேறு ஒருவருக்கும், யோசனை கூறிடக்கூடத் திறமையும் உரிமையும் கிடையாது என்ற எண்ணம், அது சகித்துக்கொள்ள முடியாதது; அது வெறும் அகம்பாவம்; வெறும் அகம்பாவமா! மெள்ள மெள்ள அழிவைத் தந்திடும் அகம்பாவம்.

ஆனால், புதியநிலை பெற்றுள்ள பல நாடுகளில் இத்தகைய அகம்பாவம் அரசோச்சுகிறது; மக்கள் அச்சத்தின் பிடியிலே சிக்கியுள்ளனர்; ஆனால், எப்போது அங்கெல்லாம் என்ன நேரிடும் என்று கூறிடுவதற்கில்லை; போன வாரம்தானே மகிழ்ச்சிப்பெருக்குடன் முழக்கமிட்டார் பென்பெல்லா, எமது அரசாளும் குழுவிலே எந்தவிதமான பேத உணர்ச்சியும் இல்லை என்று!!

உண்மையான ஜனநாயகம், கூட்டுமுயற்சியில் நம்பிக்கை கொள்கிறது.

புதிதாக விடுதலை பெற்ற நாடுகளிலே, அதன் தலைவர்களுக்கு மக்களின் அறிவாற்றலிலேயும், பொறுப் புணர்ச்சியிலேயும் நம்பிக்கை இல்லாதது மட்டுமல்ல, உடன் உள்ள தோழர்களிடம்கூட நம்பிக்கை இல்லை; அவர்களின் திறமையை ஒப்புக்கொள்ள மனம் இல்லை! உடனிருந்து அரசாளும் அலுவலிலே ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் ஒவ்வொருவரும், தாமாக இயங்கிடும் ஆற்றலுமற்றவர்கள், நமது தயவால் வாழ்பவர்கள், நமது கட்டளைக்குக் கட்டுப்பட வேண்டியவர்கள் என்ற எண்ணம் மேலோங்கி விட்டிருக்கிறது.

காவியச் சிறப்புக்குரிய வீரச்செயல் பல புரிந்த ஜோமோ கெனியாட்டா, தனது நாட்டு அமைச்சர்கள் வெளியிடும் உத்தரவுகள் ஒவ்வொன்றும், தன்னால் பரிசீலிக்கப்பட்டு, ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டபிறகே, நாட்டுக்கு அறிவிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கட்டளையைப் பிறப்பித்துள்ளார்! இப்படி ஒரு கட்டளையா! ஜனநாய கத்திலா!! என்று எவரும் கேட்கவில்லை. கேட்டிடின் என்ன நேரிடும் என்பது உணர்த்தப்பட்டிருப்பதால்!!

உண்மையான ஜனநாயகத்தில் நம்பிக்கை கொண்டவர்கள், தமது கருத்து மற்ற எவருடைய கருத்தைக் காட்டிலும் மேலானது, பயன் தருவது என்பதனை மெய்ப்பித்துக் காட்டமுடியும் என்பதில் தளராத நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மறுத்துப் பேசுவோரையும் மனம் மாறிடச் செய்திட முடியும் என்கின்றனர்.

எமது கருத்தினையா மறுக்கின்றீர் என்று எக்காளமிடும் தலைவர்களுக்கு அந்த நம்பிக்கை இல்லை. கருத்துடன் கருத்து மோதட்டும், தங்கமானால் தணலால் அழிந்திடாது என்று கூறிடும் நெஞ்சுரம் அவர்களிடம் இல்லை. ஆகவேதான் அவர்கள், மாற்றுக் கருத்தைச் சந்திக்க அஞ்சுகிறார்கள்; தமது கருத்துக்காக வாதாடக் கூச்சப்படுகிறார்கள்; போட்டியற்ற பந்தய வீரர்களாக விரும்புகிறார்கள்!!

இம்முறையினால், சிலகாலம், சிலபல நலன்களைக் கூட நாட்டுக்குப் பெற்றளித்திடக்கூடும்; அளித்துள்ளனர்,

அரபுக் குடியரசுத் தலைவர் நாசர் தமது நாட்டுக்கு அஸ்வான் அணை அமைத்துத் தந்துள்ளார்; சூயஸ் கால்வாயின் ஆதிக்கத்தை வல்லரசுகளிடமிருந்து பறித்து எகிப்தின் உரிமையாக்கினார்.

ஆனால், அந்த நாசர் அவருக்கு இணையானவர் என்று பலராலும், அவருக்கு முன்னோடி என்றும் ஒரு காலத்தில் கருதப்பட்ட நகீப் என்பவரைக் கருத்தளிக்கும் உரிமையுடன் நடமாடவிடவில்லை. அவரைப் பூட்டி வைத்து விட்டுத்தான், எகிப்துக்குப் 'பொற்காலம்' அளித்திடுவேன் என்று கூறமுடிகிறது. வேறு எந்தக் கட்சியும் கூடாது; தனது கட்சியிலும் வேறு கருத்தினைக் கூறிடத் துணிபவர் ஒருவர் இருத்தல் கூடாது; இது சட்டம்! மக்கள் சம்மதம் பெற்றுவிட்டேன் என்கிறார் நாசர்! இதுவா ஜனநாயகம்? என்று கேட்பவர்களுக்கு, அவருடைய ஆதீனத்தில் இடம் பெற்றுள்ளவர்கள், தைரியமாகக் கூறுகிறார்கள்-மனச்சாட்சியின்படி என்று கூறுவதற்கில்லை-இதுதான் நாசரிசம் என்று!

இந்தப் பாதையிலே மேலும் வேகமாகச் செல்கிறார், ஹேஸ்டிங்ஸ் பண்டா எனும் தலைவர்! இவருடைய மோட்டார் நெடுஞ்சாலையில் போகும்போது, வேறு எவருடைய மோட்டாரேனும் முன்னே செல்ல முயன்றால், வழக்கு! தண்டனை! அபராதம்! ஆமாம்! நெடுஞ்சாலையில் அவர் என்றால், மற்றவர் ஓரம் நிற்கவேண்டும்.

கனா நாட்டு அதிபர் நிக்ருமா இதிலே மேலும் உச்சிக்குச் சென்றுவிட்டார்.

கனா பல்கலைக் கழகத்தில், நிக்ரூமாவின் கருத்துக்கள். பாட நூற்களாகிவிட்டன!

ஜனநாயகம்-சோஷியலிசம் -விஞ்ஞானம்-மதம்-ஒழுக்கமுறை-சட்ட நுணுக்கம் எனும் எதற்கும் அந்தந்தத் துறை வித்தகர்கள் படைத்துள்ள ஏடுகள் என்ன கூறியிருந்தபோதிலும், அவைபற்றி நிக்ரூமா என்ன கூறியிருக்கிறாரோ, அந்தக் கருத்துக்களே மேலானவை, ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கவை, போற்றப்பட வேண்டியன! போதுமா தம்பி! அவர் சென்றுள்ள உயரத்தின் அளவினைத் தெரிந்துகொள்ள? மேலும் வேண்டும் என்கிறாயா! உண்டு! கேட்டிடு!

அவர் விரும்பியபடி கனாநாட்டு உயர்நீதிமன்றத்து நீதிபதிகள், அரசியல் எதிரிகளுக்குத் தண்டனை வழங்க வில்லை-சட்டம் இடம் கொடுக்கவில்லை-நீதிக்குப் புறம் பாக நடக்க முடியாது என்று கூறிவிட்டனர். என்ன செய்தார் நிக்ரூமா? அந்த நீதிபதிகளை வேலையினின்றும் நீக்கிவிட்டார்! தாமே, தமது அரசியல் எதிரிகளுக்கான புதிய தீர்ப்பினைப் பிறப்பித்தார்! இனி கடைசி தீர்ப் பளிக்கும் உரிமை நிக்ரூமாவுக்கே என்ற சட்டமும் பிறப் பித்துவிட்டார்! எவ்வளவு உயரம் சென்றுவிட்டார் என்பதனை விளக்குவதுபோல ஒரு திங்களுக்கு முன்பு, நிக்ரூமா தம்முடைய உருவச் சிலையைத் தாமே திறந்து வைத்தார்! சிலையின் உயரம் 55 அடி என்கிறார்கள்!

அவ்வளவு உயரமான சிலையை, உயர்ந்தவரின் சிலையைத் திறந்துவைக்கத்தக்க தகுதி வேறு யாருக்கு இருக்க முடியும்-நிக்ரூமாவுக்குத் தவிர!! அதனால்தான் அவருடைய சிலையை அவரே திறந்துவைத்தார் போலும்!!

வேறு கட்சி, வேறு தலைவர்கள், வேறு முறை, வேறு கருத்து, தலைகாட்டக்கூடாது. எல்லாம் நிக்ரூமாமயம்!! ஏன்? வேறு கருத்து, வேறு தலைவர், வேறு கட்சி தோன் றினால் மக்கள் அதனை ஏற்கமாட்டார்கள், தனது தலைமை, தனது முறை, தனது கருத்து இவற்றை மட்டுமே ஏற்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை இல்லை; அந்த நம்பிக்கை உண்மையான ஜனநாயகத்தைக் கொண்டிடு வோர் மட்டுமே பெறமுடியும்.

முறை எதுவோ இருக்கட்டும், மக்கள் வாழ்ந்திட வழி அமைத்துக் கொடுத்தால் போதும், அதனை இந்தத் தலைவர்கள் செய்கிறார்கள் அல்லவா என்று கேட்க நினைப்பார்கள், சிலர். துவக்கத்திலே முடியும்; ஆனால், நாளாகவாகத் தன்னிச்சையாக நடந்துகொள்ளும் தலை வர்களின் தர்பார், தம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் காரியத்திலேயே பெரும்பகுதி நேரத்தையும் ஆற்றலையும் செலவிட வேண்டிய நிலையை உண்டாக்கிவிடும். பிறகு நாட்டு நிலை சீர்குலைந்து போகும்,

கனா நாட்டுப் பொருளாதார நிலைபற்றி நிபுணர் கள் இப்போது கவலை தெரிவித்துள்ளனர்.

கனா நாட்டுக்கு வளம், அங்கு விளையும் கோகோவை வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்வதிலேதான் பெரும்

பாலும் கிடைக்கிறது. பொருளாதார விளைவுகள், சிக்கல்கள் பற்றி எண்ணிப் பார்க்காமலும், சந்தை விரி வான முறையில் அமைவதற்கு ஏற்றவிதமான ராஜதந்திர உறவுகளைச் செம்மைப்படுத்திக் கொள்ளாமலும், கோகோ விளைச்சலை மட்டும் பல மடங்கு அதிக மாக்கிடும் திட்டமிட்டார் நிக்ரூமா! இந்தத் திட்டத்திலே ஏற்படக்கூடிய கெடுதல்பற்றி எவர் பேசமுடியும்? அவர் திட்டத்தைக் குறை கூறலாமா! நாடு தாங்காது என் கிறதே சட்டம்! எனவே அவர் இச்சை திட்டமாயிற்று; திட்டம் காரணமாக கோகோ விளைச்சல் அதிகமாயிற்று; அந்த அளவுக்குச் சந்தை விரிவாகவில்லை; விலை விழுந்தது; எதிர்பார்த்ததில் பாதி அளவுக்கு வந்து விட்டது விலை; பொருளாதார நெருக்கடி கனாவில்?!

தன்னிச்சையுடன் நடந்துகொள்ளும் 'அதிபர்'களிடம் உள்ள பல நாடுகளிலே, இன்று இதுபோன்ற சிக்கல்கள்.

சிக்கல்கள் உள்ளன என்பது மட்டுமல்ல; அந்தத் தலைவர்கள் அடக்கிவைக்க வைக்க, எதிர்ப்பு மடிந்துவிட வில்லை, மறைந்து கொள்கிறது; எதிர்பாராத வேளை யில் எதிர்ப்பு வெடித்துக் கிளம்பி நாட்டிலே அமளியை, குழப்பத்தை மூட்டிவிடுகிறது; அமளி காரணமாக மேலும் பொருளாதாரச் சீர்குலைவு ஏற்பட்டு விடுகிறது. மக்களின் வாழ்க்கை வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டுப் போகிறது.

ஜனநாயகத்தை மதிக்க மறுக்கும் தலைவர்களுக்கு ஓர் நாள் ஆபத்து வந்திடும் என்பதுகூட அல்ல முக்கியமான பாடம், அத்தகையவர்களைத் தாங்கிக்கொள்ளும் நாடு, பிறகு தத்தளிக்க நேரிடுகிறது, மக்கள் வேதனைப்பட வேண்டிவந்து விடுகிறது.

விதிவிலக்குப் போல சில நாடுகளில் நிலைமை இருக் கலாம்; ஆனால், பொதுவான உண்மை அதனால் பொய்த்துப் போய் விடுவதில்லை.

உண்மையான ஜனநாயகம் ஒரு மரபினை ஏற்படுத்தித் தருவதுடன், ஒரு தலைவர்கள் வரிசையை அமைத்துத் தருகிறது; அல்லது அமைந்திடத் துணை செய்கிறது. ஒரு தலைவர் மறைந்த பிறகோ அல்லது ஓய்வு பெற்ற பிறகோ, அவர் செய்துவந்ததை, அதே முறையில் அதே அளவில், அதே தரத்தில் செய்ய முடியாமற் போயினும்,

மக்களின் நலனுக்கு ஏற்றவிதத்தில் தொடர்ந்து செய்து கொண்டு போகத் தக்க 'மற்றவர்கள்' கண்ணுக்குத் தெரிகிறார்கள்.

சர்ச்சிலைப்போல ஒருவர் கிடைப்பாரா என்று வியந்து பாராட்டினார்கள், திகைத்துக் கூறிடவில்லை: ஏனெனில், ஈடன், மாக்மிலன் என்று பலர் கண்ணுக்குத் தெரிந்தனர் வரிசையில்!

தொழிற் கட்சியிலும் அவ்விதமே! அட்லி இருந்து வந்த இடத்திற்கு ஒரு வில்சன் கிடைத்திருக்கிறார்—இடையிலே பெவான்—மாரிசன்—கெயிட்ஸ்கில் எனப் பலர்.

ஜனநாயகத்தில், ஓரோர் சமயம் வியப்பளிக்கத் தக்க நட்சத்திரங்களாகத் தலைவர்கள் சிலர் திகழ்கின்றனர் என்றாலும், தொடர்ந்து ஒளிதரத்தக்க திருவிளக்குகள் வரிசையாக உள்ளன. இடியோசையுடன் போட்டியிட முடியாது முரசு! ஆனால், முரசொலி தொடர்ந்து கிடைக்கும்; கரத்தின் தரத்துக்குத் தக்கபடி நாதம் எழும்! இடியோசை கிடுகிடுக்க வைத்திடும், ஆனால், ஓசை தொடர்ந்து இருந்திடாது. இடியோசையில் கிடைத்திடாது இன்பநாதம்!

ஜனநாயக முறையை மாய்த்திட்ட முறை இடியோசை என்றால், ஜனநாயக முறையை முரசுக்கு ஒப்பிடலாம்!!

தம்பி! நாம் உண்மையான ஜனநாயகத்திலே பற்று மிகுதியாகக் கொண்டுள்ளதால்தான் அந்தக் கடமையைச் செய்வதிலே எத்தனை இன்னல் ஏற்படினும் பொறுத்துக் கொள்கிறோம். எத்தனை இழிமொழிகளை, பழிச் சொற்களைத் தாங்கிக் கொள்கிறோம்! பறந்து செல்லும் காக்கை எச்சமிடுகிறது; பாதையிலே செல்பவனின் பட்டுச் சட்டை பாழ்படுகிறது! அதனால் பயணம் நின்றுவிடுவதில்லை.

உண்மையான ஜனநாயகத்திலேதான் ஒவ்வொருவருக்கும் தத்தமது திறமைக்கேற்ப, பணியாற்றிடும் உரிமை கிடைக்கிறது, கிடைப்பதனால் சமுதாயத்துக்குக் கூட்டுப்பணியின் பலன் முழுவதும் கிடைக்கிறது; மேம்பாடு பெறுகிறது.

அல்ஜீரியாபோல விடுதலைபெற்ற நாடுகளிலே, பென்பெல்லா போன்றவர்கள், ஜனநாயக முறையை மேற்கொள்ளாததால் அந்த நாடுகளிலே உள்ள எத்தனையோ நல்லறிவாளர்கள் மூலம் கிடைத்திடக் கூடிய நலன் நாட்டுக்குக் கிடைத்திடாமல் போகிறது. யாழுக்குப் பல அன்றோ நரம்புகள்! இசை நேர்த்தியாகக் கிடைக்கிறது! ஒற்றைக்கம்பிலுயிம் இசைக்கருவி உண்டு! பெரிதும் பிச்சைக்காரரின் கருவியாகி விடுகிறது.

டாக்டர் சுகர்ணோ உண்மையான ஜனநாயக முறையில் இந்தோனேஷ்யாவை நடத்திச் சென்றிருப்பாரானால், அந்த நாட்டுப் பேரறிவாளர் என்று மதிக்கப்பட்டு வந்த டாக்டர் ஹட்டாவின் திறமை மிக்க பணியினால், நாட்டுக்குப் பயன் கிடைத்திருக்குமல்லவா இன்று?

உண்மையான ஜனநாயகம் அற்ற நாடுகளில், காட்டில் காய்ந்த நிலவாக, புழுதியில் புதையுண்ட மாணிக்கங்களாக, எத்தனை எத்தனை பேர்களோ? யாரறிவார்!! அதனால்தான் எத்தனை பளபளப்பினைக் கூட்டிக் காட்டினாலும், ஜனநாயகமற்ற நாடுகள், அந்தச் சமூகத்திலே கிடைக்கத்தக்க அறிவுச் செல்வம் முழுவதையும் பெற்றுத் திகழ்ந்திடும் நிலையினைப் பெற்றிடா. ஒவ்வொரு கதிரிலும் மணிகள் உண்டு! மொத்தம் கிடைத்தாலே செந்நெற் குவியல்!!

பொதுவாக ஏற்பட்டுவிடும் இந்த இழப்புடன், ஜனநாயகமற்ற நாட்டிலே உள்ள தலைவர்கள், எத்தனை வலிவான பாதுகாப்பு அரண் அமைத்துக் கொண்டிருந்தாலும், ஆபத்து அவர்களைத் தாக்கிட எப்போதும் மோப்பம் பிடித்தபடி இருக்கும்.

இதனைப் பயங்கரமான அளவில், தென் அமெரிக்க நாடுகளிலே காணலாம்.

இப்போது உலக முழுவதும் பேசிக்கொள்ளப்படும் டோமினிகன் நாடு, தென் அமெரிக்காவில் உள்ளது; நான் குறிப்பிட்ட நோயினால் பாதிக்கப்பட்ட இடம்.

இப்போது அங்கு அமெரிக்கப்படை தலையிடுவது பற்றிய கருத்தினை விளக்க இதனைக் கூறவில்லை. அமளியும் அதிர்ச்சியும், உள்நாட்டில் புரட்சியும் வெளியார் தலையீடும் ஏற்பட்டதற்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ள காரணத்தை மட்டுமே விளக்க முனைகிறேன். ஜனநாயக முறையற்ற நிலையே இத்தனை கோளாறுக்கும் அடிப்படை.

டோமினிகன் நாட்டிலே ஒரே கட்சி, ஒரே தலைவர் என்ற நிலையில், முன்னம் ஓர் தலைவன் இருந்தான்; நாடு கொண்டாடும் நிலையில்; நானிலம் பாராட்டும் நிலையில்!

நமது ரட்சகன்; நமது வழிகாட்டி!!—என்ற விருதுகள் பெற்றிருந்தான்! சூட்டிக் கொண்டிருந்தான் என்று சொல்லலாம். எந்த அளவுக்குப் பைத்தியம் முற்றியிருந்தது என்றால், தம்பி! அந்த நாட்டிலே ஒவ்வொரு மருத்துவ மனையின் நுழைவு வாயிலிலும் கொட்டை எழுத்தில் எந்த நோயையும் தீர்த்திடும் மருத்துவன் எமது தலைவன் ட்ரோஜில்லோ என்ற விளம்பரப் பலகை தொங்கவிடப்பட்டிருந்ததாம். இறுதி? மோட்டாரில் செல்கையில் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டான்; பிணத்தை ஒரு குப்பை மேட்டிலே வீசி எறிந்துவிட்டுப் போயினராம் புரட்சிப் படையினர்.

இதுபோன்ற படுகொலைகள் பதைபதைக்கும் நிகழ்ச்சிகள் நெளிந்தபடி உள்ள இடம் டோமினிகன் நாடு.

இந்த நாடுகளில் பொதுவுடைமையாளர்கள் ஆதிக்கம் செய்ய முனைகிறார்கள், அமளி மூட்டுகிறார்கள்; ஆகவேதான் நாங்கள் தலையிட்டு அமைதி ஏற்படப் போரிடுகிறோம் என்று அமெரிக்கத் தலைவர்கள் பேசுகின்றனர்.

அது முறைதானா,காட்டும் காரணம் உண்மைதானா என்பது வேறுவிஷயம்; ஆனால், நான் இப்போது, தம்பி! கூறவிரும்புவது உண்மையான ஜனநாயகம் இல்லாதது தான், இதற்குக் காரணம் என்பதனைத்தான்.

காஸ்ட்ரோவிடம் உள்ள கியூபாவில் வலிவான அரசு இருக்கிறது. ஆனால் அங்கும் ஜனநாயகம் இல்லாததால் கருத்து மாறுபாடு கொண்டவர்கள் கலகம் விளைவித்தபடியும், புரட்சி மூட்டிடும் திட்டம் வகுத்தபடியும், அதற்கு அமெரிக்க உதவியை நாடியபடியும் உள்ளனர். எப்போது வெடித்திடும்? எரிமலை கக்கும்? என்று கூறுவதற்கில்லை, இப்போதைக்கு, க்யூபாவுக்குக் கண்கண்ட கடவுளாகக் காஸ்ட்ரோ இருக்கிறார். அவர்போல மற்றவர்கள், தொடர்ந்து கிடைப்பார்களா? ஜனநாயகம் இல்லையே, வரிசையைத் தந்திட!

இப்போதே, ஸ்பெயின் நாட்டில், பிராங்கோவுக்குப் பிறகு யார்? என்பதுப்பற்றி பீதியுடன் கேட்கத் தலைப்பட்டுள்ளனர். க்யூபாவிலும் சரி, சர்வாதிகாரத் தலைவர்கள்

நடத்திச் செல்லும் நாடுகள் எவை எனினும் அங்கெலாம் இந்தக் கேள்வி எழத்தான் செய்யும்—அதற்கான பதில், அட்லிக்குப் பிறகு வில்சன் என்ற முறையில் அமையாது. அத்தகைய நாடுகளில் அரசோச்சுபவர்களின் அரியணை எரிமலையின் முகட்டிலேதான் இருக்கிறது.

பொலீவியா நாட்டுத் தலைவர் ஜெனரல் ரெனே பாரியன் டோஸ் இராணுவ ஆட்சி நடத்தி வருகிறார். ஆனால், எதிர்ப்புகள் குமுறியபடி உள்ளன. பலமுறை அவரைக் கொல்ல முயற்சிகள். தப்பித்துக் கொண்டார். ஆனால், அவருடைய தலைமீது குறிவைத்தபடி உள்ளனர் அரசியல் பகைவர்கள்! ஏன்? அங்குதான், மக்களின் ஒப்புதலைப் பெற்று, ஆட்சித் தலைவரை மாற்றிடும் உண்மையான ஜனநாயகம் இல்லையே!

கவுடமேலா எனும் நாட்டில் துணைத்தலைவர் துப்பாக்கியால் சுடப்பட்டுச் செத்தார்! சிறிதளவு வளமாக உள்ள நாடு வெனிஜூலா. அங்கும் அமைதி இல்லை; எதிர்ப்பு; அமளியின் அறிகுறிகள்.

கொலம்பியா நாட்டில் பகைப்புயல்! அதிபர் படைபலத்தைக்கொண்டு, ஆபத்தைத் தடுத்து வருகிறார். எத்தனை நாளைக்கு என்ற கேள்வி.

அர்ஜெண்டினா நாட்டில் விரட்டப்பட்ட சர்வாதிகாரி பெரான் மீண்டும் புகுந்துவிடக்கூடும் என்ற பீதி. பெரானின் கூட்டாளிகள், அரசினை எதிர்த்து அமளிகளை மூட்டியபடி உள்ளனர். ஈக்வடார் நாட்டிலும் உராகுவே நாட்டிலும் நிம்மதியான வாழ்க்கை நடத்த முடியவில்லை மக்களால்; வேலை நிறுத்தங்கள், பொருளாதாரச் சீர்குலைவு; அடக்குமுறை.

பிரேசில், சிலி, பெரு எனும் நாடுகளில் நிலைமை ஓரளவு கட்டுக்கடங்கியதாக இருப்பதாகக் கூறுகிறார்கள்.

மொத்தத்தில், ஜனநாயக முறையும் மரபும் அமையாததால் தென் அமெரிக்க நாடுகள் பலவும் அமளிக்காடுகளாக உள்ளன.

அந்த நிலையில், அங்கு உள்ள மக்கள், எதற்கும் துணிந்த 'பேர்வழிகள்' ஆகிடவேண்டி நேரிட்டு விடுகிறது. ரயிலை நிறுத்திக் கொள்ளை அடிப்பது, பாங்கிகளைக் கொள்ளை அடிப்பது, தலைவர்களைக் கடத்திச் செல்வது, வீடு புகுந்து கொலை செய்வது இவைகள் நடைபெற்றபடி உள்ளன, அரசு, துப்பாக்கியின் துணையில்!

இவ்விதமான நாடுகளில் மக்கள், நிம்மதி பெறுவது ஏது! வாழ்க்கை செம்மையடைவது எப்படி முடியும்? மக்களாட்சி இல்லை; மக்கள் மக்களாக இல்லை.

அமைதியான வாழ்வு கொண்ட சமூகந்தான், அறிவு வளர்ச்சியில் அக்கறை காட்டிட முடியும்; அதன் மூலமாகத்தான் உலகத்தின் பொதுச் சொத்தான அறிவுச் செல்வம் மேலும் மேலும் வளர்ந்து, மனிதகுல மேம்பாட்டினுக்கு உதவிட முடியும். மக்களாட்சி இல்லாத நிலையில், பெரும்பாலான மக்கள் ஓநாயிடம் சிக்கிய ஆடுகளாகவோ அல்லது பட்டியில் போட்டடைக்கப் பட்டவைகளாகவோ ஆக்கப்பட்டு விடுவர்; மனிதத் தன்மை மாய்ந்துவிடும். கற்காலத்திலே இருந்துவந்த நிலைமையை நோக்கி மனிதகுலம் துரத்தப்படும் கொடுமை படை எடுத்திடும்.

ஆகவே, தம்பி! ஜனநாயகம் ஒரு அரசுமுறை மட்டுமல்ல, வாழ்க்கை நெறி: மனிதத் தன்மையை மேம்பாடுடையதாக்கிட வல்ல மார்க்கம். ஆகவேதான்,

பயல்களுக்கு என்ன தெரியும்,
ஒழித்துக்கட்டிவிடுவேன்.
ஓடஓட விரட்டி அடிப்பேன்,
காலிகள்—கூலிகள்—கபோதிகள்,
பதவிப் பைத்தியங்கள்,
வகுப்புவாதிகள்,
நாட்டைக் காட்டிக்கொடுப்போர்,
கோழைகள், கோமாளிகள்

என்றெல்லாம், ஆளவந்துவிட்டோம் என்ற ஒரே காரணத்தால் சிலர் தூற்றித் திரிவதையும் தாங்கிக் கொண்டு, நாம் உண்மையான ஜனநாயகத் தொண்டாற்றிக்கொண்டு வருகிறோம். நமது நோக்கம் தூய்மையானது என்பது நமது நினைவிலே இருத்தல் வேண்டும்; நடையில் தளர்ச்சி ஏற்படாது; பார்வை பழுதுபடாது; வெற்றி பெற்றிடுவோம்.

அண்ணன்,

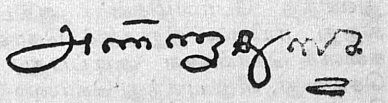

27-6-'65

காஞ்சிக் கடிதம் : 25

பால் படி எத்தனை?

காவிரி ஆற்றைக் காண்போர்க்கு ஏற்படும் கருத்தோட்டங்கள்

பயனற்ற பகுதிக்கு முக்கியத்துவம் தரும் இதழ்கள்

தன் வலி, மாற்றான் வலி அறிந்திடுதல் வேண்டும்

மற்றவர்களை மதிக்கத் தெரிந்திடுக!

கழகத்தின் இலட்சியம் ஜனநாயகப் பாதுகாப்பே!

தம்பி,

புதிதாக ஒரு ஊருக்குச் செல்பவர்கள், அல்லது முன்பு கண்ட இடமாக இருந்தாலும் ஆண்டு சிலவற்றுக்குப் பிறகு அதே இடத்திற்கு மறுபடி செல்பவர்கள் ஊரின் வளம்பற்றியும், அங்குள்ள வியப்புக்குரிய பொருள் அல்லது நிலைமை பற்றியும் கேட்டறிந்துகொள்ள ஆவல் கொள்வார்கள்; தேவை என்று கூடச் சொல்லலாம். ஆனால், என்னென்ன விஷயம் குறித்து அறிந்துகொள்ள ஆவல் காட்டுவார்கள் என்பது அவரவர்களின் இயல்பு, நோக்கம் அலுவல் இவற்றைப் பொருத்தே அமைந்திருக்கும். காவிரி ஆற்றையும் அதன் எழிலையும் காணும் உழவுத் தொழிலில் பற்றும் தொடர்பும் கொண்டவன், பொன்னி தந்திடும் வளம்பற்றிய விவரத்தைக் கேட்டறிந்து இன்புறுகிறான்; பயன் பெறுகிறான். பொறியியல் துறையில்

தொடர்புள்ளவன் மேலும் வளமளிக்கத்தக்க விதமாகக் காவிரியில் வேறு எங்கெங்கு என்னென்ன விதமான அமைப்புகளை ஏற்படுத்தலாம் என்பது பற்றிய விவரம் கேட்டறிந்து கொள்கிறான்; போக்குவரத்துத்துறை வளர்ச்சிக்கான நாட்டம் கொண்டவன் படகுகள் மூலம் போக்குவரத்துக்கான ஏற்பாட்டினை எவ்வகையில் மேற் கொள்ளலாம் என்று அறிந்துகொள்ளும் விழைவுகொண்டு அதற்குத் தேவைப்படும் தகவல்களைக் கேட்டறிந்து கொள்ள முற்படுகிறான்; தமிழ்ப் புலவரோ, காவிரி குறித்து உவகை பொங்கிடக் கூறப்பட்டுள்ள கவிதைகளை நினைவிலே கொள்கிறார்; காவிரி பாயும் நாடதனில் தோன்றிய புலவர் பெருமக்களைப் பற்றி எண்ணி எண்ணி மகிழ்கிறார்; இதுபோது இப்பகுதியில் உள்ள தமிழ்ப் புலவர் எவரெவர் என்று கேட்டறிந்து பெருமிதம் கொள் கிறார். மீன்பிடி தொழிலினில் ஈடுபட்டோன் ஆற்றிலே எந்தெந்தக் காலத்தில் என்னென்ன வகையான மீன்கள் எந்தெந்த அளவு கிடைத்திடும் என்பதற்கான தகவல் பற்றிய அக்கறை காட்டுகிறான். பழமையில் மூழ்கிக் கிடப்போன், காவிரி ஆற்றினிலே ஆங்காங்குக் காணக் கிடைக்கும் படித்துறைகளின் 'மகத்துவம்' பற்றிய தகவலைச் சேகரித்துக் கொள்கிறான். போலீஸ் துறை யினர் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்திடும்போது எந்த அளவு உயிர்ச்சேதம் ஏற்படுகிறது என்பது குறித்தும், தற் கொலை செய்துகொள்பவர்கள் காவிரியில் எந்தெந்தப் பகுதிகளை அதிக அளவில் உபயோகப்படுத்திக் கொள் கிறார்கள் என்பது குறித்தும் தகவலைக் கேட்டறிந்து குறித்து வைத்துக்கொள்கிறார்கள்.

இயல்பு, நோக்கம், அலுவல் ஆகியவற்றிலே பல்வேறு வகையினராக உள்ள இவர்கள் அனைவருக்கும், அவர்கள் விரும்பிப் பெற்றிடத்தக்க தகவல்களைத் தந்தபடி, முத்து நகையழகி கொத்தவரும் கண்பார்வை பல தன்மீது வீழ்வது கண்டு எள்ளி நகையாடிச் சென்றிடுதல்போல பொன்னி ஓட்டம் பெருநடையாய், தனக்கென்று அமைந்த வழிதன்னில் சென்றபடி இருக்கின்றாள்; மாந் தரில் எத்தனை எத்தனை இயல்பினர் உளர் என்பதுபற்றி எண்ணிச் சிற்சில வேளை தன்னில் 'களுக்' கெனச் சிரித்திடு கின்றாள்.

பல்வேறு வகையான இயல்பு கொண்டோர் தன்னைக் குறித்துக்கொண்டிடும் கருத்து பற்றிக் கவலையற்று,

தனக்கென்று அமைந்துள்ள இயல்பு கெடாமல் காவிரி இயங்கிவரக் காண்கின்றோம்.

எப்பொருளாயினும் அப்பொருளின் மெய்ப்பொருள் கண்டறிதல் வேண்டுமெனக் கூறினார் வள்ளுவப் பெருந் தகை. எனினும், எல்லாப் பொருளிலும் பயனற்ற பகுதியை மட்டும் மெத்தக் கஷ்டப்பட்டுத் தேடிப் பெற் றிடுவோர் உளர்; மிகச் சிறிய எண்ணிக்கையினரும் அல்ல அவர் போன்றார். சுளையின் சுவை அறியாது அதனை வீசி எறிந்துவிட்டுத் தோலினைச் சுவைத்திடுவோரைப் பித்தர் என்கின்றோம்; தெளிந்த நீரிருக்கச் சேற்றினிலே புரண்டு மகிழ்ச்சி பெறுவதை எருமை என்கின்றோம்; தழையும் தானியமும் அல்ல சருகாகிப்போன காகிதத்தைத் தின்று காலந்தள்ளும் பிராணிகளும் உள்ளன, கேவலம் என்கிறோம். ஆனால், மாந்தரிலேயுமன்றோ உளர், பய னற்ற பகுதியினைப் பாடுபட்டுத் தேடிப்பெற்று, பய னுள்ள பகுதியினை இழந்துவிடும் இயல்பினர்!

''தலைமுடி என்ன இவ்வளவு நரைத்துவிட்டதே?'' என்ற கேள்வியையா, முதலாவதாக முக்கியமானதாகக் கொள்வது, நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு சந்திக்கும் நண்பனைப் பார்த்திடும்போது? அல்லது மிகப் பெரியவர், மிகநல்லவர் என்று கேள்விப்பட்டு ஒருவரைக் காணச் செல்லும்போது? இல்லை என்பாய். ஆனால், தம்பி! அத்தகைய இயல்புள்ளவர்கள் இருக்கின்றார்கள்.

ஆண்டு பலவற்றுக்கு முன்னே ஜனாப் ஜின்னாவைக் காணச்சென்ற என் நண்பரொருவர், அவரைப் பார்த் ததும் கேட்ட முதல் கேள்வி, ''மாதம் எத்தனை ஆயிரம் உங்களுக்கு வருமானம் கிடைக்கிறது வக்கீல் தொழிலில்'' என்பதாகும். அந்தக் கேள்வி கேட்ட அந்த விநாடியே, என் நண்பரைப்பற்றி மிகக் குறைவான மதிப்புப்போட்டு, அவரிடம் முகம் கொடுத்துப் பேசுவதையும் நிறுத்திக் கொண்டார் ஜனாப் ஜின்னா.

அறிந்துகொள்ளத்தக்கனவற்றிலே ஆவலும் அக்கறை யும் காட்டுவது அறிவாளர் இயல்பு; அக்கப்போரில் ஈடு படுவோர், அறிந்துகொள்ளத்தக்கவை அல்லாதவைகளி லேயே அளவு கடந்த ஆவல் காட்டுவர், கொள்வர். அவை பற்றியே பேசுவர், ஆர்வக் கொந்தளிப்புடன். திருவிழாக் காணச் செல்லும் சிறுவன் தன் விழிகளை அகலமாகத் திறந்து, மெத்த ஆவலுடன் எதைப் பார்க்கிறான்? உலா

வரும் உற்சவரையா? இல்லை! பலாப்பழக் கடையில் மொய்த்திடும் ஈக்களை!!

சிலருடைய இயல்பு இதுபோன்றிருக்கிறது என்பது மட்டுமல்ல, சிலர் தாம் காணும் பொருளில் எது பயனற்றதோ, தேவையற்றதோ, தரமற்றதோ, அதைப் பற்றி மட்டுமே அக்கறை காட்டி, அது பற்றி மட்டுமே வெளியே பேசுகின்றனர்; இயல்பு காரணமாக மட்டுமல்ல, அந்தப் பொருள்மீது பகை மூட்டவேண்டும், பழி கூறவேண்டும் எனும் கெடுநோக்குடன். இயல்பு கெட்டவர்களைக் காட்டிலும் இவர் போன்றார்களால் சமூகத்துக்குக் கேடு அதிகம் ஏற்படும். இவர் போன்றார் பற்றித் தம்பி! மிக மிக விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும்.

எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு

என்றும்,

எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு

என்றும், வள்ளுவர் கூறியது, விந்தை மிகு இயல்புள்ளவர்கள் மாந்தர் என்ற பேருண்மையை நன்கு அறிந்திருந்ததாலும், மாந்தரில் பலர் மெய்ப்பொருளை அறிந்துகொள்வதில் கொண்டிடும் நாட்டத்தைவிட அதிக அளவு போலிகளைக் காண்பதிலே கொள்கின்றனர் என்பதனை நன்கு கண்டிருந்ததாலுமாகும்.

தம்பி! நமது கழகம் பற்றிச் சிலர் காட்டிடும் போக்கு, மெய்ப்பொருளைக் கண்டறிய வேண்டும் என்ற நோக்கமற்றதாகவும், உள்ளதிலே எது பயனற்றதோ அதனை மட்டுமே வெகு பாடுபட்டுத் தேடிப் பெற்றிடும் இயல்பு கொண்டதாகவும் இருந்திடக் காண்கின்றேன்; எனவே தான் இதனை எடுத்துரைத்தேன்.

இன்னிசை கேட்டிடச் செல்பவன், இராக இலக்கணம் அறிந்துகொள்ள முடியாவிட்டாலும், இனிமையாக இருக்கிறது, உள்ளத்துக்கு ஒரு குளிர்ச்சி அளிக்கிறது என்பது மட்டுமாகிலும் உணர்ந்துகொண்டால், இசை கேட்டதிலே பயன் உண்டு. அவ்விதமின்றி மூன்று மணி நேரம் பாடிடக் கேட்டுவிட்டு வீடு திரும்பி, என்ன விசேஷம் இன்றைய இசை நிகழ்ச்சியில் என்று கேட்பவரிடம்,

பக்கத்துக் கடையொன்றில் வெங்காய வடை சுட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள், வாசனை 'கமகம'வென்று வந்தது, வாயிலே தண்ணீர் சுரந்தது என்றோ பாடியவர் பதினோரு முறை இருமினார், ஆறு முறை தும்மினார், மூன்று முறை ஏப்பம் விட்டார், நாலு முறை பால் சாப்பிட்டார் என்றோ கூறினால், ''மந்த மதியினனே! இதற்கோ நீ இசைக்கூடம் சென்றாய்?'' என்றன்றோ கேட்கத் தோன்றும்? இசை நுகரும் உணர்வு அற்றவர்களன்றோ, இசை நயம் பற்றிக் கவனிக்காமல் ஏப்பம், தும்மல், இருமல் பற்றிக் கவனம் செலுத்தி இருப்பார்கள்.

இவர்கள் மந்த மதியினர்; பரிதாபத்துக்குரியவர்கள்; ஆனால் ஆபத்தானவர்கள் அல்ல!!

ஆபத்தானவர்கள் எவர் என்றால், இசை நயம் உணர்ந்திருந்தும் அந்த அருமையினை எடுத்துக் கூறிட மனமின்றி, இசைவாணனுக்கு இழுக்கு ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற அழுக்காறு காரணமாக, இசை பற்றிக் கூறாமல், இருமல், தும்மல் பற்றி எடுத்துக் கூறி, இசை நிகழ்ச்சியைக் கேவலப்படுத்த முயல்பவர்கள்.

நமது கழகத்தைப் பற்றியும், அதனுடைய கொள்கை-தொண்டு, அது ஏற்றுள்ள இன்னல், தாங்கிக்கொள்ளும் இழிவு, உழைப்பால் அதற்குக் கிடைத்த உயர்வு என்பன பற்றி உணர்ந்துகொள்ள முடியாதவர்கள் சிலர், உணர்ந்துகொண்ட பிறகும்கூட, அதனை ஒப்புக்கொள்ள மனமற்று, கழகத்துக்கு இழுக்கு ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற கெடுமதியுடன், இருமல், தும்மல், ஏப்பம் போன்றவைகளைக் கண்டறிவதிலே தீவிரமான திறமை காட்டி, அது தமது மேதாவித்தனத்துக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு என்று எண்ணிக் கொள்பவர்களாகச் சிலரும் உளர்.

அவர்களின் எண்ணிக்கையும் நாளாகவாகக் குறைந்து கொண்டும் வருகிறது; அவர்களின் இட்டுக் கட்டும் பேச்சுகளுக்கு இருந்து வந்த 'பிடிப்பும்' வெகுவாகத் தளர்ந்து போய்விட்டது; எனினும், வலிவிழந்த பயில்வான், 'கிருதா'வை மட்டும் காட்டிக்கொண்டு உலவுவது போலச் சிலர் இன்னமும் நப்பாசை கொண்டுள்ளனர்.

அந்தச் சிலரில் முன்னணியில் நிற்கின்றன சில இதழ்கள்!

அதனால்தான் நான் நீண்ட நாட்களுக்கு முன்பே கூறியிருக்கிறேன், இத்தகைய இதழ்களின் நோக்குமும் போக்கும் அறிந்து, நமது தோழர்கள் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று. என் வேண்டுகோள் நான் மகிழத்தக்க அளவு பலன் கொடுத்திருக்கிறது; நமது தோழர்கள், கழகத்தைப் பற்றி இழிவாகவும் பழி சுமத்தியும், இட்டுக் கட்டியும் அவ்வப்போது எழுதிக் காட்டும் ஏடுகளை மதிக்கத் தக்கன என்று கொள்வதில்லை. ஆனால், குப்பை கிளறிக் கிளறிப் பழக்கப்பட்ட கோழி, பாறையைக் கூடக் கிளறுமாம்,பழக்கக் கொடுமை காரணமாக;—அதுபோலச் சில இதழ்கள் இன்னமும் நடந்து கொள்கின்றன.

சிந்திப் பசு வேளைக்கு எத்தனைப் படி பால் கறக்கும், ஓங்கோல் பசு எவ்வளவு தரும், புங்கனூர் எவ்வளவு கொடுக்கும் என்ற கணக்கறிந்து கூறுவது பயன் தரும் வேலை; பாராட்டத்தக்கதும்கூட. ஆனால், அதை விட்டு விட்டு, ஒவ்வோர் வகையான பசு ஒரு நாளைக்குத் தந்திடும் 'சாணம்' எத்தனை கூடை என்ற கணக்கு அறிய, குப்பைக் கூடையும் கூட்டுக்கோலும் தூக்கிக்கொண்டு திரிப்வர்களைப், பாராட்டவா முடியும்? பரிதாபப்பட வேண்டும்.

முன்பெல்லாம் தம்பி! பல இதழ்கள், பொதுத் தொண்டாற்றுவோர் பற்றிப் பெரிதும் இந்தப் போக்கிலேயே இருந்து வந்தனர்.

ஆயிரக் கணக்கிலே மக்கள் கூடுவர்; வாதத் திறமை காட்டி கொள்கை விளக்கமளிப்பார் பேச்சாளர். ஒரு வரி வெளியிடமாட்டார்கள்; ஆனால் அத்தகைய ஒரு கூட்டத்தில் எவனோ விரட்டிவிட்ட பன்றி நுழையும், மறுநாள் எட்டுக் கலத்தில் கொட்டை எழுத்நில் அந்தச் செய்தி வெளிவரும். அவர்களின் எண்ணம் அவ்விதமான செய்தியைப் படித்ததும் மக்கள் அருவருப்பு அடைவார்கள் என்பது! அருவருப்பு அடைந்தார்கள் மக்கள்—கழகத்தின் மீது அல்ல! கழகக் கூட்டத்திலே பன்றியை விரட்டிவிட்ட பெரிய கட்சிக்காரரிடம்!!

நடைபெற்ற நிகழ்ச்சியொன்று நினைவிற்கு வருகிறது. 1938 என்று கருதுகிறேன். ஆச்சாரியார் இந்தியைக் கட்டாயபாடமாக்கிய நேரம்—இந்தி எதிர்ப்புப் பிரசாரம் சென்னையில் வெகு மும்முரமாக இருநத நாட்

கள். தியாகராயநகரில்—அப்போது மிகச் சிலரே தியாகராய நகர் என்று கூறுவார்கள்—மாம்பலம் என்ற பெயர் தான் பிரபலம். அந்தநாட்களில்—ஒரு இடத்திலே இந்தி எதிர்ப்புக் கூட்டம். பலர் பேசினார்கள்; நானும் பேசச் சென்றிருந்தேன். சென்னையில் என்னைப் பலருக்குத் தெரியாத காலம் அது; ஆகவே நான், பத்திரிகை நிருபர்களுக்கு மத்தியில் உட்கார்ந்திருந்ததை யாரும் கவனிக்கவில்லை. கூட்டத்தில் துவக்க முதலே தொல்லை, கல்வீச்சு; கேலிச் சிரிப்பு, கேள்வித் தாள்கள், நிருபர்களின் கெக்கலி; போலீசாரின் பரிகாசம்கூட!

ஒரு நிருபருக்கு அவசரமான வேலைபோல இருக்கிறது. அவர் மற்றவர்களிடம் சொல்லிக்கொண்டு கிளம்பினார்; கிளம்பும்போது ஆங்கிலத்திலே கூறினார்: ''நான் போகிறேன்; பத்திரிகையில், ,கூட்டம் குழப்பத்தில் முடிந்தது என்ற தலைப்புடன் செய்தி வெளியிடச் சொல்லி விட்டு வீட்டிற்குப் போகப்போகிறேன்'' என்றார். மற்றவர்கள், ''ஆமாம்' நாங்களும் அதுபோன்ற தலைப்புத் தான் போடப் போகிறோம்'' என்று கூறினார்கள்.

என்னைப் பேச அழைத்தார்கள்; எழுந்து சென்றேன்; மேடை ஏறினதும் சொன்னேன், ''வீணாக ஏன் கூச்சல் கிளப்பிக் கஷ்டப்படுகிறீர்கள். இந்தக் கூட்டம் மிக அமைதியாக நடைபெற்றால்கூட நாளைய பத்திரிகையில் கூட்டம் குழப்பத்தில் முடிந்தது என்ற தலைப்புடன் செய்தி வரப் போகிறது, நிருபர் சொல்லிவிட்டுத்தான் போயிருக்கிறார். இதோ உள்ள மற்ற நிருபர்களிடம். ஆகவே சிரமப்படாதீர்கள்; எங்கள் பேச்சைக் கேளுங்கள். உங்கள் விருப்பம்போலச் செய்தி நாளையப் பத்திரிகையில்தான் வரப்போகிறதே ஏன் இப்போது காரணமற்ற கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறீர்கள், நிம்மதியாக இருங்கள்'' என்று சொன்னேன்; கூட்டத்திலும் அமைதி ஏற்பட்டது; மறுநாள் இதழ்களிலும், இந்தி எதிர்ப்புக் கூட்டம் என்ற தலைப்புடன் செய்திவந்தது,

அப்படிப்பட்ட காலம் இருந்தது.இதழ்களின் போக்கு இப்போது வெகுவாக மாறிவிட்டிருக்கிறது. நமது கழகம் ஜனநாயகக் கடமையாற்றத் தகுதி பெற்ற ஒரு அமைப்பு; இந்தக் கடமையைச் செய்திட இது போன்ற வேறோர் அமைப்பு இல்லை என்ற உணர்வு வலிவு பெற்றிருக்கிறது,

எனினும் சில இதழ்கள், இன்னமும் பழைய இயல்பில் சிற்சில வேளைகளில் நடந்து கொள்கின்றன.

இரண்டு கிழமைகளுக்கு முன்பு தஞ்சை மாவட்டத்தில் பல இடங்களிலே பேசினேன்—பயனுள்ள கூட்டங்கள் என்று தான் நம்புகிறேன். இந்த இதழ்கள் கூட்டத்தைப் பற்றி என்ன செய்தியைப் பெரிதாக்கிப் போட்டன தெரியுமா தம்பி! பாம்பு நுழைந்ததாம் கூட்டத்தில்—அதற்குத் தான் மரியாதை!! அண்ணாதுரை கூட்டத்தில் பாம்புகள் படைஎடுப்பு என்பது தலைப்பு!!

இரண்டொரு இதழ்கள் ஒரே அடியாகக் காங்கிரசில் சேர்ந்துகொண்டு கழகத்தை எதிர்ப்பது கூடாது—காங்கிரசை எதிர்ப்பதுபோல 'வேடம்' போட்டுக்கொண்டு, அதே போக்கில் கழகத்தை இழிவுபடுத்த வேண்டும் என்ற போக்கில் நடந்து வருகின்றன; இது நாடறிந்த உண்மை. காங்கிரசிலுள்ள சில பெருந் தலைவர்களுடன் செய்து கொண்டுள்ள ஒப்பந்தத்தின் விளைவு இது என்கிறார்கள்.

அத்தகைய இதழ்கள்தான், நான் துவக்கத்தில் கூறியுள்ளபடி, பயனுள்ள பகுதியைக் கண்டறிந்து கூறாமல், பயனற்ற பகுதியை எடுத்துக் காட்டிக்கொண்டு எக்காள மிடுகின்றன.

என்னைத் தேடி இத்தகைய இதழினர் வருகின்றனர், சிற்சில சமயம். வருகிறபோது எந்த அரசியல் சிக்கல் பற்றியோ, பொருளாதாரப் பிரச்சினை பற்றியோ கேட்பதில்லை. மாறாக, போராட்டம் உண்டா? இல்லையா? தோல்வி காரணமாகப் போராட்டத்தை நிறுத்தி விட்டீர்களா? என்ற முறையில் எதையாவது கேட்பது; இதற்குப் பதில் கூறத் தேவையில்லை என்று நான் கூறுவேன். மறுநாள் போராட்டம் இல்லை—என்று செய்தி வெளியிடுவார்கள்; உடனே இரண்டு மூன்று போர் முனைகளில் ஏககாலத்தில் படைகளைச் செலுத்தி வெற்றிமேல் வெற்றிபெற்ற வீரத்தலைவர்கள் சிலர், 'செச்சே! போராட்டம் இல்லையா; அப்படியானால் கழகம் எதற்கு? என்று முழக்கம் எழுப்புவார்கள்—கூட்டத்தில் கூட அல்ல—காகிதத்தில் எழுதி அச்சுக் கோப்பவரிடம் காட்டுவதன் மூலம்! போராட்டம் தேவை என்பதிலே அடக்க முடியாத தாகம் இருந்து, கழகம் போராட்டத்தை நடத்தாதாமே என்ற கவலை இருந்தால், இந்த வீரத் தலைவர்கள் உடனே துந்துபி முழக்கி, ஜல்லடம்

கட்டி, தொடை தட்டி, வாளை உருவிக்கொண்டு, வந்தது வரட்டும் என்று களம் நோக்கி பாய்கின்றனரா என்றால், அந்த யோக்கியதையைக் காணோம்—போராட்டம் உண்டு என்று அறிவிக்கக் காணோம்—கழகம் ஏன் இருக்கிறது என்று கேட்டு, தமக்கு உள்ள பொச்சரிப்பைக் காட்டிக்கொள்ளத்தான் கிளம்புகிறார்கள்.

இத்தகைய போக்கினர் பற்றி ஏன் இன்று எழுதுகிறேன் என்றால், தம்பி! இவ்விதமான போக்கு இல்லாமல், உள்ளபடி கழகத்தைப் பற்றிய முழுவிவரம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும், உண்மையை அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற உணர்வுடன், தமிழகத்துக்கு வெளியே உள்ள பல இதழ்கள், பொது அமைப்பின் நிர்வாகிகள் வருகிறார்கள்; அறிவுத் தெளிவுள்ள கேள்விகளைக் கேட்கிறார்கள்; கழகத்தைப் பற்றி இருந்துவரும் இருட்டடிப்பு போக்கப்பட்டாக வேண்டும் என்ற ஆர்வம் காட்டுகிறார்கள், அவர்களைக் கண்டு பேசும் வாய்ப்பு கிடைக்கிறது; ஆகவேதான் இங்குள்ள சில பொச்சரிப்பாளர்கள் பற்றிய எண்ணம் வந்தது.

இரண்டு திங்களுக்கு முன்பு பீகார் மாநிலத்தைச் சேர்ந்த கல்லூரி ஆசிரியர் சிலர், இதழாசிரியர் சிலர் வந்திருந்தனர்—நீண்டநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்—வாதாடக்கூடச் செய்தனர்—விளக்கங்கள் கேட்டறிந்து கொண்டனர்—கழகம் பற்றி இதுவரையில் அவர்களுக்கு கூறப்பட்டிருந்தவைகள் எத்தகைய பொய்யுரைகள் என்பதனை உணர்ந்து கொண்டதாக மகிழ்ச்சியுடன் கூறினர்.

நீங்கள் இவ்வளவு நல்லவராக, இத்தனை சாதுவாக இருப்பீர்கள் என்று நாங்கள் எதிர்பார்க்கவே இல்லை என்று கூட ஒருவர் சொன்னார்.

சென்ற திங்கள், மராட்டியத்தில் புனாவில் உள்ள கல்லூரியைச் சார்ந்த இரண்டு ஆசிரியர்களும் ஒரு மாணவரும் வந்திருந்தனர். கழகத்தின் வரலாற்றிலே இருந்து மொழிப் பிரச்சினை வரையில், கடவுள் கொள்கையிலிருந்து மாணவர் கிளர்ச்சி வரையில் என்னுடன் 'விவாதம்' நடத்தினர்; இறுதியில் நமது கழகத்தின் தூயநோக்கத்தைப் புரிந்து கொண்டதாகக் கூறிச் சென்றனர்.

தமிழகத்தின் நிலைமைகளை உள்ளது உள்ளபடி
உணர்ந்து கொள்ள, இங்கிருந்து அடிக்கடி நல்லெண்ணக்
குழு மராட்டியம் வரவேண்டும் என்றுகூட அழைத்தனர்.

இவர் போன்றார் தம்பி! ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு
வரையில்கூட, கழகத்தைப் பற்றி ஒரு துளியும் அக்கறை
கொள்ளாதவர்கள்; கழகத்தைப் பற்றிய தவறான செய்தி
களைப் பற்றி மட்டுமே கேள்விப்பட்டவர்கள்.

அவர்களுக்கெல்லாம் இப்போது ஒரு உணர்வு—நாம்
இதுவரையில் கேள்விப்பட்டதுபோல இந்தக் கழகம்
கருத்தறியாத, காட்டுப் போக்குடைய, குழப்பவாதிகளின்
முகாமாக இருக்குமானால், இத்தனை வளர்ச்சி எப்படிக்
கிடைத்திருக்க முடியும்? இந்தியப் பேரரசு ஒரு புதிய
சட்டம் போட்டு இதன் நடவடிக்கையை ஒடுக்க முயல
வேண்டிய அளவுக்கு எப்படி இந்தக் கழகத்துக்கு வலிவு
கிடைத்திருக்க முடியும்? இந்தக் கழகத்திற்கு மக்களை
ஈர்க்கும் சக்தி இருக்கிறது. அந்தச் சக்தியை சாய்த்திடக்
காங்கிரசின் பெருந்தலைவர்கள் ஓயாமல் உழைக்கிறார்
கள், இலட்ச இலட்சமாகப்பணத்தைத் திரட்டுகிறார்கள்.
இருந்தும் முடியவில்லை; ஆகவே, இந்தக் கழகம் தமிழகத்
தில் வேர்கொண்டுள்ள ஒரு பலமான அமைப்பு, இதைப்
பற்றிய உண்மையை நாம் தனி நிருபர்கள் மூலமோ
காங்கிரஸ் தலைவர்கள் மூலமோ தெரிந்து கொள்ள
முடியாது. நேராகவே சென்று விசாரித்துத்தான் தெரிந்து
கொள்ள வேண்டும். கழகம் அலட்சியப்படுத்தத் தக்க
தல்ல, அது ஒரு பிரச்சினையாகி விட்டிருக்கிறது, புரிந்து
கொண்டாக வேண்டும் என்ற எண்ணம் பலமாக இருக்
கிறது; அது வளர்ந்து கொண்டும் வருகிறது.

மூன்று கிழமைகளுக்கு முன்பு கல்கத்தாவிலுள்ள
ஸ்டேட்ஸ்மென்' எனும் ஆங்கில நாளிதழின் சென்னைக்
கிளையின் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டுள்ள நண்பர்
வந்திருந்தார்—விவரம் கேட்க—விளக்கம் அறிய—கேள்வி
களை எழுப்ப—கழகத்தின் வேலை முறையினை அறிந்து
கொள்ள. மிக நுட்பமான கேள்விகளை, வெகு நேர்த்தி
யான முறையிலே கேட்கிறார்கள்.

தம்பி! இதிலே எனக்குள்ள மகிழ்ச்சி என்ன என்றால்,
இவர்கள் நான் கூறுவதை அப்படியே ஒப்புக் கொள்கிறார்
கள் என்பது அல்ல—கருத்து மாறுபாடு கொண்டிருக்
கிறார்கள்—ஆனால், அவர்கள் வேளைக்கு எத்தனை படி

பால் கறக்கிறது என்ற பயனுள்ள விஷயம்பற்றி அக்கறை
காட்டுகிறார்கள்; எத்தனை கூடைச் சாணம் என்ற
கணக்குப் பார்ப்பதிலே அல்ல.

என்னால் முடிந்த அளவு பொறுப்புணர்ச்சியுடன்
இவர்களிடம் கழகம் பற்றிய விளக்கம் தந்து வருகிறேன்—
அவர்களும் தத்தமது வாய்ப்புக்கு ஏற்ற முறையில்
என்னிடம் கேட்டறிந்துகொண்டவைகளை மற்றவர்
களுக்குக் கூறி வருகிறார்கள்—கட்டுரைகள், செய்தித்
தொகுப்புகள் மூலமாக.

காங்கிரசாட்சியை நமது கழகம் எதிர்க்கிறது என்பத
னால், காங்கிரசின் பெருந்தலைவர்களைப் பற்றி
ஏதாவது கேட்டால், எரிச்சல் காரணமாக ஏதேனும்
இழிமொழி கூறுவேன் என்று எண்ணிக்கொண்டு சிலர்
என்னிடம் கேள்விகளைத் தொடுத்தனர். அதைப் புரிந்து
கொண்டதால் அல்ல, எனக்கே எவரையும் இழிமொழி
யாலே தாக்கும் இயல்பு கிடையாது என்ற காரணத்தால்,
நான் அவர்களைப் பற்றி மிக்க மரியாதையான முறை
யிலேதான் பேசினேன்.

குறிப்பாக, இலண்டனிலிருந்து வந்திருந்த டெலிவிஷன்
அமைப்பாளர், என்னிடம் ஒரு கேள்வி கேட்டார்—
காமராஜர் இந்தியாவின் பிரதமராக வரத்தகுதி உள்ளவர்
என்று நீங்கள் கருதுகிறீர்களா? என்று. நான் தட்டாமல்
தயங்காமல், ஏன் வரக்கூடாது! என்றுதான் கூறினேன்.

எனக்கு ஒரு எண்ணம் தம்பி! நாம் எவருடன் மாறு
பாடான கருத்துக்கொண்டிருக்கிறோமோ, எவரை
எதிர்த்து நிற்கிறோமோ, அவர் மிகச்சாமானியமானவர்.
எந்தவிதமான திறமையுமற்றவர், தகுதியுமற்றவர் என்றி
ருந்தால், அப்படிப்பட்டவரை எதிர்ப்பதிலே பெருமையே
இல்லை என்ற எண்ணம், புலிவேட்டை ஆடுவதிலே
வீரமும் களிப்பும் ஏற்படும்—ஆபத்து இருப்பினும்; நான்
வேட்டை ஆடுவது மிகச் சாதாரணமான எலியை
என்றால். அந்த வேட்டையிலே பெருமை ஏது! மதிப்பார்
யார்? ஆகவே நான் காங்கிரசின் பெருந்தலைவர்களைத்
தாழ்வாகப் பேசுவது இல்லை என்பது மட்டுமல்ல,
அவர்களைப்பற்றிய தாழ்வான எண்ணமே என்மனத்தில்
கிடையாது. அவர்கள் தாழ்வானவர்கள், தகுதியற்றவர்
கள் என்றால், அவர்களை எதிர்த்து நாம் போராடி

வருகிறோம் என்று கூறிக்கொள்வதற்கே நாம் கூச்சப்பட வேண்டும்!

ஒரு கட்சியில் உள்ளவர்களுக்கும் மற்றோர் கட்சியில் உள்ளவர்களுக்கும் இருக்கும்போட்டி, எந்த முகாமிலே உள்ளவர்கள் 'மேலோர்' எவர் தாழ்வானவர் என்பது அல்ல ,எவர்காட்டும் வழி நாட்டுக்கு நல்வழி என்பதிலே தான். ஒரு கட்சியில் உள்ளவர்களை மற்றோர் கட்சியில் உள்ளவர்கள் மதித்திடவே கூடாது, மதித்துவிடுவோ மானால் பிறகு அவர்கள் முன் மண்டியிட்டுவிட நேரிடும் என்று கருதுவது மிகமிகத்தவறு.

நமக்கு நமது கொள்கையிலே அழுத்தமான நம்பிக்கையும், நாம் மேற்கொண்டிருக்கும் தொண்டு கடமை உணர்ச்சியின்மீது கட்டப்பட்டிருக்கிறது என்ற உணர்வும் இருக்குமானால், தகுதிமிக்கவர்கள், நிலைமையில் உயர்ந்தவர்கள், மாற்று முகாமில் இருந்தாலும், அவர்களிடம் நமக்கு மிகுந்த மதிப்பு எழுந்தாலும்கூட, நமது கொள்கையை விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்போக்கு வரவே வராது. நமது கொள்கைக்கு மாறான கொள்கை கொண்டுள்ளோரிடம் மதிப்புவைத்தால், நமது கொள்கை கெட்டொழியும் என்று எண்ணுவது பேதைமை. அது காட்டுமுறை; மக்களாட்சி முறையின் மாண்பறியாதாரின் போக்கு.

பத்து நாட்களுக்கு முன்பு சென்னையில் 'எகின் பாதம்ஸ்' என்ற புத்தகக்கடைக்கு நான் போயிருந்த போது, அங்கு அலுவல் பார்க்கும் நண்பர், மறைந்த சத்தியமூர்த்திக்கும் சர். ராமசாமிமுதலியாருக்கும் கட்சி வேறு வேறு, போட்டி பலமாக என்று இருந்தபோதும், ஒருவருடன் ஒருவர் மரியாதையுடன் பழகி வந்தனர், அப்படிப்பட்ட பண்பு இப்போது இல்லையே என்று கூறி வருத்தப்பட்டார்.

அவர் கூறியதிலே பெரும் அளவு உண்மை இருக்கிறது; இன்று வெறுப்பு, அருவருப்பு, பகை எனும் உணர்ச்சியின் துணைகொண்டு மட்டுமே அரசியலில் தம்முடன் மாறுபட்டிருப்பவர்களை மட்டந்தட்டி, தாம் சார்ந்திருக்கும் அரசியல் அமைப்பிற்கு ஏற்றம் தேடித்தர முடியும் என்ற எண்ணம் தடித்துக் கிடக்கிறது ஆயினும், ஒன்று நான் இந்தச் சூழ்நிலையிலும் காண்கிறேன், யாரார்க்குத் தாம் ஈடுபட்டுள்ள கொள்கையிலே வற்றாத பற்றும், தளராத

நம்பிக்கையும் இருக்கிறதோ அவர்கள் தம்முடன் மாறுபாடான அரசியல் கருத்துக்கொண்டவர்களுடன் மதிப்புடன், நட்புரிமையுடன், நம்பிக்கையுடன்கூடப் பழகிடும் முறையை மேற்கொண்டுள்ளனர். காலஞ்சென்ற சர்தார் வேதரத்தினம் அழுத்தமான காங்கிரஸ்காரர்; இந்தியிலே பிடிவாதமான பற்றுக்கொண்டவர். எனினும், அவர் என்னைப் பகைவனாகக் கருதியதில்லை, கேவலப்படுத்திப் பேசியதில்லை. வேறு பலர் அவர்போல், இன்றும். ம. பொ, சி; அவ்விதமானவரில் ஒருவர்; செங்கல்வராயன் அவ்விதமே; மற்றும் பலப்பலர்.

ஆனால், கொள்கையில் நம்பிக்கை சுரந்ததால் அல்ல, இருந்த இடத்தில் கசப்பு வளர்ந்ததால் காங்கிரசுக்குள் சென்றவர்களோ, பகை கக்கி, இழிமொழி பேசியே மாற்று முகாமினரை ஒழிக்கமுடியும் என்ற நினைப்புடன் நாப்பறைகொட்டுகின்றனர், பழுதுபட்ட மங்கை பழுக்க மஞ்சளை முகத்தில் அப்பிக்கொண்டு பத்தினிவேடம் போட்டிடும் கதைபோல!!

அவனுக்கு என்ன தெரியும், இவனால் என்ன முடியும்? என்று பேசுவதன் மூலமாகத்தான், தமது பெருமையைத் தம்மவர் ஒப்புக்கொள்ளச் செய்யமுடியும் என்ற நிலை காங்கிரசின் பெரிய தலைவர்கள் சிலருக்கு ஏற்பட்டிருப்பது விருந்துண்ணுபவனைக் கெடுக்க அவன் எதிரே நின்று 'வாந்தி' எடுப்பதுபோன்றது.

மற்றக் கட்சித் தலைவர்களை மதித்திடுவது, நமது கொள்கையை நம்மிடமிருந்து பெயர்த்தெறிந்துவிடும் என்று எண்ணுவது பேதைமை. அதனால்தான் 'காமராஜரின் கட்சிப்பற்று எனக்கு அவரிடம் மதிப்பையும், பெரியாரின் ஓயாத உழைப்பு அவரிடம் மதிப்பையும், ராஜகோபாலாச்சாரியாரின் பேரறிவு அவரிடம் மதிப்பையும், ம. பொ. சியின் தியாகம் அவரிடம் மதிப்பையும் எனக்கு அளித்திருக்கிறது' என்று தம்பி கருணாநிதி, ம. பொ. சி.விழாவில் பேசியதை அறிந்து நான் மகிழ்ந்தேன்.

எனக்கோர் தணியாத ஆவல்—என் இயல்புகளை என் தம்பிகள் பெறவேண்டும் என்பதில்—ஆற்றலைப் பற்றிய ஐயப்பாடு எனக்கு எழுந்ததே இல்லை—எனக்கென்று அமைந்துள்ள இயல்புகள் என் தம்பிகளுக்கு முழுக்க முழுக்க ஏற்படவேண்டும் என்ற ஆவல். எனவேதான்

நான் மகிழ்ந்து வரவேற்கும் இயல்பான, மற்ற கட்சித் தலைவர்களை மதித்திடும் இயல்பு போற்றத்தக்கது என்ற கருத்துப்படத் தம்பி கருணாநிதி பேசியதை அறிந்து மெத்தவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்.

தனி நபர்கள்போலவே சில இதழ்களும், மற்றவர்களை மதிப்பது கூடாது, அதிலும் மாற்றுக் கருத்துக் கொண்டவர்களை மனம்போன போக்கில் தூற்றியபடி இருக்கவேண்டும் என்ற போக்குடன் உள்ளன. இந்த நோக்கம் காரணமாகவே, நான் குறிப்பிட்டுள்ளபடி அவைகள், பயனற்ற பகுதிகளைத் தேடிப் பிடித்தெடுத்துக் கழகத்திற்கு இழுக்குத் தேடிட முனைகின்றன. பயனற்ற முயற்சி.

அவ்விதமான வீண் முயற்சியில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளாத ஏடுகளும் உள்ளன என்பதற்கான எடுத்துக் காட்டு சில கூறினேன். அதனை மேலும் மெய்ப்பிக்கத் தக்கபடி 'இல்லஸ்ட்ரேடட் வீக்லி' எனும் ஆங்கில இதழாசிரியர், கழகத்தைப்பற்றிய முழு விவரத்தை அறிந்து கொள்ள, சென்ற கிழமை வந்திருந்தார். -விரிவாகப் பேசினோம்-விளக்கம் பல கேட்டார்-வினாக்கள் பல எழுப்பினார்—ஐயப்பாடுகளைக் கூறினார்—உண்மையை அறிந்துகொள்ள விழைந்தார்.

என்னுடன் பேசியதன் விளைவாக அவரோ. அவர் சார்ந்திருக்கிற இதழோ, கழகத்தின் கொள்கைகளை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது என்று நான் கூறவில்லை. அத்தகைய மனமயக்கத்தில் நான் எப்போதும் ஈடுபடுவதில்லை. ஆனால் ஒன்று உணர்ந்தேன். அவர் வினா எழுப்பும்போதும் நான் அளித்த பதிலைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தபோதும், கழகத்திடம் மதிப்புடன் இருந்திடக்கண்டேன். என் மகிழ்ச்சிக்குக் காரணம் அதுதான்.

தம்பீ! வள்ளுவர், போர்முறை இலக்கணம் தெரிவிக்கும் நோக்குடன் கூறினார், தன் வலியும் மாற்றான் வலியும் இரண்டையும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று.

மாற்றானின் வலிமையைக் குறைத்து மதிப்புப் போட்டால், விளையக்கூடிய ஆபத்து கொஞ்சநஞ்சமல்ல. மாற்றானிடம் என்ன வலிமை இருக்கிறது! போர்முறை அறியான்! போர்க் கருவிகள் அற்றவன்! நெஞ்சுரம்

இல்லை!-என்று கருதிவிட்டால், நமது வலிவைக் கெட்டிப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டும், கருவிகளைச் செம்மையாக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழாது, ஏற்பாடுகளிலே நாட்டம் செல்லாது. முடிவு? மாற்றானை வீழ்த்திவிடலாம் என்ற எண்ணம் மண்ணாகிப் போகும். எனவேதான், வள்ளுவர் மாற்றானின் வலிவுபற்றிய கணக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்றார்.

இன்று தமிழகக் காங்கிரஸ், கழகத்தின் வலிவு பற்றிய கணக்கெடுத்துப் பார்த்துத்தான் தேர்தல் கணக்கில் தேவைப்படும் படைக்கலன்களை மிக்கமும்முரமாகச்சேகரித்தபடி இருக்கிறது. பலகாலம் பேசிய பழக்கம் காரணமாகவும், தமது படை வரிசையிலே கிலிமூண்டுவிடக்கூடாது என்பதற்காகவும், கழகத்தைப் பற்றிக் கேவலமாகவும், அதனைத் தமது கோபப் பார்வையாலேயே சுட்டுப் பொசுக்கிவிட முடியும் என்ற பாணியிலும் பேசி வந்தாலும், கழகம் வலிவுள்ளது என்பதனை உள்ளூர உணர்ந்து, இலட்சக் கணக்கிலே பணம் குவித்திடுவதிலும், அலங்கார ஊர்வலங்கள், ஆர்ப்பாட்ட விளம்பரங்கள், பகட்டான பயணங்கள் நடாத்துவதிலும் முனைந்திருக்கின்றனர்.

பொதுத்தேர்தல் இன்னும் இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகுதான் வரப்போகிறது என்றாலும், அதற்கு இப்போதிருந்தே காங்கிரஸ் கட்சி முஸ்தீப்புகளைச் செய்து வருவதும் முகாம்கள் அமைத்து வருவதும் எதைக் காட்டுகிறது? எளிதாகத் தேர்தல் களத்து வேலை நடவாது, கழகத்தைச் சந்திப்பது சாமானியமான காரியமல்ல, துளி ஏமாந்தாலும் வீழ்ந்துபடுவோம் என்ற அச்சம் பிடித்து ஆட்டுகிறது தமிழகக் காங்கிரசை.

படைக்கலன்களை—பண மூட்டைகளைச் சேகரிப்பது மட்டும் போதாது என்று, காங்கிரஸ் கட்சி, நான் குறிப்பிட்ட இதழ் சிலவற்றின் துணைகொண்டு கழகத்துக்கு இழுக்குத் தேடிட எண்ணுகிறது. இந்த இதழ்கள் சில வேளைகளில் 'ஜனநாயகம்' பற்றியும் சிந்து பாடுகின்றன!

ஜனநாயகக் கடமையாற்றிடும் வலிவு கொண்ட அமைப்பு இன்று தமிழகத்தில், கழகம் என்ற பேருண்மையை எவரும் மறுக்கமுடியாது. இந்த நிலையில், காரணம் எதுவாக இருப்பினும், கழக வலிவைக் குலைத்

திடும் முயற்சியில் எவர் ஈடுபட்டாலும், வளரும் ஜன நாயகத்தைக் கெடுப்பதாகவே பொருள்படும்.

'இல்லஸ்ட்ரேடட் வீக்லி' இதழாசிரியர் என்னிடம் கேட்டபோது, நான் கூறினேன், கழகத்தின் இலட்சியம், ஜனநாயகப் பாதுகாப்பு என்று.

தம்பி! மொத்தமாக எமக்குள் நடைபெற்ற உரையாடலைக் கூறினால் மட்டுமே, தரமுள்ள வட்டாரங்கள் என்னென்ன விவரம் அறிந்துகொள்ளும் ஆர்வம் கொண்டுள்ளன என்பது புரியும். அடுத்தகிழமை அது குறித்து எழுதுகிறேன்-இப்போது இதனை மட்டும் கூறுகிறேன்-அந்த இதழாசிரியர், பால்படி எத்தனை என்று அறிந்து கொள்ளத்தான் ஆர்வம் காட்டினார்; சாணம் எத்தனை கூடை என்பதுபற்றி அல்ல.

அண்ணன்,

4—7—'65

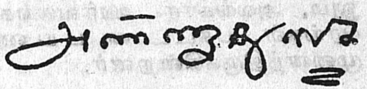

காஞ்சிக் கடிதம் : 26

பயில்வான் வீட்டுக் காளை

காமராசர் பிறந்த நாள் நிதியும் மனோகரனின் கருத்தும்

நோட்டுக்கள் குவிப்பு ஓட்டு வேட்டைக்கு!

பாகல் மேட்டுத் திட்டமும் பாத யாத்திரைத் திட்டமும்

மரம் பழுத்த பிறகே வௌவால் வரும்!

தம்பி,

பார்த்தாயா இந்தப் பொல்லாத ஆசாமி நாஞ்சில் மனோகரன் செய்துவிட்டுள்ள வேலையை—துணிச்சல் அதிகம் — காங்கிரசின் பெரிய தலைவரை — பெரியவர் என்றுதான் அவரைப் புகழ்பாடிகள் அழைக்கிறார்களாம்!—காமராஜரை ஒரு சிக்கலான சங்கடத்தில் சிக்க வைத்து விட்டிருக்கிறார். இதழொன்றில் பார்த்தேன்—காமராஜரின் பிறந்த நாள் விழாவுக்காக என்று சொல்லித் திரட்டுகிறார்களே பத்து இலட்ச ரூபாய், அந்தத் தொகையை இந்தியாவை உருட்டி மிரட்டியபடியும் இந்திய எல்லைப் பகுதியை விழுங்கி ஏப்பம் விட்ட நிலையிலும் உள்ள சீனப் பகைவர்களை முறியடிப்பதற்கான நல்ல காரியத்துக்காக நன்கொடையாகக் கொடுத்துவிடவேண்டும் என்று ஓர் யோசனை வெளியிட்டிருக்கிறார். யோசனையா அது! வெடிகுண்டு தம்பி! பயங்கரமான வெடிகுண்டு! எந்த இலட்சங்களை நம்பிக்

காங்கிரசார் சல்லடம் கட்டிக்கொண்டு தேர்தல் களத்திலே குதித்திடலாம் என்று துணிவைப் பெற்றிருக்கிறார்களோ, எந்த இலட்சங்களைக்கொண்டு ஏழை எளியோர்களுக்கு ஆசாபாசம் ஊட்டி, அவர்கள் மனத்திலே குமுறிக்கொண்டிருக்கும் வெறுப்பு, எதிர்ப்பு, அருவருப்பு ஆகிய உணர்ச்சிகளை உருக்குலையச்செய்து ஓட்டுக்களைத் தட்டிப்பறித்து மீண்டும் தர்பார் நடத்தலாம் என்று ஆசையாக உள்ளனரோ, எந்த இலட்சங்களைத் திரட்டிக்காட்டுவதன் மூலமாகவே எதிர்க்கட்சிகளை மிரட்டி விடலாம் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்களோ, காங்கிரசாவது இந்த முறை தேர்தலிலே வெற்றி பெறுவதாவது என்று அய்யப்பாடும் அச்சமும்கொண்டுள்ளவர்களை எந்த இலட்சங்களைக் குவித்துக்காட்டி, தைரியம்கொள்ளச் செய்யலாம் என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்களோ, அந்த இலட்சங்களை, நாட்டை எதிரியிடமிருந்து மீட்டிடும் நல்ல காரியத்துக்காகக்கொடுத்து விடுங்கள் என்று கூறிவிட்டிருக்கிறார்! ஆத்திரம் அலை அலையாக அல்லவா எழும், பணம் திரட்டிச் செலவிட்டு மீண்டும் பட்டாபிஷேகம் செய்துகொள்ளலாம் என்று தவமாய்த் தவம் இருக்கும் காங்கிரஸ் தலைவர்களுக்கு, எதை எதையோ எடுத்துக்காட்டியும், ஏதேதோ வாக்குக் கொடுத்தும், அமைச்சர்களே ஊரூர் அலைந்தும், மிட்டா மிராசையும் செல்வவான்களையும்,கெஞ்சியும்கொஞ்சியும் திரட்டும் பத்து இலட்சத்தை, அப்படியே கொடுத்து விடச்சொல்கிறார், நாட்டை மீட்டிடும் நல்ல காரியத்துக்கு. இப்படியா ஒரு இக்கட்டான நிலைமையை இந்தத் தம்பி ஏற்படுத்தி காங்கிரசின் பெரிய தலைவர்களைச் சங்கடத்திலே சிக்கவைப்பது!!

நாட்டுக்கு இன்றுள்ள பேராபத்தான நிலையையும் அந்த நிலைமையை மூட்டிவிட்டுள்ள பகைவர்களை முறியடிக்கவே அவரவரும் தத்தமக்குக் கிடைத்திடும் பொருளையும் உழைப்பினையும் தந்திடவேண்டும். அஃதே உண்மையான நாட்டுததொண்டு என்பதனையும் எவரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள்.

விருந்தும் வீண் ஆரவாரமும், விழாவும் வேடிக்கையும் வேண்டாம்; நேரமும் நினைப்பும் பணமும், இன்று இம்முறையிலே பாழ்படவிடக்கூடாது. பகைவன் உறுமிய படி இருக்கிறான், அவனை விரட்டியடித்திடவே பணம் அவ்வளவும் பயன்படவேண்டும். மற்ற எல்லாக் காரியங்

களையும் பிறகு கவனித்துக் கொள்ளலாம் என்று ஊருக்கு உபதேசம் செய்த காங்கிரஸ் பெரிய தலைவர்கள் ஒரு பெரியவரின் பிறந்த நாள் என்பதன் பேரால் திரட்டிடும் இலட்சங்களை, உத்தமமான காரியத்துக்கே செலவிடல் வேண்டும் என்று யோசனை கூறும்போது அதனைத் தவறான யோசனை என்றோ தகாத திட்டமென்றோ தள்ளிவிட முடியாது; ஊர் கேலிசெய்யும். நாட்டை மீட்டிடும் நல்லகாரியத்துக்காக அந்தப் பெரியவர் பெயர் கூறித் திரட்டப்படும் பெரிய தொகை தரப்படுவது அவருக்கே கூடப் பெருமை தருவதாகவே அமையும், உலகு போற்றிப் புகழ்ந்திடும்; அய்யமில்லை! ஆனால். தேர்தல் வருகிறதே பெரியதோர் புயல்! வஞ்சகத்தை வீழ்த்திடவல்ல புயல்! வன்கணாளர்களை விரட்டியடித்திடக்கூடிய புயல்! வரி மேல் வரிபோட்டு வாட்டத்தை மூட்டிவிட்ட ஆட்சியாளர்களை அகற்றிடும் வேகம்கொண்ட புயல்! அந்தப் புயலினால் வீழ்ந்து படாதிருக்க, எந்த இலட்சங்களை நம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்களோ அந்தத் தொகையை நாட்டுப் பாதுகாப்புக்காகத் தந்துவிட்டால், பிறகு பதவிப் பாதுகாப்புக்கு என்ன செய்வது! பண பாணம் வேண்டும், பதவியை மீண்டும் பெற்றிட! அந்தப்பணத்தை வேறோர் காரியத்துக்கு—அது எத்தனை உயர்வானதாக இருந்தாலும்—செலவிட்டு விட்டால் பதவியைப் பிடித்திடும் வழி அடைபட்டுப் போய்விடுமே! வெகு எளிதாகச் சொல்லிவிட்டாரே—இவருக்கு என்ன தெரியும் அந்த இலட்சங்களைத் திரட்டிட நாங்கள் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளின் வகையும் அளவும்! பத்து இலட்சம் என்றால் சாதாரணத் தொகையா! எத்தனை பேர்களிடம், என்னென்ன சொல்லிக் கேட்டுப் பெற்றது அந்தத் தொகை. அதனைத் தேர்தலுக்காகவா பயன்படுத்துவது, நாட்டைக் காத்திடும் பணிக்காகப் பயன்படுத்தவேண்டும். அதுதான் முறை அதுதான் அறம் என்று பேசுகிறாரே இந்தக் கழகத்துக்காரர்-இது வேண்டுமென்றே பொதுமக்களைக் கிளப்பிவிடுகிற தந்திரப் பேச்சல்லவா—ஏன்இந்தப் பக்தவத்சலம் காண்டீபத்தைத் தூக்காமல் இருக்கிறார்—இந்தக் கழகத்துக்காரர்களை வெளியே விட்டுவைத்தாலே ஏதேனும் பேசி நம்மை வம்பிலே சிக்கவைத்து விடுவார்கள்—எதற்காகத்தான் இருக்கிறது பாதுகாப்புச்சட்டம்!—என்றெல்லாம் எண்ணுவர் காங்கிரஸ்காரர்கள்—பிறந்த நாள் நிதியை நாட்டுக்காகக் கொடுத்துவிடச் சொல்லியது கேட்டு. பொல்

லாத ஆசாமி, ஓசைப்படாமல் வீசுகிறார் காங்கிரசாரின் ஆசைக் கோட்டையினைத் தகர்த்திடவல்ல ஒரு வெடி குண்டெடுத்து.

ஒவ்வொரு நாளும் பத்துப் பேருக்குச் சாப்பாடு இலவசமாக! மருத்துவத்துக்குப் பணம்! கல்விக்குப்பணம்! துணிமணிகளுக்குப் பணம்! நந்தவனப் பாதுகாப்புக்குப் பணம்! இவ்வளவும் எமது 'தர்ம ஸ்தாபனத்தின்' மூலம் நடந்துகொண்டிருக்கிறது என்றார் ஒரு முதியவர். அந்தச் செய்தி கேட்டவர் பூரித்துப்போனார். பொருள் தேடிப் பெறுவதே மற்றவர்களின் இன்னலைத் தீர்க்கத்தான்! அறம் செய விரும்பு என்ற ஆன்றோர் மொழிக்கு ஏற்ப நடந்துவரும் தங்கள் பெருமையைப் பாடிட நான் கவிவாணனாக இல்லையே என்றே கவலைப்படுகிறேன்! பத்துப் பேருக்கு ஒவ்வொரு நாளும் உணவளிக்கிறீர்! உண்டி கொடுப்போர் உயிர் கொடுப்போரே! ஜீவாத்மாக்களைக் காப்பாற்றுவதைக் காட்டிலும் மேலான முறை ஏதும் கிடையாது பரமாத்மாவை வழிபட! உமக்கு இம்மையில் புகழ். மறுமையில் தேவ பதவி. நிச்சயம் கிடைத்திடும். உண்டி தருகிறீர்! வந்துற்ற நோயையும் தீர்க்கின்றீர்! கல்விச்செல்வமும் அளிக்கின்றீர்! உமது கருணையே கருணை! என்று புகழ்ந்துரைத்துவிட்டு, ''பத்துப் பேர் என்கின்றீரே. இன்னின்னார் என்று ஏதேனும், ஜாதி மதம் நிலை என்ற முறை உண்டோ?'' என்று கேட்டார். ''இல்லை!'' என்றார் தர்மஸ்தாபனக்காரர். ''அப்பதின்மர் ஒவ்வோர் நாள் வேறு வேறோ-ஒரு பதின்மரே ஒவ்வோர் நாளுமோ!'' என்று விளக்கம் கேட்டார். தர்ம ஸ்தாபனத்தார், ''அப்பதின்மர் வேறு யாருமல்ல, நாங்கள் அண்ணன் தம்பிகள் மூன்று பேர், எமது துணைவியர் மூவர், எமது பிள்ளைகள் இருவர், அவர் மனைவியர் இருவர், ஆக மொத்தம் பதின்மர்'' என்று விளக்கமளித்தார்.

எந்த ஊரில் உளது இந்த விந்தை அமைப்பு என்று கேட்கின்றனையோ தம்பி! எடுத்துக்காட்டுக்காகக் கூறினேன்—கற்பனைதான்! அவ்விதமான 'தர்மம்' உண்மையான அறமாகாதன்றோ! அதுபோல, ஒரு கட்சியின் தேர்தல் செலவுச்காகப் பயன்படுத்தத் திரட்டப்படும் பணம், ஒரு பெரியவரின் பிறந்த நாள் நிதி என்ற பெயர் பெறுவது பொருத்தமில்லையே; பொருளுமில்லையே; பெருமையும் அளிப்பதாகாதே! அஃது சோறு சமைக்க அடுப்பை மூட்டிவிட்டு, அதனை வேள்வித்தீ என்று கூறு

வது போலன்றோ இருக்கிறது ஏன் இந்தக் கேவலம்? காமராஜருக்குப் பெருமை வரத்தக்க முறையில், அவருடைய பிறந்த நாள் நிதி என்று திரட்டிடும் பெருந்தொகையை, பொதுநலம் தரத்தக்க சீரிய காரியத்துக்குச் செலவிடுக! என்று கூறுகிறார்—அதனைத் தவறு என்று வாதாடி மெய்ப்பிக்க முடியாது. நாட்டுப் பாதுகாப்புக்கான காரியம், தேர்தல் வேலையைவிட முக்கியமானது என்பதையும் எவரும் எளிதில் மறுத்துவிட முடியாது; ஆனால் ஒப்புக்கொள்வார்களோ காங்கிரஸ்காரர்! எந்தப் பெரியவரின் பெயர் கூறி அவருடைய பிறந்த நாளுக்காக என்று குறிப்புக் காட்டிப் பணம் திரட்டப்படுகிறதோ, அந்தத் தொகையை நாட்டுக்கான நல்ல காரியத்துக்குக் கொடுத்துவிடுங்கள் என்று அந்தப் பெரியவரே கூடச் சொல்லுவாரா! அவரா!

> அத்தகைய இயல்பு உள்ளவராக அவர் இருப்பவரானால் எனக்கோ மனைவி மக்கள் இல்லை; என் அன்னையார் மட்டுமே உள்ளார், மூதாட்டியார்; ஆகவே, எனக்கு மாதச் சம்பளம் 1000, 1500; என்ற அளவு எதற்கு? தேவையில்லை; தருமமுமாகாது என்று கூறிவிட்டிருப்பாரே! கூறினாரோ!!

ஆகவே, மனோகரன் பேசியது நியாயந்தான் என்று அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஓங்காரக் கூச்சலிட்டுக் கூறுவார்கள், தேர்தல் செலவுக்குப் பணம் வேண்டாமோ! பாவிகளே! உங்கள் தொல்லையைத் தாங்கிடப் பணம் வேண்டாமே!! என்று.

தேர்தல் செலவுக்காக என்று இத்தனை பெருந்தொகை தேவைதானா — அதுவும் ஒரு ஆளுங் கட்சிக்கு,...என்ற கேள்விக்கு என்ன பதில் அளிப்பார்களோ தெரியவில்லை.

தேர்தலிலே அதிகமான அளவு பணம் செலவிடப்படுகிறது என்றும், அதன் காரணமாக ஜனநாயகமே கேலிக்கூத்தாக்கப்படுகிறது என்றும், தேர்தல் செலவைக் குறைத்திட வழிவகை கண்டாக வேண்டும் என்றும் அறிவாளர்கள் கூறிவருகின்றனர்.

இந்த நிலையில், காங்கிரஸ் கட்சி இத்தனை இலட்சங்களைத் திரட்டுகிறது, தேர்தல் நிதியாக!

ஏன் இத்தனை பெரிய தொகை?

தேர்தல் செலவுக்காகத்தான்!

தேர்தல் செலவு என்றால், எந்தவகையான செலவு?

தேர்தலுக்கான பிரச்சாரச் செலவுதான்!

இப்படித்தான் பதில் அளிப்பர் சற்றுப் பொறுப்புணர்ந்த காங்கிரசார்—பொங்கி வழிந்திடுபவைகள் ஏதேதோ பொலபொலவென உதிர்த்திடும்.

தேர்தல் பிரச்சாரம்—ஆளுங் கட்சி தன் சாதனைகளை மக்களிடம் எடுத்துக் கூறிடுவது—வேறென்னவாக இருக்க முடியும்?

இதனை ஒரு ஆளும் கட்சி தனியாகத் திட்டம் போட்டுக்கொண்டு, தனியாகப் பணம் செலவழித்துச் செய்திட வேண்டிய அவசியமே எழவில்லை.

சர்க்காரின் செய்தித் துறை பெரிய செலவில் அவ்வப்போது, சர்க்காரின் திட்டங்கள் பற்றியும், சாதனை குறித்தும், அழகழகான வழவழப்பான பளபளப்பான ஏடுகளை வெளியிட்டு வழங்கியபடி உள்ளது. படங்கள், கண்கவரும் விதத்தில். பொலி காளையைத் தடவிக் கொடுத்த நிலையில் ஒரு மந்திரி! மக்காச் சோள மணியை வாயில் போட்டுக் கொள்ளும் நிலையில் மந்திரி! மல உரக் குழித் திட்டத் துவக்க விழாவில் மந்திரி! மார்கழி மாத பஜனைக்கூட ஆண்டு விழாவில் மந்திரி! கூடைமுடைவோருடன் மந்திரி! குத்துவிளக்கு ஏற்றும் நிலையில் மந்திரி! கயிறு திரித்திடும் தொழிற் கூடத்தில் மந்திரி!—இவ்விதம் படங்கள், பக்கத்துக்குப் பக்கம் இந்த வெளியீடுகளில்.

இதழ்களும் அமைச்சர்களின் பவனி, பயணம், பேச்சு எதனையும் சிந்தாமல் சிதையாமல் வெளியிட்டபடி உள்ளன.

வானொலியும், அமைச்சர்களின் அறிவுரைகளை, அறைகூவலை, பரப்புவதில் தனித திறமை காட்டுகிறது.

படக்கொட்டகைகளில் ஒவ்வொரு நாளும், சாதனைகள் பற்றிய காட்சிகள்—உருண்டோடும் வெள்ளம்—அதிலே வீழ்ந்து வேதனைப்படும் மக்கள்—அதனைக் கண்டு கண்ணீர் வடித்திடும் மந்திரி—அதுபற்றிய உருக்கமான பேச்சு, நித்த நித்தம்! பாலைவனம் சோலைவனமாகிறது. ஆங்குப் பசுங் கிளிகள் இசை பயிலுகின்றன—படக்காட்சியில்.

ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு திறப்பு விழா! ஒவ்வோர் திறப்பு விழாவும் ஒரு பிரச்சாரக் கூட்டம்!;

இவ்வளவு நடைபெறுகிறது, சர்க்கார் பற்றிய செய்தி அறிவிப்பு என்ற பெயரால்—ஆளுங்கட்சிக்கு ஆதரவான தேர்தல் பிரச்சாரம்.

இவ்வளவுக்குப் பிறகும் தனியாகச் செலவிட்டுத் தேர்தல் பிரச்சாரம் தேவைதானா—அதிலும் இத்தனை பெரிய தொகை—பத்து இருபது இலட்சங்கள்—அந்தப் பிரச்சாரத்துக்காகத் தேவையா! பேசுபவர்கள் வார்த்தைகளை வீசப் போகிறார்களா—அல்லது பொற்காசுகளை வீசப் போகிறார்களா!! ஏன் இத்தனை இலட்சங்கள்.

எதிர்க்கட்சிகளுக்கு இந்த வசதிகளும் வாய்ப்புகளும் இல்லை—கிடைத்திட வழி இல்லை சர்க்காரின் வெளியீடுகளும், வானொலியும் எதிர்க் கட்சிகளுக்கு எட்டாக் கனிகள். இதழ்களோ, பட்டும் படாமலும் சில நாட்கள் சிறிதளவு செய்திகளை வெளியிடுகின்றன—இதற்கே பாவம், பெரிய இடத்தின் சீற்றத்தால் தாக்கப்படும் நிலை.

எதிர்க் கட்சிகள் தமது கருத்தினை மக்களிடம் எடுத்துக் கூறிடும் முயற்சியில் எதிர் நீச்சலிடும் முறையில் ஈடுபட வேண்டி இருக்கிறது. ஆளுங்கட்சிக்கு இதுவா நிலைமை?''

பொதுப்பணத்தில் ஆளுங்கட்சி தன் பிரசாரத்தை மும்முரமாக நடத்திக் கொண்டபடி இருக்கிறது.

தம்பி! ஒரு இதழில் பார்த்தேன். யாரோ ஒருவர் மெத்தக் கவலையுடன் கேட்டிருக்கிறார், இது முறைதானா அரசியல் அறம்தானா என்று.

திருமதி இந்திராகாந்தி அவர்கள் சத்திய மூர்த்தி பவனில் காங்கிரஸ் ஊழியர்களுக்காக நடத்திய கூட்ட நிகழ்ச்சியையும்,

திரு. காமராஜரின் பிறந்த நாள் விழாவைக் காங்கிரஸ் கட்சி கொண்டாடிய நிகழ்ச்சியையும்

—வானொலியில் விரிவாக ஒலி பரப்பியது அரசியல் அறமா, முறையா என்று கேட்டிருக்கிறார்.

முறையற்ற விதமாகவெல்லாம்கூட, தமது கட்சிப் பிரசாரத்தைப் பொதுப்பணத்தைச் செலவிட்டு நடத்திக் கொள்ளத் துணிவும் வாய்ப்பும் இருக்கிறது ஆளுங் கட்சிக்கு இவ்வளவுக்குப் பிறகும், தனிச் செலவிட்டு, தனியாகத் திட்டமிட்டுப் பிரசாரம் செய்திட வேண்டுமா! ஏன்? அவ்வளவு தேவைப்படுகிறது பொய்யை மெய்யாக்க! மக்களை மயக்கிட!! கழகம் மக்களிடம் எடுத்துரைத்திடும் கருத்தினை மறுத்திட!! பத்து இலட்சம்—தம்பி! இது முதல் தவணை! இன்னும் பலப்பல இலட்சங்கள் குவித்திடப் போகிறார்கள்—குவித்தாக வேண்டும்—கழகம் இவர்களை இலேசாகவா வேலை வாங்கப் போகிறது! இளிப்பதை இப்போது முதல் தொடங்கியாகிவிட்டது—இனி 1967 தேர்தல் முடிகிறவரையில் இவர்களுக்கு இதே தான் வேலை!.

இந்த இலட்சணத்தில் ‘பெரியவர்’ முழக்கமிடுகிறார், கழகம் கலகலத்து விட்டது! ஓடி ஒளிந்து கொண்டார்கள்! என்பதாக. ஆமாம்! ஐயா! ஆமாமாம்! என்கிறார்கள் அடிவருடி மடி தடவிடுவோர்.

கொள்கையை விட்டுவிட்ட கழகம்—கோழைகள் உள்ள கழகம்—தடுமாறித் திரிந்திடும் கழகம்—கட்டுப்பாடற்ற கழகம் — குட்டையைக் குழப்பம் கழகம் — இவ்விதம் இந்தப் பெரியவர்களே பேசுகிறார்கள்! இந்தவிதமான குளறலைப் பேச்சு என்கிறார்கள்—பேருரை என்கிறார்கள்—தம்பி! தம்பி! இதற்கு அறிவுரை என்றுகூட விளம்பரம் செய்கிறார்கள்!

ஆண்டு பல காத்திருந்து முதலமைச்சர் ஆகியுள்ளவர் இருக்கிறாரே பக்தவத்சலனார். அவர் சென்ற கிழமைதான் தூத்துக்குடியில் பேசியிருக்கிறார்—ராஜகோபாலாச்சாரியார் கழகத்திடம் தூக்குக் கயிறு கொடுத்துவிட்டிருக்கிறாராம்; அதிலே மாட்டிக்கொண்டு கழகம் தன்னாலே ஒழிந்துவிடப் போகிறதாம்!

இவ்விதம், அலட்சியப்படுத்தத்தக்க, அடிப்படை அற்ற, கொள்கையற்ற, கோழைத்தனம் உள்ள கழகத்தை எதிர்த்துத் தேர்தலை நடத்தப் பத்து இலட்சம்!! புரிகிறதா தம்பி! இந்தக் கேலிக்கூத்து!

இரும்புக் கவசம் போட்டுக்கொண்டு, இடுப்பில் குத்துவாள் செருகிக்கொண்டு, கரத்திலே உடைவாள் ஏந்திக்கொண்டு, காற்றெனப் பறந்திடும் புரவிமீது அமர்ந்து களம் நோக்கிச் செல்கிறான் வீரன்! செல்லு முன் சொல்லுகிறான். “பகைவன் படுகிழம்! கட்கம் தூக்கிடும் வலிவுமற்றவன்! பாதை தெரிந்து நடந்திட முடியாது. விழி பழுதானவன்!” என்று. பகைவன் இத்தகையவன் என்றால் அவனை எதிர்த்திட இத்தனை ‘முஸ்தீப்பா’ என்று கேட்டுக் கைகொட்டிச் சிரித்திடுவாரன்றோ!

காங்கிரசார், கழகத்தை மிகக் கேவலமாகக் கூறிக் கொண்டே, அதனை எதிர்த்து நிற்க, தேர்தலுக்கு இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்பே பலப் பல இலட்ச ரூபாய்களைத் திரட்டுவது கண்டு விவரமறிந்தோர் கைகொட்டிச் சிரித்திடத்தான் செய்கின்றனர்; அது காங்கிரசின் பெரிய தலைவர்களின் செவியிலே விழவில்லை—பணம் சேரச் சேரக் காதும் கேட்காதாம், கண்ணும் தெரியாதாமே!!

ஒரு பெரிய புள்ளியிடம் பணம் கேட்கச் சென்ற போது அவர் கேட்டே விட்டாராம்; கழகம் கலகலத்து விட்டது, கொள்கை இல்லை, கோழைத்தனம் மிகுந்து விட்டது, மக்கள் அதனை மதிப்பதில்லை என்றெல்லாம் ‘தலைவர்’ கூறுகிறாரே, அவர் விவரம் தெரியாமலா பேசுவார். பொய்யா பேசுவார்; அப்படிப்பட்ட கழகத்தை எதிர்த்து நிற்க எதற்காக இவ்வளவு பணம் என்று. திரட்ட வந்தவர், குரலைத் தாழ்த்தி, “அது பிரச்சாரப் பேச்சு! உண்மையில் கழக வலிவு வளர்ந்தபடி இருக்கிறது; நாம் தவறான கணக்குப்போடக்கூடாது” என்று. அந்தப் பெரிய புள்ளியே உன்னிடம் சொன்னாரா அண்ணா! என்றுதானே கேட்கிறாய் தம்பி! அவரிடம் பேசும் நிலையிலும் இடத்திலுமா நான் இருக்கிறேன்; அந்தப் பெரிய புள்ளியின் மோட்டார் ஓட்டும் தோழன் மூலம் கேள்விப் பட்டேன்.

கழகம் அத்துணை வலிவுள்ளது என்ற உண்மையை ஒப்புக்கொள்ளக் காங்கிரஸ் தலைவர்களுக்கு அச்சமாகவும் இருக்கிறது, கூச்சமாகவும் இருக்கிறது. எனவேதான், கழகம் எமக்கு ஒரு பொருட்டல்ல என்று ஒரோர் சமயம் கதைக்கிறார்கள்.

கழகம், உண்மையில் வலிவற்றது. மக்களின் ஆதரவை இழந்தது என்றால், ஒரு ஆளுங் கட்சி, இன்னமும் மகாத்மாவின் பெயர் கூறி மக்களை மயக்கிடும் வாய்ப்பை இழந்துவிடாத நிலையில் உள்ள கட்சி, தேர்தலுக்காக இத்தனை முன்னேற்பாடுகளையா மும்முரமாகச் செய்து கொண்டிருக்கும், இத்தனை இலட்சங்களையா திரட்டிக் கொண்டிருக்கும்!! பேதையும் இதனை ஏற்கமாட்டானே! அறிவுத் தெளிவுள்ள தமிழக மக்களா இதனை ஏற்றுக் கொள்வார்கள்.

இதனைச் சுட்டிக் காட்டுவதற்காகவே மனோகரன், திரட்டியுள்ள இலட்சங்களை நாட்டுப் பாதுகாப்புக்கான நிதியாகக் கொடுத்துவிட்டு, உமது கட்சியின் சாதனைகளை மக்களிடம் எடுத்துச் சொல்லி 'ஓட்டுக்'க் கேளுங்கள் என்கிறார்.

மக்களிடம் பாவம் அவர்கள் எந்தச் சாதனையைச் சொல்வார்கள்!

உணவுப் பிரச்சினையைத் தீர்த்துவிட்டோம்
வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தைப் போக்கிவிட்டோம் தொழிலாளர் துயரம் துடைத்துவிட்டோம்

என்று கூறமுடியுமா—எவ்வளவு நெஞ்சழுத்தம் இருந்தாலும் கூறமுடியாதே! ஆக, சாதனைகளைக் காட்ட முடியாத நிலையில் என்ன செய்ய முடியும்! நோட்டுகளைக் குவிக்கிறார்கள் ஓட்டு வேட்டைக்காக!! அந்த நோட்டை நாட்டுக்குக் கொடுத்துவிட்டு. 'ஓட்டு'க் கேட்க வாருங்கள் என்று சொல்லும்போது கோபம் கோபமாகத் தானே வரும் காங்கிரஸ்காரர்களுக்கு.

மக்களிடம் தமது சாதனைகளைச் சொல்லி ஓட்டு வாங்கமுடியும் என்ற நம்பிக்கையுடன் காமராஜர் அதற்கான பலமுறைகளையும் செய்துபார்த்தாகி விட்டது, பலிக்கவில்லை.

பாகல்மேடு திட்டம்.
பாதயாத்திரைத் திட்டம்.

நினைவிலிருக்கிறதா, தம்பி! கிராமம் கிராமமாகச் செல்வது, மரத்தடியில் மாநாடு! கிராமத்து மக்களைக்கேட்பது உங்களுக்கு என்ன குறை? என்ன வேண்டும்? என்று. அவர்கள் தங்கள் தேவைகளைத் தெரிவித்ததும் உடனே,

அந்த இடத்திலேயே அதற்கான உத்திரவுகளைப் போட்டு விடுவது. பிரச்சினையைத் தீர்த்துவிடுவது இதுதான் பாகல் மேடு திட்டம். பாகல் மேடு என்ற சிற்றூரில் காமராஜர் நடத்திக்காட்டிய விளம்பர மிக்க நடவடிக்கை. அடே அப்பா! அதற்கு இதழ்களில் என்னென்ன விதமான வர்ணனைகள், படங்கள், பாராட்டுகள்!'' ஆனால், நடைபெற்றது என்ன? பாகல் மேடோடு பாகல் மேட்டுத் திட்டம் முடிந்துவிட்டது. தொடர்ந்து நடைபெறவில்லை.

பிறகு பாதயாத்திரை! அமைச்சர்களும் தலைவர்களும் கிராமம் கிராமமாகக் கால் நடையாகச் செல்வது. கால்நடை என்றால் என்னமோபோல இருக்கிறது என்பதாலே இதழ்கள் ஒரு சிறப்புப் பெயர் சூட்டின—பாதயாத்திரை என்று. அமைச்சர்கள் பாதயாத்திரையைப் பாதி யாத்திரை ஆக்கிக் கொண்டனர். ஊர் எல்லை வருகிற வரையில் படகு போன்ற மோட்டாரில் பயணம், எல்லையிலே காரை நிறுத்திவிட்டு, ஊருக்குள்ளே நடந்து பயணம்; மறு எல்லை வந்ததும் மோட்டார்; இப்படிப் பாதி யாத்திரையாக்கிவிட்டனர், அதுவும் தொடர்ந்து நடைபெறவில்லை; பயன் இல்லை.

பிறகு 'இளைஞர் காங்கிரஸ்' அமைத்தனர்—காங்கிரசில் புதிய இரத்தம் பாய்ச்ச! இளைஞர் காங்கிரஸ் திறப்பு விழாக்கள்—மாநாடுகள்—ஊர்வலங்கள்—முழக்கங்கள்—அடிதடி கலகம்—அவ்வளவும் நடைபெற்றன. பிறகு அதனாலும் பயன் இல்லை என்று கண்டு கொண்டனர். முதியவர்களே இளைஞர்கள் ஆகிவிட்ட விந்தைதான் நடந்தது; இளைஞர் காங்கிரசில் இளைஞர்கள் சேரவில்லை.

பிறகு மண்டலக் காங்கிரஸ் திட்டம் வகுத்தனர்; தீவிர மெம்பர் திட்டத்தை இணைத்தனர், அந்தத் திட்டம் மும்முரமாக வேலை செய்த நேரத்திலேதான், தம்பி கழகம் 15 இடங்களிலிருந்து 50 இடங்கள் என்ற அளவுக்கு வளர்ந்தது.

இவ்விதமாகப் பலப் பல திட்டங்கள் போட்டுப் பார்த்து, பலன் தராதது கண்டு, இப்போது பணம் திரட்டும் திட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள். இதனைத் தகர்த்திட முனைந்து—அதற்காக ஒரு யோசனையும் சொன்னால்,

அவர்களுக்கு எப்படி இருக்கும்! கண்கள் கொவ்வையா கின்றன.

ஆனால் தம்பி! இந்தப் பணம் திரட்டும் திட்டமும் பலிக்கப் போவதில்லை; நீ மட்டும் விழிப்புடனிருந்தால், எழுச்சி குன்றாமல் பணிபுரிந்தால்.

இந்த முறை வெளிப்படையாகச் சொல்லுகிறார்கள். விளம்பரக் கோலத்துடன்—பணம் திரட்டுவதாக. ஆனால், போன தேர்தலில் பணம் திரட்டாமலில்லை. ஏராளமாகப் பணம்! அவர்கள் கொடுத்த கணக்கின் படியே பெரிய கம்பெனிகளிடமிருந்து நன்கொடையாகப் பெற்ற தொகை மட்டும் 98 இலட்சம் ஆகவே இந்தப் பணபாணமும் புதிது அல்ல! ஜனநாயக உணர்வு வளர வளர இந்தப் படைக்கலன் கூர்மழுங்கிப் போய்விடக் கூடியது.

> செல்வாக்கு சிதைந்து வரும் நிலையில் ஒரு கட்சி. பணம் சேர்த்து புதிய பலம் பெற நினைப்பது ஆடிக் கெட்ட முதியவன் ஆசை அடங்காததால் தங்க பஸ்பம் சாப்பிடுவதற்கு ஒப்பானது. முறுக்கு ஏறும்! வேகமாக!! அதைவிட வேகமாக முறுக்கு தளர்ந்து விடும். முறிந்தே கூடப் போய்விடும்,

இவ்வளவு பணம் குவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற செய்தியைக் கேள்விப்படுவோர்கள், நாளைய தினம் தேர்தல் சம்பந்தமான வேலைக்காகத் தலைவர்கள் அழைத்திடும்போது, தாவிக் குதித்து வரமாட்டார்களா. பச்சை நோட்டை நீட்டுங்கள், பணி செய்வதைப் பாருங்கள் என்று! தன்னலமற்ற பணியா நடைபெறும்! எதற்கெடுத்தாலும் பணம்! ஒன்றுக்கு ஒன்பதாகச் செலவு! ஒரே வேலைக்கு ஒன்பது ஆள்! பல வேடிக்கைகள் நடைபெற இருக்கின்றன.

கழகத்தை ஒழித்துக் கட்டிவிடுகிறேன் என்று காமராஜரே கூறிவிட்டார் என்று பேசுகிறார்கள்—அந்த 'ரே'வுக்கு என்ன பொருளோ தெரியவில்லை. அவர் என்னமோ இதுநாள் வரையில் கழகம் வளரட்டும். வாழட்டும் என்று கூறிவந்தவர் போலவும், இப்போதுதான் அதனை ஒழித்துவிடும் எண்ணம் அவருக்கு முளைத்திருப்பது போலவும் பேசுகிறார்கள்; பொருளற்ற பேச்சு.

ரே' என்பதிலேயும் எந்தவிதமான தனிச் சிறப்புப் பொருளும் இருப்பதாக எனக்குப்படவில்லை. அவருடைய ஆற்றல் திடீரெனப் பெருக்கெடுத்து ஓடத் தொடங்கி விட்டதாகவும் நான் கருதவில்லை.

தேர்தல் வேலையைச் சுறுசுறுப்பாகக் கவனிப்பதில், பணம் இருக்கும் இடத்தைக் கண்டறிவதில், திரட்டுவதில் அவருக்கு எப்போதும் தனித் திறமை உண்டு.

திறமையைவிட, இன்று ஏற்பட்டுள்ள நிலை பணம் திரட்டுவதற்குச் சாதகமாக அமைந்திருக்கிறது.

எட்டு ஆண்டுகள் அமைச்சராக இருந்திருக்கிறார்—முதல் அமைச்சராக—இப்போது முதல் அமைச்சருக்கு மூக்கணாங் கயிறு போட்டு நடத்திச் செல்வதாகச் சொல்கிறார்கள்—இந்த நிலையில் பணம் திரட்டுவதிலே கஷ்டம் என்ன ஏற்பட முடியும். பணம் கொடுக்க முடியாது என்று கூறி அவரைப் பகைத்துக்கொள்ள யார் விரும்புவார்கள்—அதிலும் சர்க்காரின் தயவினாலேயே 'கனதனவான்' ஆனவர்கள்!

இந்த எட்டு ஆண்டுக் காலத்தில், எத்தனை எத்தனை புதிய புதிய தொழிற்கூடங்கள் அமைத்துள்ளனர் முதலாளிகள்.

சென்ற கிழமைகூட 14-கோடி ரூபாய் மூலதனம் கொண்ட அலுமினியத் தொழிற்சாலை துவக்கி அதன் அதிபர் வெங்கடசாமிநாயுடு அவர்களைப் பாராட்டினார்களே!

முதலாளிகள் இத்தனை புதிய புதிய தொழிற்சாலைகள் நடத்தி இலாபம் குவித்திட சர்க்காரின் துணையின்றி முடியுமா? கடன், மானியம், அன்னியச் செலாவணிக்கான அனுமதி, யந்திர இறக்குமதிக்கான அனுமதி, இவ்வளவும் சர்க்கார் தருகிறது; இந்தச் சர்க்காரை நடத்தியவர் காமராஜர். எட்டு ஆண்டுகள் அவருடைய பிறந்த நாள் நிதி என்று சொல்லி, இவ்விதமாக முதலாளிகளை வாழச் செய்யக்கூடிய சர்க்கார் அமைத்திடும் காங்கிரசின் தேர்தல் செலவுக்காக என்றும் சொன்னால், எந்த இலாப வேட்டைக்காரன் பணம் தரமுடியாது என்று கூறிடும் மடத்தனத்தைக் காட்டிக்கொள்வான்; ஆகவே, அள்ளிக் கொடுக்கிறார்கள். இதைப் பெறத் தனித்திறமையா தேவை!! தம்பி! மனக்கண்ணால் பாரேன், பணம்

திரட்டக் கையாளப்படும் முறைபற்றி. தம்பி! வாயேன் என்னோடு பெரியவர் வீட்டுக்கு.

வெளியே பார்த்தாயா பெரிய மோட்டார்—அமெரிக்க மோட்டார்—இறக்குமதி செய்ய அனுமதி இல்லை இங்கு- ஆனால் சீமான்—பெயர் எதற்கு- இதை வாங்கினார்—ஒரு இலட்சத்திற்குப் பத்தாயிரம் குறைவு, விலை. காத்துக் கொண்டிருக்கிறார், பெரியவரைக்காண.

பெரியவர் வெறும் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி தலைவராக இருந்தபோது இந்தச் சீமான் இப்படிக் காத்துக் கொண்டிருந்தாரா? மரம பழுத்த பிறகுதானே தம்பி! வௌவால் வரும். வந்திருக்கிறார்.

பெரியவர் குளித்துக்கொண்டிருக்கிறார்—தெரியவில்லையா-வேலையாள் பரபரப்பாக, மடிப்புக்கலையாத வேட்டி சட்டைகளை வைத்துக்கொண்டு நிற்கிறானே, பயபக்தியுடன், புரிகிறதல்லவா!!

கூடத்திலே அமர்ந்திருப்பவர்? ஒரு அமைச்சர்!

வருகிறார் காமராஜர்—எழுந்திருக்கிறார் அமைச்சர்-

உட்காரச் சொல்லி கைகாட்டுகிறார் காமராஜர்,

நீயும் நானும் அமைச்சரும் கொஞ்சநேரம் காத்திருக்க வேண்டும்—ஐயா காலைச் சிற்றுண்டி சாப்பிடுகிற வரைக்கும்!

முடிந்தது. பேசுகிறார்கள், கேட்போம்.

"எதுக்காகப் பார்க்கணுமாம்?"

'சிமிட்டித் தொழிற்சாலை விஷயமாத்தான்..."

"நல்ல கொள்ளையாமே சிமிட்டியிலே, ஒரே பிளாக் மார்க்கட்டாம். இல்லாமலா அத்தேப் பெரிய கார் வாங்கியிருப்பான்...சரி...நீ என்ன சொல்றே?"

"ஆள் நல்லவன்தான்...கொஞ்சம் அழுத்தம்"

"அப்படியானா ஒரு அஞ்சாறு தடவை இழுத்தடிக்கணும்..."

"தேவையில்லே. பார்லிமென்ட் சீட் ஒண்ணும் நாலு M. L. A. சீட்டும் அவனிடம் பொறுப்பா ஒப்புவித்து விடலாம்."

"நம்பலாமா...?பின்னால கையை விரித்து விடுவானா..."

"அப்படிச் செய்யமாட்டான்..."

"சரி. வரச்சொல்லு..."

சீமான் வருகிறார்! சிரிப்பு! பேச்சு! மகிழ்ச்சி! புரிகிறதல்லவா!!

தம்பி! வேறோர் ஊர் போவோமா, வேறோர் காட்சிகாண?

இதோ இவர்தான் மண்டலம். ஆட்சித் தலைவர் சுற்றுலா மாளிகையில் வந்திருக்கிறார். பார்த்துவிட்டு வந்திருக்கிறார் மண்டலம். அவரோடு போய்வருவோமே.

மாளிகை பெரிது என்கிறாயா! ஆமாம்! இதுபோல மூன்று. இங்கு, ஊட்டியில் ஒன்று, கோடைக்கானலில் ஒன்று. விலை பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்; கோடீஸ்வரர், பெயரா? அதுவா முக்கியம்! இலட்சுமி புத்திரன் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

"யாரு, மண்டலமா? வாய்யா, டெலிபோன் செய்தது நீதானா...?"

"ஆமாம்...நீங்க வெளியே பொறப்படறதுக்குள்ளே முக்கியமான விஷயம் சொல்ல வேண்டி இருந்தது."

"உனக்கு எல்லா விஷயமும் முக்கியமான விஷயந்தான். கூட்டமா, மகாநாடா, ஊர்கோலமா; நன்கொடை கேட்கத்தானே...!"

"அதில்லங்க. நீங்க பசுபதீஸ்வரர் கோயில் தர்மகர்த்தாவாகணும்னு மனுக் கொடுத்திங்களா..."

"ஆமாம், ஆமாம்...அது என்னோட பூர்வீக ஊர்லே உள்ள கோயிலு எனக்கு அந்தக் கோயிலுக்குத் தர்மகர்த்தாவாகிப் பசுபதீஸ்வரருக்குச் சேவை செய்யணும்னு நெடுநாளா ஆசை..."

"ஒரு பேச்சு என்னிடம் சொல்லப்படாதா...சரி இருக்கட்டும்...அது உங்களுக்கு வேணும்..."

"ஆமாய்யா, கிடைக்க என்ன வழிசொல்..."

"கிடைக்கத்தானே போகுது, அவரு அதுக்காகவே தானே வந்திருக்காரு"

"யாரு, கமிஷனரா?"...

"கமிஷனரை நியமிக்கிற எஜமானரு! கமிஷனர் வந்திருந்தா, அதைப் போயி ஒரு பிரமாதம்னு சொல்ல வந்திருப்பேனா...அவரு வந்திருக்காரு...தலைவரு..."

''அப்படியா...எங்கே...நம்ம மாளிகையிலே அவரோட பாதம்படக் கூடாதா...?''

' அவசரமான வேலையா வந்திருக்கிறாரு. சுற்றுலா மாளிகையிலே இருக்கறாரு, கையோடு அழைத்துக் கொண்டு வரச்சொன்னாரு.''

''என்னையா! ஏன்யா, அவரே சொன்னாரா, என்னை அழைத்துக்கொண்டு வரச்சொல்லி?''
கிளம்பிவிட்டார்கள்! தம்பி! சுற்றுலா மாளிகை அறைக் குள்ளே போய்விட்டார் சீமான். நீயும் நானும் வெளியே இருந்து, அந்தச்சிரிப்புச்சத்தத்தைத்தான் கேட்கமுடிகிறது. அந்த சத்தத்திற்கு என்ன பொருள் தெரியுமா, உனக்கு! பசுபதீஸ்வரருக்குச் சேவை செய்யும் பாக்கியம் கிடைத்து விட்டது சீமானுக்கு—தேர்தல்நிதி சேர்த்துவிடமுடியும் என்ற நம்பிக்கை மண்டலத்துக்கு பசுபதீஸ்வரரின் மகிமையைச் சொல்ல மறந்துவிட்டேனே! முந்நூறுவேலி அயன் நஞ்சை—நாலு கடைவீதி — இவ்வளவும்பசுபதிஸ்வரருக்கு இவ்வளவையும் கவனித்துக்கொள்ளப் போகிறவர் தர்மகர்த்தா.

தம்பி! ஆளுங் கட்சி தேர்தல் நிதி திரட்டுவது கண்டு மலைத்துவிட மாட்டார்கள் யாரும். பயில்வான் வீட்டுக் காளை பயிரை அழித்தால், அடித்து விரட்ட முடியுமா! தேவையான அளவு மேயும்!!

ஆளுங்கட்சி பணம் திரட்டுவதிலே காட்டிடும் ஆர்வத்தை முறியடிக்கத் தக்கவிதமாகக் கழகப் பிரசாரம் மும்முரமாக வேண்டும்.

சென்ற கிழமை நான் குறிப்பிட்டிருந்தேனே, கழகம் பற்றிய உண்மையான தகவலைத் தெரிந்துகொள்ளப் பலர் ஆர்வம் காட்டி வருகின்றனர் என்று. அவர்களில் ஒருவர், ''காங்கிரஸ் கட்சி பெரிய தொகை திரட்டுகிறார்களே'' என்று கூறினார். அதிலிருந்து தெரிந்துகொள்ளுங்கள், கழகத்தின் வலிவுபற்றிய கணக்கினை என்று கூறினேன். தம்பி! உன் ஆற்றலை நம்பித்தான் அவ்விதம் கூறினேன், நான் கூறியது தவறல்லவே!

அண்ணன்,

11—7—'65

அண்ணாதுரை

காஞ்சிக் கடிதம் : 27

அப்போதே செய்த முடிவு

ஒரு சுவையான-பயனுள்ள கதை

இந்தி ஆட்சி மொழி என்பது அப்போதே செய்த முடிவாம்!

இந்தியாவுக்கு ஒரு மொழியே ஆட்சி மொழி என்பது அறிவீனம்!

மதுவிலக்குக் கூட அப்போதே செய்த முடிவுதானே!

பொறி பறக்கப் பாடியவர் பறந்தே போயினார்!

தம்பி,

ஒரு சுவையான கதை - பயனும் உண்டு-சொல்லட்டுமா! நிகழ்ச்சி என்றுகூடச் சொல்லலாம், ஆனாலும், கதையின் கவர்ச்சி இருப்பதால் கதை என்றே பெயரிட்டு விட்டேன். ஓடும் இரயிலில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி - மூன்றாவது வகுப்புப் பெட்டியில்.

இரண்டு குடும்பங்கள் உள்ளன அந்தப் பெட்டியில் - தாயும் மகனும்-தாயும் மகளும்-மகன் ஆறு வயது - மகள் ஐந்து வயது. அழகான சிறுவன், சிறுமி. நமது நாட்டிலே தான் குழந்தைப் பருவத்து அழகு மிகுதியாயிற்றே-வளர வளரத்தானே பாவம், உடல் கருத்து, உறுப்புகள் தேய்ந்து போய் பரிதாபத்துக்குரிய உருவங்களாகி விடுகின்றன.

சென்ற கிழமை திருமணவிழாவிலே சி. பி. சி. சொன்னது நினைவிற்கு வருகிறது - குழந்தைகள் வளர வளரக் கையைக் காணோம், காலைக் காணோம், வயிறு மட்டும் தானே முன்னாலே முட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறது என்றார் - தாய்மார்கள் அனைவரும் கொல்லென்று சிரித்தனர் - சிலர் தமது குழந்தைகளை மறைத்துக் கொண்டனர்.

இரயிலில் செல்லும் சிறுவனும் சிறுமியும் அவ்விதம் இல்லை - சிங்காரச் சிட்டுப்போல, மல்லி மொட்டுப்போல அழகாக உள்ளன. அந்தத் தாய்மார்களுக்கு மகிழ்ச்சி - பெருமை - தமது குலக் கொடிகளின் அழகு கண்டு.

சிறுவனும் சிறுமியும் சிணுங்கிக் கொண்டில்லை - சிரித்து விளையாடுகின்றனர்.

மணிப்பயல் துணிச்சல்காரன். சிறுமியுடன் கை கோர்த்துக்கொண்டு விளையாடுவது மட்டுமல்ல, தன்னிடம் உள்ள 'பிஸ்கட்டு' த் துண்டு எடுத்துத்தந்து தின்னச் சொல்வது மட்டுமல்ல, போக்கிரிப் பயல், முத்தமே கொடுக்கிறான். அந்த வயதிலேயே ஒரு வெட்கம் அந்தப் பெண்ணுக்கு; பெண்ணைப் பெற்றவளோ முகவாய்க் கட்டையில் கையை வைத்தபடி இதனைக் காண்கிறாள், வாய்விட்டுச் சிரித்தே விடுகிறாள்.

''உன்னோட மகன் பெரிய கைகாரப்பயலா இருப்பான்போல இருக்குதே. ஒரு அரைமணி நேரத்திலே. என் பொண்ணோட பழகிப் பேசி, எம்மாந் தூரம் போயிட்டான் பார்த்தயா'' என்றாள் செல்லமாக!

''வாடா என் ராஜா! என் கண்ணு! பாப்பாவுக்கு முத்தா கொடுத்தே. கேட்டாளா அந்தக் குட்டி! கேட்டிருப்பா, தளுக்குக்காரி!''

என்று கூறி, பிள்ளையைப் பெற்றவள் மகனுக்குத் திருஷ்டி கழிக்கிறாள்.

''பையனுக்குச் சிபாரிசு பேசறதைப் பாரு, என் பொண்ணுதான், உன்னோட மகனைக் கூப்பிட்டு முத்தம் கொடுக்கச் சொன்னாளா?''

''சொன்னாளோ இல்லையோ, முத்தம் கொடுத்தபோது வேண்டாமுன்னு தடுக்கக்கூடாதா, சொக்கிப் போய் நின்னுட்டாளே...''

''சொக்கவுமில்லை. நிக்கவுமில்லை; அய்யோ பாவம் இவ்வளவு கெஞ்சிக் கூத்தாடறானே, ஒண்ணு கொடுப்போம்னு, 'உம்' னு சொன்னா என் மக...''

''உம்னு சொல்லிவிட்டாளேல்லோ, அந்த விநாடியே அவ அவன் பொருளாயிட்டா.''

''அடி அம்மாடி; அப்படி ஒரு நியாயம் இருக்குதா...''

''ஏன், என் மகனுக்கு உன் பெண்ணைக் கொடுக்க என்ன கசக்குமா...ராஜாவாட்டம் இல்லையா என் மகன். எங்கே போய் நீ தேடினாலும் உனக்கு இது போல் அழகான மாப்பிள்ளை கிடைப்பானா! கேள்டா கண்ணு! மாமி, மாமி! உன் பொண்ணை எனக்குக் கொடுன்னு கேளு...''

''கேட்பானா தைரியமா...என் மக என்ன பொம்மையா, யார் கையிலேயாவது தூக்கிக் கொடுத்துவிட...''

''நீ கொடுக்கறது என்ன! அதோ பார்! அதுக ரெண்டும் நம்மைப்பத்தித் துளிக்கூடக் கவலையில்லாமே விளையாடிக்கிட்டு இருக்கறதை. ஜோடி பொருத்தமாயிட்டுது. இனி நீயும் நானும் தடுத்தாலும் நிற்கவாப் போவுது. பேசாம உன் பொண்ணை என் மகனுக்குக் கொடுத்துடு...''

''அப்படியே ஆகட்டும். அதுக இரண்டும் ஆடிப் பாடி சந்தோஷமா இருக்கறதைப் பார்க்கப் பார்க்க கண்கொள்ளாக் காட்சியாத்தான் இருக்குது.''

''பேர் என்னா சொன்னே பொண்ணுக்கு...''

''அவ பேரா, அரசாளப் பிறந்தவளாச்சே என் மவ; பேரு இந்திரா...''

''என் மவன் பேரு தெரியுமா உனக்கு...அழகேசன்...''

''பொருத்தமான பேருதான்...வயசு ஏழா?''

''ஆறு வயசு ஆகுது... உன் மகளுக்கு அஞ்சு இருக்குமா.''

''அதேதான்...எப்படி அவ்வளவு கணக்காச் சொல்லிட்டே...''

''என் மகனுக்கு வாழ்க்கைப்படப் போறவளைப் பத்தி எனக்குப் புரியாமலா போகும். பேச்சு மாற மாட்டயே...என் மகனுக்கே கொடுக்கணும்...''

''ஆகட்டும்...அப்படியே செய்யறது...''

''வாக்குக் கொடுத்தாச்சி, தெரியுதா? தாம்பூலம் மாத்திக் கிட்டோம்; அப்பாலே வந்து அப்படி இப்படின்னு ஏதாச்சும் மறுத்துப் பேசினே,என் மகன் இலேசா விடமாட்டான்.''

ஓடிக்கொண்டிருந்த இரயில் நிற்கிறது. பெண்ணைத் தூக்கி இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு, போய் வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு, அந்தத் தாய் கீழே இறங்கிக் கொள்கிறாள். மகனிடம் காட்டுகிறாள் அவன் தாய், பெண்ணை. ''கண்ணு! நல்லா அடையாளம் பார்த்து வைத்துக் கொள்ளு...உனக்குத்தான் அந்தக் குட்டி...தெரியுதா... வாக்குக் கொடுத்தாச்சி'' என்கிறாள்.

மூன்றாவது வகுப்புப் பெட்டியிலேதானே தம்பி, அடிதடிச் சண்டை முதற்கொண்டு இப்படிப்பட்ட அளவளாவுதல் வரையிலே காணமுடியும்.

யாரோ இரண்டு குடும்பம்; முன்பின் பழக்கமில்லை; இரயிலில் நேசம்; இதிலே இப்படிப்பட்ட பாசப் பேச்சு!

வருடங்கள் உருண்டோடுகின்றன - இது போன்ற எத்தனை எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகளை உருட்டித் தள்ளி விட்டபடி.

பன்னிரெண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஓர் நாள்.

கட்டுடல் படைத்த ஒரு காளை ஒரு ஊரில், ஏதோ ஒரு முகவரியைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு அந்த இடம் நோக்கி நடக்கிறான். வீட்டைக் கண்டறிகிறான்;தாளிடப்பட்டிருக்கிறது; தட்டுகிறான்; உள்ளே இருந்து சிறிதளவு நரை தோன்றியுள்ள பருவத்தினளான ஒரு மாது வருகிறார்கள்.

''அன்னம்மாள் வீடு இதுதானே...?''

''ஆமாம், நான்தான் அன்னம்...யார்? என்ன வேண்டும...''

''இந்திராவோட அம்மா நீங்கதானே...?''

''ஆமாம்...என் மகதான் இந்திரா... நீங்க...?''

''இந்திராவைக் கூப்பிடுங்க...''

''என்னடா தம்பி! முன்பின் பழக்கமில்லாதவன் இப்படிவந்து, ஒரு வயசுவந்த பொண்ணை இங்கே கூப்பிடுன்னு சொல்லலாமா?...உலகம் தெரியாத பிள்ளையாயிருக்கறியே...யார் நீ?...''

''விவரம் தெரியாம நான் ஒண்ணும் பேசல்லே, இந்திரா இருக்குதே இந்திரா. உங்க மக அது எனக்காகத்தான் வளருது...எனக்குத்தான் இந்திரா.''

''யார்டா இவன் அறிவு கெட்டவனா இருக்கறே, குடிபோதையா, வெறியா...கூப்பிடட்டுமா அக்கம் பக்கத்திலே உள்ளவர்களை. அவ்வளவு திமிர்பிடிச்சா அலையறே...நீ யாரோ எவனோ...என் பொண்ணு உனக்குன்னு பேசறியே—நாக்கைத் துண்டாக்கிப் போட...நாசமாப் போக''

''ஏம்மா வீணா அலட்டிக் கொள்றே இப்பப் பேசி என்ன பிரயோசனம் அது அப்போதே செய்த முடிவு...பனிரெண்டு வருடத்துக்கு முன்னாலே; இரயிலிலே போகிறபோது, இந்திராவை எனக்கே கொடுக்கறதாக, எங்க அம்மாவிடம் வாக்குக் கொடுத்தாச்சி...சொன்ன சொல்லின்படி நடந்துகொள்ளணும்; வாக்கு மாறக்கூடாது...''

'என்னடா இது பெரிய சனியனாப் போச்சி. சந்தேகமில்லாம இவன் ஒரு பைத்தியக்காரன்தான் அண்ணாச்சி!கோபாலண்ணாச்சி! கோவிந்தப்பா! பெரியப்பா! ஓடியாங்க...''

தம்பி! கதையை இந்த அளவோடு நிறுத்திக்கொள்கிறேன் ஏனென்றால் அதற்குமேல் நடைபெற்றவை, அடிதடி, போலீஸ் ஸ்டேஷன், மருத்துவமனை,வழக்கு மன்றம் இப்படி இருக்கிறது. விவரம் புரிகிறதல்லவா உனக்கு பனிரெண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இரயிலில், சிறுவனும் சிறுமியும் விளையாடியது கண்டு பெற்றவர்கள் பேசிக்

கொண்டார்களல்லவா, பொழுதுபோக்காக, அந்தப் பேச்சை அப்படியே தூக்கிவைத்துக்கொண்டு, அப்போதே செய்த முடிவு என்று கூறிக்கொண்டு பித்தமனம் கொண்ட இளைஞன் வந்திருக்கிறான்! கிடைக்கவேண்டியது கிடைத்தது.

இதை ஏன் இப்போது கூறுகிறாய், என்கிறாயா தம்பி! நான் எந்தக் கதையையாவது காரணமில்லாமல் சொல்வதுண்டா? இதற்கும் காரணம் இருக்கிறது.

சில சூழ்நிலைகளில் ஒருவருக்கொருவர் அளவளாவி மகிழ்ந்திருப்பது இயற்கை. கட்டுக்கடங்காத நேச உணர்ச்சி பொங்கிவழியும் வேளைகள் உண்டு. அந்தச் சந்தர்ப்பங்களில், ஒருவருக்கொருவர் வாக்குக்கொடுத்துக் கொள்வது. பெரும்பாலும் உபசாரத்தின் அடிப்படையிலேதான் அமைந்திருக்கும். அவைகளை ஏதோ மாற்ற முடியாத ஒரு ஒப்பந்தம் என்று எண்ணிக் கொள்வதோ அதன்படிதான் நடந்தாகவேண்டும், மாறவே கூடாது என்று பேச முற்படுவதோ கவைக்கு உதவாது.

ஓடும் இரயிலில், உல்லாச வேளையில், சிறுவன்—சிறுமி விளையாடக்கண்டு மகிழ்ந்து, என் மகனுக்குத்தான் உன் மகள் என்று சொன்னதை. அப்போதே செய்த முடிவு என்று, ஏதோ ஒரு ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டு விட்டதாகக் கருதிக்கொண்டானே கதையில் காணப்படும் இளைஞன், அதுபோல நடந்துகொள்பவர்களும் உண்டா என்று கேட்கிறாய்; நான் என்ன சொல்ல, தம்பி! இருக்கிறார்கள் அப்படிப்பட்ட இயல்பினர்.

ஒருவர் நம் வீட்டுக்கு வருகிறார், விருந்தாளியாக; சிறிதளவு கூச்சமுள்ளவர்; அவரிடம் நாம் உபசாரமாகச் சொல்கிறோம். ''ஏன் இவ்வளவு கூச்சம்! இது அன்னியர் வீடு என்று நினைக்கலாமா! இதுவும் உங்கள் வீடுதான்; சொந்த வீடுதான்'' என்று. உடனே அந்த ஆள், ''அப்படியானால் வீட்டிலே பாதிபாகம் எனக்குத்தானே'' என்று வக்கீல்மூலம் நோட்டீசு கொடுத்தால் எப்படி இருக்கும், அப்போதே செய்தமுடிவு—என்று அவன் வழக்குமன்றத்திலே கூறினால் கைகொட்டியன்றோ சிரிப்பார்கள்.

இதைப் போன்ற வேடிக்கையான நிகழ்ச்சிகள் மட்டுமல்ல, உள்ளபடி இருவரோ, பலரோ கூடி ஒரு ஏற்பாடு செய்து கொள்கிறார்கள்—ஒப்பந்தமே

செய்துகொள்கிறார்கள் என்றே வைத்துக்கொள்வோம் அந்த ஏற்பாடு கெடுதலாக இருக்கிறது, அந்த ஒப்பந்தம் ஓரவஞ்சனையாக இருக்கிறது, என்று ஒருவருக்கு உணர்வு உண்டானால், செய்துகொண்ட ஏற்பாட்டை எப்படி மறுப்பது, ஏற்பட்டுவிட்ட ஒப்பந்தத்தை எப்படி மாற்றச் சொல்லுவது என்றா இருந்துவிடுவார்கள்? அன்று இருந்த சூழ்நிலையில் அந்த ஏற்பாடு நியாயம், தேவை என்று கருதினேன்; இப்போது ஏற்பட்டுள்ள அனுபவத்தின்படி பார்த்தால் அந்த ஏற்பாடு நியாயமற்றது, தீமைபயப்பது, தேவையற்றது என்று தெரிகிறது. ஆகவே, ஒப்பந்தத்தை மாற்றிக்கொள்ளலாம் என்றுதான் கூறுவார்கள். விவாக விடுதலையே சட்ட சம்மத வடிவம் பெறுகிறதே! அவ்விதமிருக்க, ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையின்போது செய்துகொண்ட ஏற்பாடு, பிறகோர் நாள் சரியில்லை என்று தெரிகிறபோது, அதனை மாற்றிக்கொள்ள உரிமை இல்லாமலாபோகும்! அவ்விதம் மாற்றவே கூடாது, ஏனென்றால் அது அப்போதே செய்த முடிவு என்று ஒருவர் வாதாடினால், இவர் இரயில் பேச்சை நம்பி, பெண்கேட்கவந்த பித்தனைவிடச் சற்று உயர்ந்த ரகம், ஆனால், கிட்டத்தட்ட அதே போக்கிலே நடந்துகொள்பவர் என்றுதானே பொருள்படும்?

காமராஜர், இந்திதான் ஆட்சிமொழி என்பதை இப்போது இவர்கள் எதிர்க்கிறார்களே, நியாயமா? இந்தி ஆட்சிமொழி என்று இப்போதா புதிதாகச் சொல்லுகிறோம். அது அப்போதே செய்தமுடிவு என்கிறார். அந்தப் பேச்சைக் கேட்டபிறகுதான் தம்பி! எனக்கு இந்தக் கதை நினைவிற்கு வந்தது!!

அப்போதே செய்த முடிவு என்று காமராஜர் கூறுவது எதனை மனத்திலே கொண்டு என்பது சரியாக விளக்கப்படவில்லை. காந்தியார் காலத்திலேயே, காங்கிரஸ்கட்சி சுயராஜ்யம் கிடைத்ததும் இந்திதான் ஆட்சிமொழியாகவேண்டும் என்று தீர்மானம் போட்டதைக் குறிப்பிடுகிறார் என்றால், ஒன்றுகூறவேண்டி இருக்கிறது

> காங்கிரஸ் கட்சியின் முடிவு என்பது நாடு முழுவதன் முடிவு என்று கொள்ளவும் முடியாது, கூறுவது நியாயமுமாகாது.

மற்றும் ஒன்றுகூடச் சொல்லவேண்டி இருக்கிறது, காந்தியார், இந்தியை அல்ல, இந்துஸ்தானியைத்தான்,

குறிப்பிட்டார்; நாடு இந்து இந்தியா, முஸ்லீம் இந்தியா என்று இரண்டு ஆகிவிடக்கூடாது என்பதற்காகக் குறிப்பிட்டார்.

அந்த நிலைமை இன்று இல்லை; பாகிஸ்தான் தனி நாடு ஆகிவிட்டது.

இந்தியும் இந்துஸ்தானியும் ஒன்று அல்ல.

இதைச் சொல்லுவதால் இந்திக்குப் பதிலாக இந்துஸ் தானியை வைப்பதானால் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாரா என்று குறைமதியினர் கேட்கத்துடிப்பர்; தம்பி! நான் கூறுவது அதற்கு அல்ல; அப்போதே செய்த முடிவு என் கிறாரே காமராஜர், அந்த ''அப்போது'' எப்படிப் பட்டது என்பதை விளக்கிக் காட்டினேன்.

காமராஜர் குறிப்பிடும் 'அப்போது' என்பது, காந்தியார் காலத்துக் காங்கிரஸ் போட்ட தீர்மானத்தை அல்ல, அரசியல் நிர்ணய சபையிலே நிறைவேற்றப்பட்ட மொழி பற்றிய தீர்மானத்தை என்பார்களானால் அதற்கு நான் கூறக்கூடியவை பல.

முதலாவதாக, அரசியல் நிர்ணய சபை கூடிய சூழ் நிலை, மொழிப் பிரச்சினை பற்றி ஆர அமர யோசித்துப் பார்த்து ஒரு நியாயமான, நிரந்தரமாக இருக்கத்தக்க திட்டம் வகுத்திட அமைந்ததல்ல. விழாக்கோலம்! வெள்ளையராட்சியை விரட்டி விட்டோம் என்றபெருமித உணர்ச்சி பொங்கி வழிந்து கொண்டிருந்த நேரம்! இயற் கையிலேயே அமைந்துள்ள வேறுபாடுகள், முரண்பாடுகள் இயல்புகள், நினைப்புகள் எனும் எவை பற்றியும் பேசுவதே தவறு என்று ஒரு தேசிய வேகம் இருந்த வேளை. அந்தச் சூழ்நிலையில், பல்வேறு மொழிகளைத் தாய்மொழியாக, பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாகப் பெற்றி ருக்கும் மக்களின் எதிர்கால எண்ணம் எப்படி எப்படி உருவெடுக்கும் என்று எண்ணிப்பார்த்திருக்கவேமுடியாது. சச்சரவுகள் அறவே கூடாது, சமரசம் எதிலும்வேண்டும், ஒருவருக்கொருவர் தகராறு விளைவித்துக் கொண்டால், வெள்ளையன் சிரிப்பான், உலகம் கேலி செய்யும், ஆகவே ஒன்றுபட்டு இருக்க வேண்டும், ஒருமித்த கருத்து இருப்ப தாகக் காட்டியாக வேண்டும் என்ற ஆர்வம் இருந்த நேரம்.

எவ்விதமான பத்தியம்இருந்தாகிலும் நோய்போக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்பது போன்றம்தார் நிலை.

அந்தச் சூழ்நிலையில் பல கோடிக்கணக்கானமக்களின் பிறப்புரிமையைப் பாதிக்கக் கூடிய மொழிப் பிரச்சினை பற்றி ஒரு முடிவு எடுக்க முற்பட்டதே தவறு. அந்தச் சூழ்நிலையில் எடுக்கப்பட்ட முடிவு எந்தெந்தச் சூழ்நிலை மாறி மாறி ஏற்படினும் நிலைத்து நிற்கும் என்று நினைப்பது அறிவுடைமை ஆகாது; நிலைத்து நின்றாக வேண்டும் என்று வாதாடுவது, சகித்துக்கொள்ள முடியாத கொடுமை யாகும்.

இதை உணராமல்தான் காமராஜர், 'அப்போதே செய்த முடிவு' என்று வாதாடுகிறார்! வாதாடுகிறாரா? அவர் ஏன் வாதாடப் போகிறார்—தீர்ப்பு அளிக்கிறார், வரச் சொல்லு இந்திராவை என்று கேட்கிறானே கதையில் வரும் இளைஞன் அதுபோல! கதையிலே வரும் இளைஞன் அடிபடுகிறான், அக்ரமம் பேசுகிறான் என்பதால்; இவர் நாடாளும் பெரியவரல்லவா, இவர், இந்த அக்ரமம் ஏனய்யா என்று கேட்பவர்களை, அடி! உதை! சுடு! என்று உத்திரவு போடுகிறார், பக்தவத்சலனாருக்கு.

அப்போதே செய்த முடிவு என்கிறாரே, அரசியல் நிர்ணய சபை தீர்மானத்தை மனத்திலே வைத்துக் கொண்டு. அப்போது செய்யப்பட்ட அரசியல் சட்ட திட்டத்தில், இதுவரை 17 முறை திருத்தங்கள்—மாற்றங் கள் செய்திருக்கிறார்கள்; அப்போதே செய்த முடிவா யிற்றே, அதனை மாற்றலாமா என்று இதே அறிவாளர் கள் கூறவில்லை, தயங்கவில்லை; அப்போது சிலமுடிவுகள் செய்தோம், இப்போது சில மாற்றம் செய்கிறோம், இதிலே என்ன தவறு என்று வாதாடுகிறார்கள்; அதே நேர்த்தியான நாக்கேதான்!!

அப்போதே செய்த முடிவுகள் பலவற்றை இவர்களே இப்போதைய நிலைமைக்காக மாற்றிக் கொள்கின்றனர், ஆனால், அப்போது மொழிபற்றிச் செய்த முடிவு, எமது உரிமையை அழிக்கிறது, நிலைமையைக் கெடுக்கிறது என்று பலகோடி மக்கள் முறையிட்டாலும், அறிவாளர் மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டாலும், ஆர்வமிக்கவர்கள் அதற்காகப் போராடினாலும் அப்போதே செய்த முடிவு, மாற்றமுடியாது என்று பேசுவது நியாயமாகுமா—நாடு

இத்தகைய பிடிவாதத்தைத் தாங்கித் தவித்திடத்தான் வேண்டுமா. தம்பி! இதுதான் நான் கேட்பது.

வாதம் செய்கிறாரே, அப்போதேசெய்த முடிவு என்று, அவர் மறுக்க முடியுமா, அப்போதே இதனை வன்மையாகக் கண்டித்தவர்கள், கடுமையாக எச்சரிக்கை விடுத்தவர்கள் உண்டு என்பதையும், அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் நாட்டு விடுதலைக்காக இவர் அளவுக்கேனும் 'தியாகம்' செய்தவர்களே என்பதனையும்,

விருப்பத்துடன் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. விபரீதம் இது என்று எச்சரித்துவிட்டுப் பிறகு வருகிறவர்கள் இது பற்றிக் கவனித்துக் கொள்வார்கள் என்ற எண்ணத்துடன் ஒப்புதல் அளித்தார்கள் என்பதை மறுக்க முடியுமா!

அரசியல் நிர்ணய சபை நடவடிக்கைக் குறிப்புகள் இதனை நன்றாகத் தெளிவுபடுத்துகின்றனவே.

இந்தி பேசாத பகுதியிலிருந்து வந்திருந்தவர்கள் அனைவருமே. இந்தி ஆட்சிமொழி என்ற திட்டத்தைத் தாக்கியிருக்கிறார்கள்; சிலர் மனக்கசப்பை வெளிப்படையாகவே எடுத்துக் காட்டியுமுள்ளனரே, அப்போதே!! அதனை மறுப்பார்களா, பிடிவாதக்காரர்கள்.

இன்று போலவே அன்றும், இந்தி பேசும் பகுதியினர் ஒன்று கூடிக்கொண்டு, எண்ணிக்கை பலத்தைக் காட்டி இந்தி பேசாதோரின் வாதங்களை மறுக்க முடியாத நிலையில், கொடுமைப் படுத்தி, இந்தி ஆட்சி மொழி என்ற விதியைப்புகுத்திவிட்டார்களேயன்றி, நாட்டின் பல்வேறு பகுதியினரும் மனமுவந்து இந்தி ஆட்சி மொழி ஆவதை ஏற்றுக் கொண்டனரா? அரசியல் நிர்ணய சபைக் குறிப்புகளைக் காண்போர், அப்போதே எழும்பியிருந்த எதிர்ப்புணர்ச்சியினை நன்கு அறிந்து கொள்ள. லாமே!

இவ்வளவையும் மறைத்துவிட்டு, அப்போதே செய்த முடிவு என்று பேசுவது அறமாகாது, ஆனால் ஆளவந்தார்களான பிறகு அறம் தேவையில்லை, பாதுகாப்புச் சட்டம் போதும் என்ற துணிவு பிறந்துவிட்டிருக்கிறது என்று எண்ணுகிறேன்.

கொங்கு நாட்டவர், தமிழகமெங்கணும் மதிக்கத் தக்க நிலைபெற்றவர் டி.ஏ. இராமலிங்கம் செட்டியாரவர்கள், இந்தி மொழியாளரின் இறுமாப்பினை இடித்துக் காட்டி,—

தில்லியிலே நானோர் அன்னியன் என்பது போன்ற உணர்ச்சி கொள்ளும்படிச் செய்கின்றனரே, இந்தப் போக்கு எங்குக் கொண்டுபோய் விடுமோ என்றெண்ணும் போதே கவலை பீறிட்டுக் கொண்டு வருகிறதே, எதிர்காலத்தில் என்னென்ன ஆபத்துகள் எழுமோ என்றெண்ணும் போதே நடுக்கமெடுக்கிறதே என்று பேசினார்

மராட்டியத்தின் தலைவர் சங்கர் ராவ் இந்தி ஆதிக்க நோக்கம் கொண்டோரைக் கடிந்துரைத்திருக்கிறார்.

பி. தாஸ் அவர்கள், வெள்ளையர்களிடம் கொண்டிருந்தது போன்றதோர் அச்சம் இந்தி மொழியாளரிடம் கொள்ள வேண்டி வந்துவிட்டதே, அத்துணை அகம் பாவத்துடன் அவர்கள் உள்ளனரே என்று குமுறியிருக்கிறார்.

எவ்வளவு படித்தாலும் தென்னாட்டவர், இந்தியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்களுடன் சரி சமமான நிலையிலிருந்து, போட்டியிட்டு வெற்றி பெற முடியாது என்று எச்சரித்துப் பேசினார் துர்காபாய் அவர்கள் (பிறகு தேஷ்முக்கானவர்).

இந்திப் பிரச்சினையை இப்போது எடுத்துக் கொள்ளவே வேண்டாம். பிறகோர் சமயம் பார்த்துக் கொள்ளலாம்; பிறகு அமையும் பாராளுமன்றம் இதுபற்றி கவனம் செலுத்தட்டும் என்று (இன்றைய பாராளுமன்ற துணைத் தலைவர்) கிருஷ்ணமூர்த்திராவ் முறையிட்டுக் கொண்டார்.

இந்த முறையீடுகள், எச்சரிக்கைகள், கண்டனங்கள் யாவையும் 'அப்போதே' தான் இருந்தன. ஆனால், அதனை மறந்துவிடச் சொல்லுகிறார்கள் போலும்.

அப்போதே முடிவு செய்ததாகக் கூறுகிறார்களே, அதேபோது எழுந்த எதிர்ப்பு, நாளுக்குநாள் வளர்ந்தது; குறையவில்லை.

அரசியல் நிர்ணயசபை கூடியபோது, இந்தப் பிரச்சினையில் போதுமான அக்கறை காட்டாமலிருந்தவர்கள் கூட,

பிறகு இந்தி ஆட்சிமொழி ஆக்கப்படுவதனால் ஏற்படக் கூடிய பேராபத்தினை உணரத் தலைப்பட்டனர்; இந்திக்கு எதிர்ப்பு வலுவடைந்தது, பரவிற்று.

டாக்டர் சுப்பராயன், இடத்தைக் கொடுத்தால் மடத்தைப் பிடுங்கும் கதை போலிருக்கிறதே இந்திக்காரர் போக்கு என்று இடித்துரைத்தார்.

இந்தியாவுக்கு ஒரே ஒரு மொழிதான் ஆட்சிமொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று கருதுவதே அறிவீனம் என்று வங்க முதல்வர் பி.சி. ராய் முழக்கமிட்டார் இந்தி ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து ஒரு இயக்கமே உருவெடுத்துவிட்டது. இந்தியைக் கட்டாய பாடமாக்கி, வெற்றி கிட்டாததைக் கண்ட ராஜகோபாலாச்சாரியார் இந்தி எதிர்ப்பில் முன்னணியில் நின்றிடலானார்.

அப்போதே செய்த முடிவுக்கு இப்போது இவ்வளவு எதிர்ப்பு பல முனைகளிலுமிருந்து கிளம்பிவிட்டிருக்க, இந்தி ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து அறப்போர் நடாத்தி இன்னுயிரையும் இழந்திடும் உறுதி ஓங்கி வளர்ந்திருக்க, காமராஜர் இப்போது, 'அப்போதே செய்த முடிவு' என்று பேசுவதிலே பொருளுமில்லை, பொருத்தமுமில்லை.

அப்போதே செய்த முடிவு பற்றிப் பேசிடும் காமராஜருக்கு ஒரு கேள்வி—அப்போது செய்த முடிவுகளின் படியா இப்போது அவருடைய கட்சியினர்—மிகப் பெரியவர்கள்கூட-நடந்துகொள்கிறார்கள். நானும் ''அப்போது செய்த முடிவுகள்' சிலவற்றைக் காமராஜருக்குக் கவனப்படுத்தலாமா!

''அப்போதே செய்த முடிவு-மதுவிலக்கு! சட்டமும் செயதாயிற்று. அப்போதே செய்த அந்த முடிவு இப்போது எந்தக் கதி அடைந்திருக்கிறது?

கேரளாவில் கள்ளுக் கடை!

மராட்டியத்தில் 'பீர்' கடை!

புதுவை காரைக்காலில் சாராயக் கடை!

டில்லியில் குடிப்பதற்கென குறிப்பிட்ட நாட்கள்!

இவ்விதம் மதுவிலக்கு கேலிக்கூத்தாக்கப்பட்டிருக்கிறதே!

வெட்கப்படுகிறாரா, காமராஜர்! வெகுண்டெழுந்து 'அப்போதே செய்த முடிவு' மதுவிலக்கு, அதனை இப்போது மாற்றும்படிச் சொல்ல யாருக்கும் உரிமை இல்லை என்று முழக்கம் எழுப்புகிறாரா! அடியோடு மறந்துவிடுகிறாரே, 'அப்போது செய்த முடிவு'' பற்றி. நியாயமா!

அசோக்மேத்தா அச்சம் கூச்சமின்றிக் கூறுகிறார், மதுவிலக்குத் திட்டத்தை ஒழித்து விடுங்கள். ஆண்டுக்கு 400 கோடி ரூபாய் வருமானம் கிடைக்கும் என்று!

'அப்போதே செய்த முடிவு' மதுவிலக்கு, அதனை மாற்றும்படிச் சொல்வது கூடாது என்று இந்தக் காமராஜர் அசோக்மேத்தாவைப் பார்த்துச் சொல்கிறாரா! அந்தத் துணிவு இருக்கிறதா!! இல்லையே! இந்தி விஷயமாக மட்டுந்தானா, அப்போதே செய்த முடிவு பற்றிய வீராப்பு! மற்றவற்றுக்கு?

மற்றோர் 'அப்போதே' கூட இருக்கிறது, நினைவிற்குக் கொண்டுவர!

அப்போதே செய்த முடிவு, காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள் மாதம் 500 ரூபாய் மட்டுமே சம்பளம் பெறவேண்டும் என்று! என்ன ஆயிற்று அந்த 'அப்போது'? மகாத்மாவின் ஆசீர்வாதம் பெற்று அப்போதே செய்த முடிவாயிற்றே, அதற்குக் கட்டுப்பட்டு நடந்திட வேண்டும் என்ற கடமை உணர்ச்சி இருந்ததா காங்கிரசின் பெரிய தலைவர்களுக்கு?

கராச்சி காங்கிரசில் 'அப்போதே' செய்த முடிவு-மாதம் 500! இப்போது இந்தி விஷயமாக அப்போதே செய்த முடிவு பற்றிப் பேச அகன்ற வாய் திறந்திடும் அறிவாளர், அப்போது செய்த முடிவை மதித்தாரா! இவர் வரையிலாகிலும்!! இல்லையே!! அப்போதே செய்த முடிவைக் காற்றிலே பறக்க விட்டுவிட்டு, மாதம் 1000, 1500 என்று சம்பளம் பெற்றுக் கொள்ளத் துணிந்தனர். 'அப்போது' என்ன ஆயிற்று.

ஆகவே அப்போதே செய்த முடிவு என்று பேசுவது அர்த்தமற்றது மட்டுமல்ல அக்கிரமமானது.

எப்போது செய்யப்பட்ட முடிவாக இருப்பினும், மக்களின் கருத்து வழி நின்று முடிவுகளை மாற்றிக் கொள்

வது, திட்டங்களைத் திருத்தி அமைப்பது, ஜனநாயகக் கடமை. ஜனநாயகத்துக்கு விழா கொண்டாடிக்கொண்டே ஜனநாயகத்தைப் பழித்திடும் பாதகத்தினைச் செய்வதிலே சுவை காண்கின்றனர்.

இவர்தம் பொருத்தமற்ற பேச்சினையும் அகம்பாவப் போக்கினையும் மாற்றிட வழி என்ன? கடுமையாகத் தாக்குவதா! இழித்தும் பழித்தும் பேசுவதா! இல்லை. இல்லை! அஃதல்ல நாம் மேற்கொள்ள வேண்டிய முறை.

தம்பி! கடுமொழியும் கனல் கக்கும் பேச்சும் பேசின பலர் என்னுடன் இருந்தனர்—ஏ! அப்பா! இந்த இந்தி விஷயமாகவும், அதனைப் புகுத்திடத் துணைசெய்யும் காங்கிரஸ் தலைவர்களையும் என்னென்ன கூறினர், எத்துணைக் கடுமையாகத் தாக்கினர், கேட்பவர் இரத்தம் கொதித்திடும் விதமாக! எங்குளார் அவரெலாம்!! இந்தியின் காலடி தொழுதிடும் இடத்தில்!! ஏன்? அவர் அங்கு காணும் சுகம் யாதோ, எங்ஙனம் நான் அறிந்திட இயலும்?

ஒன்றுமட்டும் தெரியும் எனக்கு—துள்ளும் மாடு பொதி சுமப்பதில்லை—தூற்றித்திரிவோர் எந்த முனையிலும் நிலைத்து நிற்பதில்லை.

இந்தியை எதிர்க்கும்போது, நாம், தம்பி! இழிமொழியால் எவரையும் தாக்கத் தேவையில்லை. தமிழ் அத்தகைய தகாத செயலுக்குப் பயன்படுதல் கூடாது. நமது உள்ளத்தைத் திறந்துகாட்ட, உறுதியை வெளிப்படுத்தவே, தமிழ் பயன்படுத்தப்படுதல் வேண்டும்.

எம்முறையில் பணியாற்றி இந்தி ஆதிக்கத்தினை ஒழித்திட வேண்டும் என்பதிலே நமது நோக்கம் செல்ல வேண்டுமேயன்றி இழிமொழியை எத்தனை வேகத்துடன் பொழிந்து நமது எரிச்சலைக் காட்டிக்கொள்ளலாம் என்பதிலே செல்லுதல் கூடாது.

தென்னவர் இந்தி கற்கச்
செப்புவோன் தமிழனல்லன்
அன்னையை வடவர்கூடி
ஆக்கிய கருவே அன்னான்!

எப்படித் தம்பி! இருக்கிறது. இந்தத் தாக்குதல்! இப்படியல்லவா சம்மட்டி அடி கொடுக்கவேண்டும் என்று பக்குவ

மற்றோர் பாராட்டுவர். ஆனால் இத்தனை துணிவுடன் இந்தியைத் தாக்கினோர்—இந்தியையா, இந்தி ஆதரவாளர்களை-இன்று எங்கு உளர்! இந்தி, கெக்கலி செய்கிறது! இந்தி ஆதரவாளர் கூறுகின்றனர், அந்த நாவுக்கரசர்கள் நம்மிடம் அடைக்கலமாயினர் என்று.

தம்பி! இந்தி மொழியை நீயும் நானும், இலக்கண வரம்பற்ற மொழி, இலக்கிய வளமற்ற மொழி, நேற்றுப் பிறந்த மொழி என்று மட்டுந்தானே கூறுகின்றோம், இந்தியும் இந்தியாவின் ஒரு பகுதியினரின் தாய்மொழி. ஆகவே அம்மொழியை இழித்துரைப்பது அம்மொழியாளரின் மனத்தினைப் புண்ணாக்கும் என்று எண்ணுகின்றோம்.

இது அல்ல போர்முறை! இஃதன்று வீரம்! தாக்க வேண்டும், அவர்கள் தமது நாக்கைப்பிடுங்கிக்கொண்டு சாகும் விதமாக என்று கூறிச் சிலர் இந்தியைத் தாக்கினர்;

வங்காள நாயகனை ஓடிப்பிடித்தாய்!
மராட்டி ஆடவனின் கூடப்படுத்தாய்!
எங்கேனும் யாரேனும் கைகாட்டினாலும்
எப்போதும் செயலாகும் தப்பாத கற்பின்
பங்காளியன்றோ? உன் பட்டாடையெல்லாம்
பல்லோரும் தொட்டாண்ட புத்தாடையன்றோ?
வங்காளம் மாராட்டி எல்லாமிப்போது
வாலாட்டும் உன் வாழ்வை வீழ்த்தல்தப்பாது.

ஆமாம் தம்பி! பொறி பறக்கிறதல்லவா!! பறந்தது! பறந்தே போயினர்! புதிய பிறவிகளாயினர்-பிறவிகளா?-புதிய தொழிலினை மேற்கொண்டு விட்டனர்.

எனவேதான், தம்பி! கடுமொழி பேசிடுவோர் குறித்து நான் சற்றுக் கண் விழிப்புடன் இருந்திட வேண்டும் என்பது.

பொங்கி வழிந்திடும், நெடுந்தூரம் நெடிபரப்பிடும் கள்—பால் அல்ல!

வீரன், தாங்கிக்கொள்ள அறிந்தவன், தாக்கும் முறையிலும் ஒரு தரம், வரம்பு, இவைகட்குக் கட்டுப்படுபவன்-மேலே வீழ்ந்து கடித்துக் குதறிடுபவன் அல்ல.

முழக்கம்! ஆணையிட்டுக் கூறல்! சூள் உரைத்தல்!—கொஞ்சமா!! இந்தியை ஒழித்திடாமல் இருப்பேனா—அதனை எவர் செய்திடத் தவறிடினும், நானே அப்பணியினை மேற்கொள்வேன், பகை வெல்வேன் என்று உரத்த குரலெழுப்பிக், கேட்போர் உள்ளத்தை, உலுக்கினர்! உரு மாறிப் போயினர் இன்று!!

இழி செருப்பனைய இந்தியைக் காலில்
இட்டழித் தொருதுகள் எடுத்து
விழி குருடான கொடியவர் முகத்தில்
விட்டெறி வேனிதும் உண்மை!
கழிபெரும் உவகை கனித் தமிழ் மொழியில்
காணுவன் காணுவன் உண்மை!
அழிவதென்றாலும் இந்தியை அழித்தே
அழிவன் நான்! உண்மையினுண்மை!

தம்பி! நான் உன்னிடமிருந்து இத்தகைய 'வாணங்களை' எதிர்பார்க்கவில்லை! இடியோசை அல்ல நான் விரும்புவது—உன் இதயத்தை!!

'அப்போதே செய்த முடிவு' என்று பேசிடும் காமராஜரின் வாதத்தின் பொருளற்ற தன்மையினை நாடு அறிந்திடச் செய்திடு, நாம் மேற்கொண்டுள்ள இந்தி ஆதிக்க ஒழிப்புத் திட்டத்துக்கு நாட்டினரின் நல்லாதரவு உண்டு என்பதனை உலகறியச் செய்திடு. அதற்கான பொன்னான வாய்ப்பாகப் பொதுத் தேர்தல் வருகிறது. பொறுப்புடனும் பொறுமையுடனும், பணியாற்றி வெற்றி தேடித் தந்திடு! உன்னையல்லால் வேறு எவருளர் இச் செயலை முடித்திட!

அண்ணன்,

18—7—'65

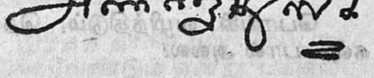

காஞ்சிக் கடிதம் : 28

காக்கும் கரங்கள்

நம் வீட்டு நெருப்பு எனினும் ஊர் அழிக்க விடலாமோ?
கட்டுப்பாட்டுடன் கடமையாற்றிடுக!
விரட்டிடுவோம் இந்தி ஆதிக்கத்தை!

தம்பி,

எந்தக் கரம் பட்டால் காயும் கனியுமோ,

எந்தக் கரத்தின் வலிவினாலே தமிழர்தம் எதிர்கால வாழ்வு ஏற்றம் அடைய இருக்கிறதோ,

எந்தக் கரம் தன்னலத்துக்காகத் தருக்கர்முன் குவிந்திடாதோ,

எந்தக் கரம் ஏற்புடையனவற்றுக்கெல்லாம் உறுதுணையாக இருந்திடுவதோ,

எந்தக் கரம் தமிழர்க்கு அறநெறியைக் காட்டி வருகின்றதோ,

எந்தக் கரம் கழகம் மேற்கொள்ளும் தொண்டினுக்காகப் படைக்கலனை ஏந்தி வருகிறதோ,

எந்தக் கரம் இழிவினைத் துடைத்து, இன்னலை முறியடித்து, மொழிகாத்து, தமிழ் வழியை அமைத்துத் தரவல்லதோ,

அந்தக் காக்கும் கரத்திடம் 'காஞ்சி' இதழின் ஆண்டு மலர் உறவாடி உவகை அடைகின்றது.

ஒவ்வொரு கிழமையும் 'காக்கும் கரங்களில்' என் கருத்தினைத் தாங்கி வரும் மடல் சேருகிறது, பெருமிதத்துடன் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது என்பதனை அறிந்து அளவிலா அக மகிழ்ச்சி அடைந்து வருகின்றேன்.

தம்பி! உன் தகுதிமிக்க கரங்களுக்கு ஏற்றவிதமான எழில் கூட்டி இதழினைத் தந்திடும் முயற்சியில் என் இளைய மகன் இளங்கோவன் ஈடுபட்டு வருகின்றான். என்றாலும், இதழின் எழிலைவிட, என் இதயத்தில் ஊற்றெனப் பெருகிடும் அன்பினையே பெரிதெனக் கொண்டிடுவாய், மகிழ்ந்து வரவேற்பாய் என்பதனை நானறிவேன்.

ஒவ்வொரு பிரச்சினையையும் உன்னிடம் எடுத்துக் கூறிடுவதன் மூலம், எனக்கே ஒரு தெளிவும், உறுதியும் பிறந்திடக் காண்கின்றேன்; நான் அளித்திடும் கருத்தினுக்கு நறுமணம்தான் கூட்டி நாலு திசைதனிலும் சேர்த்திடுவாய் என்ற நம்பிக்கை கொண்டுள்ளேன்; நான் அறிவேன் உன் திறமை.

தம்பி! எப்படியோ நமது உள்ளமதில் தாயகம் குறித்துப் பற்று நிரம்பிக் கிடக்கிறது. முன்பிருந்த நிலையினை நாமறிந்திடச் செய்யும் இலக்கியச் செல்வங்கள் இனிதே பெற்றுள்ளோம்; இணையற்ற செல்வமது. மறுப்பார் எவருமிலை! எனினும், ஈடற்ற கருவூலம் பெற்றவரே நாமெனினும் இற்றை நாளில் எத்தனை இடர்ப்பாடும் இழிநிலையும் வந்துற்ற தென்பதனை எண்ணும்போது ஏனோ நமக்கிந்த மெய்யுணர்வு நெஞ்சில் இடம் பிடித்து நிறைந்துளது என்றும் நாம் கவலைப்படுகின்றோம்; கண்கசியும் நிலையுந்தான்.

எதிர்ப்புகள் அல்ல, நமது இதயத்தை வாட்டுபவை; களம் நின்றுப் போராடக் கலங்கிடப் போவதில்லை; நமக்கிருக்கும் கவலையெலாம், மரபு மறந்திடுவார் மாற்றாருடன் கூடி மாண்பு கெடுத்திடவும் துணிகின்றாரே, அவரும் தமிழர்! ஆம்! அவர்க்கும் சேர்த்தன்றோ அருந்தொண்டு ஆற்றுகின்றோம்! அதனை அறிந்திடாது, கனியிருக்கக் காய் கவர்வார்போலும், தாய்

அருகிருக்க ஓர் பேய் மகளைப் பின் தொடர்ந்து செல்கின்றாரே! என்செய்வோம்!!

எக்கேடு எவர்க்கெனினும் எமக்கு ஈந்திடுவீர் சுவை என்றால், சேர்ந்திடுவோம் உம்மோடு, உற்றாரை மாற்றாராய்க் கருதிக்கொண்டு, என்றுரைத்து நிற்கின்றாரே, இவர் நிற்கும் இடமும் தமிழ் மண்தானே, ஐயோ! வழிவழி அம்மண்ணுக்கு வந்த மாண்பதுவும் இவர் தீண்டி நிற்பதனால் மங்கி மடிந்திடுமே, எவர் இவரைத் திருத்திடுவார், என்று இவர் விழி திறக்கும்? உற்றவழி அதற்கு என்ன? என்றெண்ணி ஏங்குகிறோம்; மாற்றார் படை கண்டு, அல்ல, அல்ல; அவர்தம் பலம் கண்டும் அல்ல, அல்ல, உண்மை வென்றிடும் என்ற உறுதி நமக்குண்டு என்பதனால்.

வெள்ளையனை விரட்டிவிட்டோம், வெற்றி முரசு கொட்டிவிட்டோம், அதற்குப் பின்னர் முரசொன்று அறைந்திடவும், முழக்கம் எழுப்பிடவும், அறமென்றும் நெறியென்றும் பலவற்றைக் கூறிடவும், தேவை துளியும் இல்லை, தெரிந்திடுவீர்! தெளிந்திடுவீர்! அன்னியன் ஆண்டபோது மிகத்தேவை கிளர்ச்சி பல; இன்றல்ல; கதை முன்பே முடிந்ததுகாண் என்கிறார் 'கன'மானார்.

அரசு கட்டிலிலே அமர்ந்துவிட்ட காரணத்தால், எதையும் செய்திடலாம், எம்முறையும் திணித்திடலாம், வரி பலவே திரட்டிடலாம், வயிற்றினில் அடித்திடலாம், வாழ்வே சுமையாகி வாட்டுதே என்போரை, வாழ்வா பெரிது? நாடன்றோ? எனக்கேட்டு, வாயை அடக்கிடலாம், மீறிடமுனைவோரைச் சிறையில் அடைத்திடலாம் சின்னபின்னமாக்கிடலாம், என்றெல்லாம் ஆர்ப்பரித்து ஆடுகின்றார் வெறியாட்டம்!

அவர் கூற்று ஏற்றிடுவோர் அறிவினை அடகு வைத்தோர்! தமிழராகார்!! அரசாள முனைந்தோர்கள் எவரெனினும், நம்மவரெனினும், கேடு செய்திடுவோர்கள் போடும் உடை யாதெனிலும், எதிர்த்து நின்றிடுதல் நம் கடமை; நம் உரிமை; நம் வீட்டு நெருப்பெனினும் ஊரழிக்க விடலாமோ! புற்றரவு நம் வீட்டுப் பூந்தோட்டம் உள்ளதெனில் நச்சுப்பல் தீண்டிடுமேல் நமைச் சாகவைக்காதோ!! ஏனோ இவர்க்கிந்த எளிய உண்மை ஏறவில்லை; எம்மையா எதிர்க்கின்றீர் என்றுரைக்கின்றாரே; கொடுமையின் வடிவமது யாதெனினும் தாக்

கிடுதல் நம் கடமை; நம் உரிமை!! நாமெல்லாம் இந்நாட்டு மன்னர்! நமை ஆள்வோர் நாம் கொண்ட ஊழியரே!

இந்த விதமான எண்ணம் இன்று நந்தம் தமிழகத்தில் நன்றாக வேரூன்றி, ஆல்போல் தழைத்திருக்கக் காண்கின்றோம். அத்தருவை அழித்திடவே முனைகின்றார் ஆளவந்தார், இருளாட்சி நடாத்திடவே. ஏற்கப்போமோ!

ஆண்டு பதினேழாகி அவதி தீரவில்லை, அல்லல் போகவில்லை, அவர் வகுத்த பாதையிலே அகன்ற வாய்ப் பள்ளங்கள், நெருப்புக்குண்டம்; ஏனென்று கேட்டாலோ, எதிர்ப்பா? எமக்கா? என்று கிளம்புகின்றார், மக்கள் வாழ்வறுத்துத் தம் வாழ்வைக் கொழுக்கச் செய்யும் மாநிதியைப் பெற்றவர்கள் புடைசூழத்தானே!

ஏழைக்காம் இவ்வாட்சி, எவருக்கேனும் இருந்திடுமேல் அய்யப்பாடு, எழுவீர் எம்முடன் வருவீர் திடலை நோக்கி, எத்தனை ஆர்வமுடன் எமது தலைவர்தாமும் பேசுகிறார் காணீர் பெருமை மிகு கொள்கைபற்றி, ஜனநாயக சோஷியலிசம் எமது கொள்கை; பொருள் என்ன அறிவீரோதான்; பொன்னும் பொருளும் குவிந்துவிடும் ஏழையர்க்கு என்பதாகும் என்கின்றார்கள்; கண்சிமிட்டி நிற்கின்றார்கள். முன்னணியில் கனதனவான்களாம் வாண்டையார் மூப்பனார் நெடும்பலத்தார், வகைமிக்க பட்டக்காரர்போன்றார் பல்லோர்.

இதற்கென்ன செய்வதென எண்ணிப் பார்த்திட்ட நான் என் தம்பி இருக்கின்றான் பகை முடிக்க, பழிதுடைக்க என்ற உறுதிபெற்று, எடுத்துரைத்தேன் அவர்க்கெல்லாம், நாட்டில் உள்ளதொரு ஆட்சிமுறை மக்களாட்சியர்கும்,மக்கள் ஆணையின் முன் மற்றெதுவும் நில்லாது, ஆகவே, அரசாள வந்தவரே, அறிந்திடுவீர் அருந்தமிழை அழித்திடும் உம் அக்கிரமச் செயலினுக்கு அடி பணியோம், சிறைக்கஞ்சோம்; பொதுத் தேர்தல் களத்தினிலே நின்றிடுவோம்; பொறுப்புணர்ந்து மக்கள் தாமும் புத்தாட்சி கண்டிடுவார், வாக்குரிமை வலிவு கொண்டு.

ஏளனம் செய்கின்றார் என் தம்பி! நம்மையெலாம். கோட்டை பல கட்டிக் கொலுவிருக்கும் எம்மிடமா காட்டுகின்றீர் உம் வீரம், நீட்டுகின்றீர் உம் வாளை, எம்மிடம் உள்ள பலம் நீரறியமாட்டீர்! இருபது இலட்சங்கள் எமது பேழை விழும். ஏழை எளியோரை எமது வலை பின்னி விடும். எதிர்ப்பென்ன கதியாகும் என்பதனை எடுத்துரைக்கத் தேவையில்லை. இழுத்து வா! பூட்டிப் போடு என்றுரைக்கும் வல்லமையைப் பெற்றுள்ளோம் பாதுகாப்புச் சட்டத்தால்! ஏனோ வீணாய் எமை எதிர்க்கின்றீர், எவரெவர்க்கு என்ன விலை என்பதறிவோம் நாம் எதிர்த்து நிற்காதீர், எறிபட்டுப் போகாதீர் என்கின்றார்.

அவர் கூறி வருவதுபோல் பெருநிதியும் குவிந்திடுது; காண்கின்றோம் நித்த நித்தம், வாளுக்கும் வேலுக்கும் வல்லம்பு தனக்கும். கரிபரி மிகக்கொண்டு களம் நிற்கும் படையினுக்கும் அஞ்சாது போரிட்ட ஆற்றல் மரபு வந்தோம், ஆர்ப்பரிப்புக்கு அஞ்சுவதா! துஞ்சுவதேயெனினும் அஞ்சிடுவோர் நாமலவே! பஞ்சை பராரிகளோ பாராண்ட நம் தமிழர், பளபளக்கும் வெள்ளிப் பணத்துக்குப் பல்லிளிக்க—என்று உள்ளம் உரைக்கிறது, தம்பி நீ உரைத்திடுவது வேறோ!

இட்டஅடி நோக எடுத்த அடி கொப்பளிக்க வட்டில் ஏந்திவந்த வடிவழகிமீது கொண்டமையல் மிகுதியினால் மாய்ந்தான் அம்பிகாபதி என்பார்; மாற்றான் என்றறியாது மாறுவேடம் புரியாது பாசறைக்குள் பகைவனையே சேர்த்ததனால் வீழ்ந்தான் ஓர் மன்னன் என்பார்; இவை யாவும் கதையெனினும், நமது கருத்தினிலே தெளிவுண்டாக்கும் பாடம் உண்டு, காண்பாய் தம்பி!

நோக்கம்தனிலே நமக்கோர் உறுதி உண்டாமமென்றால், பாக்கம் பல தந்தாலும், பகைவர் முன் பல்லிளித்து நில்லோம்; பதவிப் பாவம் தந்த மயக்கம் மேலிட்டதாலே பற்பல பேசுகின்றார்; பொருளற்ற பேச்சு, மருள்வோம் அல்லோம்; மறவர் நாம், மறவோம் என்றும்.

தம்பி! உன் ஆற்றல் அறிந்ததனால் அறைந்தேன் நான் இவ்வாறெல்லாம். அஃதுணர்ந்து விழிப்பு மிகுந்திடுக! எழுச்சி மிகக் கொள்க! கட்டுப்பாட்டுடனே கடமை

யாற்றிடுக! கண்ணியம் மறவாமல் காரியமாற்றிடுக! என்று நாட்டினருக்கு, இன்றுதொட்டு எடுத்துரைத்து, வீழ்த்திடுவோம் வஞ்சகத்தை, காத்திடுவோம் தமிழ் மரபை, விரட்டிடுவோம் இந்தியின் ஆதிக்கத்தை என்றெவரும் சூளுரைத்துக்கிளம்பிடும் வகையே செய்க! முனைந்து நீ இதனைச் செய்தால், முத்தமிழ்க்கு உரியவனே! மும்முரசு கொண்டவனே! முக்காலும் உண்மை, வெற்றி ஈட்டிடலாம்' வேற்று மொழி ஓட்டிடலாம், வெந்த உள்ளம் கொண்ட மக்கள் சிந்தையில் தேன் பெய்திடலாம், நல்லாட்சி அமைத்திடலாம். அறிந்திடுக அன்புத் தம்பி

அண்ணன்,

முதல் ஆண்டு நிறைவு மலர்

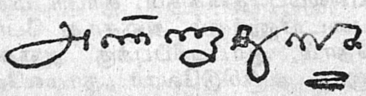

காஞ்சிக் கடிதம் : 29

எங்குச் சென்றாலும்...

மலேசியாச் செலவு

கனவான் கவலையும் பாட்டாளியின் கவலையும்

உழைத்து அலுத்தவனுக்கு ஓய்வு தேவை

ஓய்வு என்பது எது?

ஓய்வு நேரம் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒவ்வொரு விதம்

புண்ணியப் பயணங்கள்

தம்பி,

அண்ணனுக்கென்ன, உல்லாசமாகக் கிளம்பிவிட்டான் - வேலைகளைக் கவனிக்காமல்-பாரத்தை என்மீது போட்டுவிட்டு - சிங்கப்பூராம், பினாங்காம், கோலாலம்பூராம், ஈப்போவாம், ஹாங்காங்காம், பாங்காக்காம், டோக்கியோவாம், ஓசாகாவாம், மணிலாவாம், கம்போடியாவாம்-பார்க்கக் கிளம்பிவிட்டான் என எண்ணிக் கோபித்துக் கொள்ளாதே. எங்குச் சென்றாலும், எத்தகைய எழில்மிகு காட்சியெனினும் அவைகளை உனது இன்முகத்துக்கும், அன்பு ததும்பிடும் கண் ஒளிக்கும் மிஞ்சியதெனவா கருதிக் கொள்வேன்?

ஓங்கி உயர்ந்த மலைகளைக் கண்டால், உனது திண் தோள்களை எண்ணிக் கொள்வேன்; அன்றலர்ந்த மலர்கள் உன் முகத்தை என் கண் முன் கொண்டுவந்து நிறுத்

தும்; சிற்றாறுகள் பாடிடும் சிந்துகள் உன் சிரிப்பொலியை நினைவுபடுத்தும்; கண்டிடும் காட்சி யாவும் உன்னைத் தான் எண்ணிடச் செய்திடும் என்பதனை அறியாயா?—அறிவாய் நிச்சயம் - எனினும், ஒரு பொய்க் கோபம் காட்டுகிறாய், புன்னகையை மறைத்துக்கொண்டு.

ஓய்வு எனக்கு நிரம்பக் கிடைத்திருக்கிறது என்பதாலே நாடு பல கண்டிடலாம், பொழுதினை ஓட்டிடலாம் என்றெண்ணி உல்லாசப்பயணம் நடாத்திடும் உயர்நிலையினனா நான்! உனக்கு அண்ணன் என்றால் அந்த நிலையினன் அல்ல என்பது தன்னாலே விளங்கிடுமே. வேலை மிகுதியாக உளது, மும்முரமாகப் பணியாற்றிட வேண்டிய நிலை. எனினும், மலாசியா வாழ் நண்பர்கள் பல ஆண்டுகளாக அன்பழைப்பினைத் தந்தபடி உள்ளனர், வருக! வருக! அளவளாவிட வருக! என்பதாக. பலமுறை எனது இயலாமையைக் கூறிக்கூறிப் பார்த்தாகிவிட்டது. இனியும் அவர் மனம் புண்படச் செய்திடல் முறையாகாது என்பதால், பயணத்துக்கு ஒப்புதல் அளித்தேன்.

தம்பி! ஓய்வு நேரம்! உல்லாசவேளை! சல்லாபப் பேச்சு!-இவை நமக்குக் கிடைத்திடுபவை அல்ல.

ஓய்வாக ஒயிலாக இருந்திட வேறு பலர் நமக்காக உழைத்தபடி இருந்திட வேண்டுமே-அஃதோ நமது நிலை? அந்த நிலையையோ நாம் வரவேற்கத்தக்கது எனக்கொள்வோம்? இல்லையல்லவா!

நாடு பல கண்டிடலாம் என்ற எண்ணம்கூட, கண்கவர் காட்சி கண்டிடும் நோக்குடன் அல்ல; எண்ணற்ற நல்லிதயங்களுடன் உறவாட; அவர்தம் எண்ணத்தினை அறிந்து மகிழ்ந்திட; பிறகு உன்னிடம் அவைபற்றி எடுத்துக் கூறிட; வேறெதற்கு!

உள்ளத்துக்கு ஏற்பட்டுவிடும் அலுப்பினைப் போக்கிக் கொள்ள, சோர்வு நீக்கிக்கொள்ள, புதிய தெம்பு பெற்றிட, மேலும் பணியாற்றிடும் உற்சாகம் பெற்றிட, சிலர் உல்லாசப் பயணத்தினை மேற்கொள்கின்றனர். வேறு சிலரோ காலம் மெள்ள மெள்ள நகருவது கண்டு கவலை மிகக்கொண்டு ஒரே இடம், ஒரே வாழ்க்கை முறை, ஒரே விதமான சுற்றுச் சார்பு ஆகியவை பளுவினை மனத்திலே ஏற்றிவிடுவது கண்டு திகைத்து, புதியகோலம் கண்டாகிலும் பழைய சோர்வைப் போக்கிக் கொள்வோம் என்

பதற்காகச் சுற்றுகின்றனர். காலத்தைக் கொன்றிட, உல்லாசப் பயணத்தை ஒரு கருவியாக்கிக் கொள்கின்றனர்.

காலம், தம்பி! விந்தை மிக்கது, வேலை மிகுதியும் உள்ளவர்களுக்குக் காலம் ஒரு கசையடி! சுரீல் என்று அடித்தல்லவா எழுப்பி விடுகிறான் கதிரவன் ஏழையை! வேலையோ மலைபோல, காலமோ கடுகி ஓடிவிடுகிறது. செய்ததோ சிறிதளவு; செய்திட வேண்டியதோ பெருமளவு; காலம் கேலிக் குரலெழுப்பிச் சிரிக்கிறது, பாடுபடுபவனைப் பார்த்து.

இப்போதுதான் விடிந்தது என்றிருந்தோம். உச்சிப்போது வந்துவிட்டதே என்பதனை உழைப்பாளி தன் உடலெங்கும் கசியும் வியர்வையால் அறிந்துகொள்கிறான்; காலம் வேகமாக ஓடிடுவது அறிந்து, தன் வேலையில் மேலும் மும்முரமாகிறான். பொழுது சாய்வதற்குள் செய்து முடித்தாக வேண்டுமே, இல்லையென்றால், சோம்பேறி! தடிக்கழுதை! கடாமாடு! இத்தனை அர்ச்சனைகளல்லவா நடக்கும், வேலை தந்திடும் மேலோரிடமிருந்து. உச்சிப்போதும் பறந்து செல்கிறது, உழைத்து அலுத்துப் போகிறான்; பிறகேனும் ஓய்வு உண்டா? அவனுக்கா! செய்த வேலையுடன் செய்தாக வேண்டிய வேலையினை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது காலம் ஏன் தான் இப்படிக் கடுகிச் சென்றிடுகிறதோ என்று கோபம் கோபமாய் வருகிறது.

உல்லாசச் சீமானுக்கோ, காலம் நகர மறுக்கிறது, அன்ன நடை போடுகிறது. காலத்தை ஓட்டிட அவரும் ஏதேதோ செய்து பார்க்கிறார்—தோட்டத்தில் உலவுகிறார், தோழர்களுடன் அளவளாவுகிறார், காலத்தை மறந்திடச் செய்யும் கலை இன்பம் நுகருகிறார். ஏதேதோ விளையாட்டு, களியாட்டம்! எனினும், காலம் ஓடிட மறுக்கிறது. காலம்கூட, குடிசையைவிட மாளிகையிலேதான் அதிக நேரம் இருந்திட விரும்புகிறது போலும்!

காலம் போகவில்லையே என்ற கவலை, கனவானுக்கு!

காலம் வரவில்லையே என்ற கவலை பாட்டாளிக்கு!

காலம் வரவில்லையே! என்று கூறுகிறான்—குமுறுகிறான்—தம்பி! சாவு வரவில்லையே என்றுதான் கவலை!

சாவே வா! என்றுதான் அழைக்கின்றான். வாழ்வுக்காகப் போராடிப் போராடித் தோல்வி கண்டவன், சாவாவது தன் குரல்கேட்டு வந்து உதவிடுமா என்று பார்க்கிறான்- மெத்த ஆவலுடன். ஆனால், சாவும் சிரிக்கிறது அவனைப் பார்த்து! "தப்பித்துக்கொள்ள விரும்புகிறாயா! விடு வேனா! சாவே வா! என அழைக்கிறாயே, நான் வந்து உன்னை அழைத்துக்கொண்டு சென்றுவிட்டால், நீ செய் யாமல் விட்டு வைத்திருக்கும் வேலைகளை வேறு யார் செய்திடுவர்! ஏமாற்றவா பார்க்கிறாய்! நான் ஏமாற மாட்டேன்—உனக்கு நிரம்ப வேலை இருக்கிறது, செய்து முடித்திடுவதிலே கவனம் செலுத்து, செத்துவிடலாம் என்று தந்திரத்திட்டம் போடாதே! நான் ஏமாற மாட் டேன். போ! போ! உனக்கு நிரம்ப வேலை இருக்கிறது" என்று கூறிவிடுகிறது காலம், குற்றுயிராகக் கிடக்கிறான், இப்போதோ இன்னும் சிறிது நேரத்திலோ, ஈளை கட்டி விட்டது. இழுப்பு வந்துவிட்டது, உடல் சில்லிட்டுவிட்டது மூச்சுத் தடைப்படுகிறது என்றெல்லாம் கூறுகிறார்கள், பிறகு? தெய்வாதீனமாகப் பிழைத்துக் கொண்டான் என் கிறார்கள் அல்லவா—காலம் செய்திடும் பல கொடுமை களிலே இதுவுமொன்று—கட்டையைக் கீழே போட்டுத் தொலைக்கலாம், கண்களை மூடிவிடலாம் என்று எண் ணும் ஏழையைச் சாகவும் விட மாட்டேனென்கிறது, அணு அணுவாகச் சிதைந்திடு என்று கூறுகிறது.

தம்பி! காலம் வரட்டும் என்று பேசுவதைக் கேட்டிருப் பாயே!

உழைக்கிறான், உருக்குலைகிறான்; அவன் கண் ணெதிரே ஊர்க்குடி கெடுப்பவன் உயர்ந்துகொண்டே போகிறான். உழைத்தவன் மனத்திலே ஓராயிரம் ஆசை கள் அலைமோதுகின்றன; நம்பிக்கை கூடப் பூத்திடுகிறது. ஆனால், ஆசைகள் அவலமாகிப் போகின்றன; நம்பிக்கை நசித்துப் போகிறது; தாங்கமுடியாத வேதனைதான் பெறுகிறான்; மனம் உடைந்துவிடும் என்ற நிலை; அந்த நிலையிலே அவன் மெள்ளக் கூறுகிறான், தனக்குத்தானே கூறிக்கொள்கிறான்—காலம் வரட்டும்! என்று.

காலம், தம்பி! அவன் கண்ணீரைத் துடைத்திட வந் திடுகிறதா! அது இந்த வேலையையா மேற்கொள்ளும், வேறு சுவையான வேலை இருக்கும்போது!

காலம் வரட்டும்! என்று இவன் கண்ணீரைத் துடைத்தபடி கூறுகிறான். இவனைத் தேடியா வந்திடும்? அதோ! அந்த அழகுமயில் கூறுகிறாளே, அடிமூச்சுக் குரலாலே, காலம் வரட்டும் என்று, தன் காதலை வேண் டித் தவமிருப்போனிடம்—தனிமை கிடைக்கட்டும், கட்டுக் காவல் குறையட்டும்—காலம் வரட்டும் என்பதாக! அவள் எண்ணத்தை ஈடேற்றத் துணை செய்கிறது, ஏழைக்குத் துணை செய்யுமா?

தம்பி! காலம், கனவானின் கருவி, ஏழையை வேலை வாங்குவதற்காகச் சீமான் கரத்தில் வந்து சேர்ந்த சாட்டை!!

காலம் கடுவேகத்துடன் சென்றிடும் நிலையைக் காண் பவர்கள் நாம்.

முத்தனா! அடே, நம்ம முத்தனா! என்னடா இப்படிக் கிழமாகிவிட்டாயே......

வயசு ஆகலியா......காலம் ஓடிக்கிட்டே தானே இருக்குது, உருண்டு உருண்டு...

என்ன இருந்தாலும், ஐந்து வருஷத்துக்குள்ளா கவா நீ இப்படி ஆகிவிடுவது...நம்பவே முடிய வில்லையே...தலைமுடி முழுவதும் நரைத்துப் போயி ருக்கே...

ஆமாம்பா! வயசு ஆகுதேல்லோ...45 ஆகுதே...... அதுக்குள்ளாகவா இப்படி ஆகிவிடுவது...

தம்பி! இப்படிப்பட்ட உரையாடல் நடந்தபடி இருக் கிறது. காலம், ஏழைகளின் முகத்திலே கவலைக்கோடு களை, மனம்போன போக்கிலே கீறிவைக்கிறது, செல்வ வான்களிடமோ, அடக்க ஒடுக்கத்துடன் நடந்து கொள் கிறது.

தங்கள் வயது......?
என்ன இருக்கும் சொல்லு பார்ப்போம்......
நாற்பது நாற்பத்திரண்டுக்கு மேலே...

யோசித்துச் சொல்லு; சொல்லு சும்மா, தைரிய மாக......என்ன இருக்கும் எனக்கு வயது......

நாற்பத்தைந்துக்கு மேலே இருக்கவே முடியாது! சீமான் சிரிக்கிறார்; அவன் முதுகைத் தட்டிக்கொடுக்

கிறார்; அவள்கூட இப்படியேதான் சொல்கிறாள் என்கிறார்.

யார் அந்த 'அவள்'...என்று கேட்க முடியுமா! எத்தனையோ 'அவள்' அவருக்கு இருக்கக்கூடுமே?

நான் சொல்வது இருக்கட்டும், 'அவள்' சொல்வதும் இருக்கட்டும், உங்கள் வயதுதான் என்ன? என்று கேட்க ஆவல்தான்; ஆனால், அவசரம் காட்டலாமா......?

அவரே சொல்லுகிறார், எனக்கு வயது ஐம்பது முடிந்து ஆறுவருடமாகிறது என்று.

இருக்கவே இருக்காது; நான் நம்பவேமாட்டேன். விளையாட்டுக்குச் சொல்கிறீர்கள்—என்று கூறுகிறான்.

காலம் கனவானிடம் முரட்டுத்தனம் காட்டவில்லை; மெதுவாகத் தடவிக் கொடுக்கிறது. ஏழையையோ பிறாண்டிப் பிய்த்துவிடுகிறது.

காலத்தின் இயல்பு அது; கடும் உழைப்பு பலருக்கு, களியாட்டம் சிலருக்கு என்ற முறை இருக்கு மட்டும் காலம் இந்த இயல்புடன்தான் இருந்திடும்.

ஆனால், இதனை மாற்றிட வேண்டுமென்பது சமதர்ம நோக்கத்திலே ஒன்று.

பாடுபடுபவனுக்கும் 'ஓய்வு நேரம்' வேண்டும் என்ற கருத்தினை இப்போது ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர்; முன்பு ஓய்வு நேரம் என்பது உயர் நிலையினருக்கு மட்டுமே கிடைத்திடத்தக்கது, கிடைத்திட வேண்டியது என்று கருதிக்கொண்டிருந்தனர்; அதனை ஒரு தத்துவம் என்று கூடக் கூறிவந்தனர்.

'ஓய்வுநேரம்' கிடைத்தால்தான் உழைத்து அலுத்தவன், தனது அலுப்பைப் போக்கிக்கொள்ள முடியும்; மறுபடியும் பாடுபட, அலுப்புப் போகவேண்டும்.

வேலையே இல்லை, நாளெல்லாம் வாளாயிருக்கிறான், ஓய்வு அல்ல அது-பயன்படுத்தப்படவில்லை; கொடுமை!

வேலை இருக்கிறது-வேலை செய்யாமல் வாளாயிருக்கிறான்-ஓய்வு அல்ல-சோம்பல்!

வேலை இருக்கிறது—வேலை செய்த அலுப்பினால் வேலைநேரம் முடிந்ததும், கட்டைபோலக் கீழே விழுகிறான்-தூங்கிவிடுகிறான்-ஓய்வு அல்ல இதுவும்: சோர்வு.

ஒரு வேலையும் செய்ய வேண்டிய நிலையில் இல்லை, எப்போதும் சும்மா இருக்கிறான்; இதுவும் ஓய்வு அல்ல, இது ஒய்யாரம்!

ஓய்வு என்பது ஒரு உரிமை; வேலை செய்தவன், தன் அலுப்பைப் போக்கிக் கொண்டு, இழந்த உற்சாகத்தை மீண்டும் பெற்று, மறுபடியும் வேலையிலே ஈடுபடுவதற்கான மாமருந்து.

ஓய்வு நேரம் என்பது வேலை செய்யாதிருக்கும் வேளை என்று மட்டும் பொருள் கொள்ளக் கூடியதல்ல. ஒருவன் தன் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான வசதியைக் கொள்வதிலே ஈடுபடுவதே வேலை. அந்த வேலை முடிந்த பிறகு அவன் மனம் ஒரு நிம்மதி பெற்று, தெம்பு பெறவேண்டும். அந்த வாய்ப்பைப் பெற்றுத் தருவதே ஓய்வு. காலை முதல் மாலை வரை பாடுபட்ட தொழிலாளி, இரவு பிறந்ததும் அயர்ந்து தூங்குகிறான், அதனால் அவனுடைய உடல் அலுப்பு நிச்சயம் குறையும்; ஆனால், உள்ளத்திலே ஏறிவிட்டுள்ள பாரம், சோர்வு—குறையுமா? குறைந்திட வழி இல்லை; ஏனெனில், அதற்கான வழி தேடிடவில்லை அவன், செயலற்றுக் கிடக்கிறான்; தூக்கம். ஆனால், ஓய்வு என்பது தூக்கத்தால் உடல் அலுப்பைப் போக்கிக் கொள்வது மட்டுமல்ல; உள்ளத்திலே உள்ள சோர்வினைப் போக்கிக்கொள்ள அவன் உலவுவது, உரையாடுவது, பாடுவது, ஆடுவது, ஆடல் காண்பது, பாடல் கேட்பது, குழந்தைகளுடன் கொஞ்சுவது, இவ்விதமான ஏதாவதோர் செயலில் ஈடுபாடு கொண்டாக வேண்டும்.

வேலை செய்த அலுப்புப்போக அவன் தூங்கி எழுந்திருப்பது பல மணிநேரம் ஓடிக்கொண்டிருந்த இயந்திரத்தைச் சிலமணி நேரம் நிறுத்திவைப்பது போன்றதே.

இயந்திரத்துக்குக்கூடத் தூக்க நேரம் இருக்கிறது. வேலை செய்யாத நேரம் மனிதன் உழைத்த அலுப்பினால் தூங்குவது, இயந்திரம் சில நேரம் வேலை செய்யாமல் இருப்பது போன்றதே.

தூக்கத்தால் மட்டும் பாட்டாளியின் மனத்திலே உள்ள சோர்வு போய்விடுவதில்லை.

சிறிது நேரம் உறங்கிக் கிடப்பதால் மட்டும் இயந்திரம் வேலை செய்ததால் ஏற்பட்ட 'தேய்வு' இருக்கிறதே, அது போய்விடாது, புது வலிவு வந்திடாது.

உழைப்பினால் ஏற்பட்டுவிடும் உள்ளத்துத் தேய்வு இருக்கிறதே, அதனைத் தூக்கத்தினால் மட்டும் போக்கிட முடியாது—மனத்துக்குத் தெம்பு தரத்தக்க விதமாக அவன் சிறிது நேரத்தைச் செலவிட வேண்டும்; ஓய்வாக!!

உழைத்த அலுப்பினால் வீடு வந்ததும் படுத்து உறங்கிவிடும் பாட்டாளி விடிந்ததும் மீண்டும் இயந்திரமாகிறான்-மனத்திலே 'தேய்வு' வளர்ந்தபடி இருக்கிறது; குறைந்திட வழி இல்லை. அங்ஙனமின்றி உழைத்தலுத்தவன், உடனடியாக உறக்கத்தை மட்டுமே தேடிக் கொள்ளாமல், நண்பர்களுடன் பேசி மகிழ்வது, குழந்தைகளுடன் விளையாடுவது என்ற ஏதேனும் ஓர் பொழுது போக்கிலே ஈடுபட்டால், உடல் அலுப்பு மட்டுமல்ல, உள்ளத்திலே மூண்டுவிட்ட அலுப்பும் குறையும், அப்போது அவன் புதிய உற்சாகம் பெறுகிறான்.

> மாலை ஆறுமணி வரையில் மாடாக உழைத்தாச்சே, பேசாம போய்ப் படுத்துத் தூங்குவதை விட்டுவிட்டு, விடிய விடியக் கண் விழித்துக்கொண்டு தெருக்கூத்துப் பார்த்துவிட்டு வந்தா, உடம்பு என்னத்துக்கு ஆகும்?

என்று கனிவுடன்தான் கேட்கிறாள் மனைவி. ஆனால், பகலெல்லாம் பாடுபட்டவன், இரவு கண்விழிப்பது உடலுக்குச் சிறிதளவு கெடுதலைக்கூடத் தரக்கூடும் என்றாலும், கூத்துப் பார்த்ததில், கண்ணுக்கும் காதுக்கும் விருந்து பெற்றான், மகிழ்ச்சி பெற்றான், மற்றவர்கள் மகிழ்ந்திருக்கக் காண்கிறான்; சிரித்தான், மற்றவர்கள் சிரித்திடக் கண்டான், இதிலே அவனுக்குக் கிடைத்த களிப்பு இருக்கிறதே, அது அவனுடைய மனத்திலே மூண்டுகிடந்த சோர்வுச் சுமையைக் குறைத்துவிட்டது- மனம் துள்ளிடுகிறது.

இதுதான் தம்பி! ஓய்வு. இழுத்துப் போர்த்துக் கொண்டு படுத்துத் தூங்குவது மட்டும் அல்ல,

கூத்துப் பார்ப்பதிலேதான் இந்த விருந்து கிடைத்திடும் என்பதில்லை. இரைச்சல் மிகுந்த தொழிற்சாலையையும் அதிலே பரபரப்புடன் சுழன்று கொண்டிருக்கும்

ஆட்களையும் பார்த்துப் பார்த்துச் சலித்துப்போன கண்களுக்கு, ஒரு சிங்கார ஓடை, அதிலே பூத்துக் கிடக்கும் மலர், கரையினிலே ஓங்கி வளர்ந்த மரம், அதிலே குலுங்கிடும் கனி, அந்தக் கனியைக் கொத்திடும் கிளி, அதனை ஏக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அணில், இத்தகைய காட்சியைக் கண்டால், கண்ணும் கருத்தும் விருந்து பெறும், சோர்வு பெருமளவு நீங்கிடும்.

கவலை தோய்ந்த முகத்துடன், தொழிற் கூடத்தில் தன்னோடு இருந்திடும் பாட்டாளிகளைக் கண்டு கண்டு அவன் மனத்திலே குடிகொண்டு விடுகிறதே ஒரு கவலை, அது அவன் வெண்ணிலவு ஒரு மேகத்திலிருந்து மற்றொன்றுக்கு ஊர்ந்து செல்வதுபோன்ற காட்சியைக் கண்டால் சிறிதளவேனும் கலையத்தான் செய்யும். காது குடைந்திடும் ஒலியைப் பொறிகளிலிருந்து அதனைக் கேட்டதால், உள்ளத்துக்கு ஓர் அலுப்பு; அந்த அலுப்பு, ஒரு தெம்மாங்கு கேட்டிடப் பெருமளவு குறைந்து போகும்! இந்தவிதமான வாய்ப்புகளைப் பெற்றிடுவதே ஓய்வு- வேலை செய்யாமலிருப்பது, அல்லது தூங்கிக் கொண்டிருப்பது அல்ல.

வயிற்றுக்காகப் பாடுபடுவதைவிடக் கடினமானது தான், மலை உச்சி ஏறுவது, ஆற்றிலே நீந்துவது போன்றவை; ஆனால், அவை மனத்திலே உள்ள சோர்வைப் போக்கிடும் மாமருந்து; மிக மிகத் தேவை.

வேறு வேலையே செய்யாமல், பொழுதினை ஓட்டிட வேட்டையாடுவது ஓய்வு அல்ல; வேலை செய்தான பிறகு, மனத்துக்குத் தெம்புபெற, புறாவினைப் பறக்கவிட்டுப் பார்த்துப் பார்த்துப் பூரித்துப் போகிறானே அது ஓய்வு!

உழைத்துத்தான் வாழ வேண்டும்—வாழ்வு, உரிமை; உழைப்பு, கடமை! ஆனால் உழைத்தும் வாழ முடியவில்லை என்றால், அது சமூகத்தில் உள்ள கொடுமையைக் காட்டுகிறது. வாழ்வதற்கு உழைக்கிறான், பிறருக்கு வாழ்வு அளிக்கவும் உழைக்கிறான். ஆனால், அந்த உழைப்பே அவனை உருக்குலையச் செய்து, வாழ்வை நுகரவே முடியாதபடி ஆக்கிவிடுமானால், அவன் உழைத்து என்ன பயன்?

தண்டவாளத்தின்மீது சென்றிடும் இரயில், போகும் போதே தண்டவாளத்தையே தேய்த்துவிடுமானால்,

பிறகு பயணம் எப்படி நடந்திடும்? அதுபோலவே, உழைத்து உருக்குலைந்து போனால், வாழ்க்கையிலே இன்பம் பெற முடியாத நிலையினனானால், உழைப்பு அவனைப் பொறுத்தமட்டில், உயிர் குடிக்கும் நஞ்சாகியது, உழைத்த பிறகு அவன் வாழ்வை அனுபவிக்கும் நிலையினனாகவும் இருந்திடவேண்டும்.

ஓவியத்தைத் தீட்டி முடித்ததும், அவன் கண்கள் அவிந்து போய்விடும் என்றோர் விபரீத முறை இருப்பின், ஓவியக் கலையிலே எவர் ஈடுபடுவர்?

உழைத்தோம், பிழைத்தோம், உறுதிப்பாடும் இல்லையெனில், உழைத்திடும் உள்ளம் எங்ஙனம் ஏற்படமுடியும்?

உழைப்பு, தம்பி! உள்ளத்தையும் உடலையும் ஒரே அடியாக முறித்துவிடக் கூடியதாக இருந்துவிடின், உலகப் பெருங்கதை சோகச் சிறுகதையாகிப் போகும் அல்லது பயங்கரப் படுகொலைக் கதையாக முடிந்திடும்.

உழைத்ததால் ஏற்பட்ட உடற் சோர்வு போக, உண்டி, உறையுள், உறக்கம் தேவை; உழைத்ததால் ஏற்பட்ட உள்ளச் சோர்வுபோக ஓய்வு, பொழுதுபோக்குத் தேவை.

உழைத்ததால் செலவானது போக, ஓய்வினை அனுபவிக்கத்தக்க அளவுக்கு வலிவு மிச்சம் கைவசம் இருக்க வேண்டும். வாழ வழி தேடுவதிலேயே கால முழுவதும், வலிவு முழுவதும் செலவாகிப் போய்விடுமானால், உருக்குலைவு ஏற்பட்டு விடுமானால், தோகை விரித்ததும் செத்துவிடும் மயிலாவான்; அரும்பு மலர்ந்ததும் அறுந்து படும் கொடியாவான்; பயன் காணான், பயனளித்திடவும் மாட்டான்.

ஆகவே பாட்டாளி ஓய்வு பெறுவது, சமூக நீதியில் ஒன்று; அடிப்படை நீதி.

ஆகவே அண்ணா! ஓய்வுபெற அங்கெல்லாம் போகின்றாய், அப்படித்தானே! என்று கேட்கிறாய் தம்பி; உணருகிறேன். ஆனால், நான் என் மனத்துக்கு மகிழ்ச்சி தேடிக்கொள்ள அல்ல, உழைத்திட வாய்ப்புப் பெற்று, வாழ்ந்திட உரிமை பெற்று ஓய்வும் சமூக நீதியும் பெற்று எங்கெங்கு உள்ளவர்கள் இன்புற்று வாழ்கின்றார்கள்

என்பதனைக் கண்டறிந்து வந்து உன்னிடம் கூறிடும் நோக்குடனேயே பயணம் மேற்கொண்டிருக்கிறேன்.

ஓய்வுநேரம்—ஓய்வின் தன்மை ஆகியவற்றினைக் கொண்டு, ஒருசமூகத்தின் நிலையை மதிப்பிடுகிறார்கள், அறிவாளர். பெரும்பாலான மக்களுக்குக் கிடைக்கும் 'ஓய்வு' இருக்கிறதே, அதனை நாகரிகத்தின் அளவுகோலாகக்கொள்கிறார்கள், நல்லறிவாளர்.

ஓய்வுநேரம் ஒவ்வோர் நாட்டில் ஒவ்வோர் காலத்தில் ஆங்கு அமைந்திருந்த இயல்புக்கு ஏற்றவிதமான வடிவமெடுத்திருந்தது.

வெற்றிமேல் வெற்றி பெற்றிட வீரப்போர் புரிந்து வந்த ரோம் நாட்டவர் உடற்கட்டுள்ளவர்கள். ஒருவருடன் ஒருவர் மற்போர், வாட்போர் செய்து, ஆற்றலைக் காட்டிடும் வீர விளையாட்டுகளைக் காண்பதிலே மட்டுமல்ல, வீரர்கள் மிருகங்களுடன்போரிட்டு அவைகளைக் கொல்வது அல்லது அவைகளால் கொல்லப்படுவது என்ற 'இரக்கமற்ற' விளையாட்டுக்களைக் காண்பதனை உல்லாசமளித்திடும் ஓய்வாகக் கருதினர்.

அறிவுச் செல்வத்தைப் பெற்றுத் திகழ்ந்த கிரேக்கர்கள், ஓய்வு நேரத்தைக் காப்பியம் என்ற தரம்பெற்ற புதிய நாடகங்களைக் காண்பதிலே, களிப்பதிலே, கருத்துப் பெறுவதிலே ஓய்வு நேரத்தைச் செலவிட்டனர்.

முரட்டுக் காளையுடன் போரிடுவது, ஸ்பெயின் நாட்டவர்க்கு வீரவிளையாட்டு; ஓய்வுநேரம் அதற்கே பெரும்பகுதி செலவிடப்பட்டது.

பழந்தமிழகத்தார் தமது ஓய்வுநேரத்தில், ஏறு தழுவுதல், மற்போர் போன்ற வீரவிளையாட்டிலே செலவிட்டனர் என்று அறிகிறோம்.

கோழிச் சண்டை, கரடிச்சண்டை இவைகளை நடத்தி ஓய்வுநேரத்தில் பொழுதுபோக்கினர் இங்கிலாந்து நாட்டவர், மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு வரையில்.

ஓய்வு நேரத்தைப் பயன்படுத்துவதில், ஒரு நல்ல முறை அமைக்காவிட்டால், களியாட்டம், வெறியாட்டம்,

வீணாட்டமாகி, புதிய தெம்பு பிறப்பதற்குப் பதிலாக மனத்திலே போதையும், காட்டுணர்ச்சியும் கொந் தளிக்கச் செய்துவிடும்.

மேனாடுகள் பலவற்றிலே ஓய்வுநேரத்துக்காக என்று அமைக்கப்பட்டுள்ள நாட்டியக் கூடங்களும், சூதாட்டச் சாலைகளும், நல்லியல்பை வளர்ப்பனவாக உள்ளன என்ற உணர்வு இப்போது வலுபெற்று வந்து கொண் டிருக்கிறது.

ஆனால் இவைகளிலே ஈடுபடுவோர் பெரும்பாலும் உல்லாசம் தேடிடும் பணம்படைத்தோரே—பெரும்பா லான நடுத்தர நிலையினர், காற்பந்து, கிரிக்கட், ஆக்கி போன்ற வீர விளையாட்டுகளைக் காண்பதிலேயே பெரு விருப்பம் கொண்டுள்ளனர்.

குத்துச்சண்டை கண்டு களிப்பதனை, எழுச்சிதரத் தக்க பொழுது போக்காகக் கொண்டுள்ள அமெரிக்காவில் இதற்கெனப் பெரும்பணம் செலவிடப்பட்டு வருகிறது.,

சென்ற திங்கள் க்ளே எனும் குத்துச்சண்டை வீரன், தன்னுடன் போட்டிக்கு நின்ற லிஸ்டன் என்பானை, ஒரே ஒரு குத்து கொடுத்துக் கீழே வீழ்த்தினான், விழுந் தவன் குறிப்பிடப்பட்ட நேரத்திற்குள் எழுந்திருக்க வில்லை. எனவே க்ளே வெற்றிவீரன் என்ற விருது அளிக்கப்பெற்றான். இலட்சக்கணக்கான டாலர்கள் குவிந்தன இந்தக் குத்துச்சண்டையின்போது. ஒரே விநாடி! ஒரே குத்து! குத்துச்சண்டை முடிந்தது! க்ளே பெரும்பொருள் பெற்றான் பரிசுத்தொகையாக.

க்ளே—லிஸ்டன் இருவருமே நீக்ரோக்கள்.

இவைபோன்ற விளையாட்டுகள், காண்போருக்குக் களிப்பூட்டும்; வீர உணர்ச்சி தரும், அய்யமில்லை. ஆனால். புதிய கருத்துத்தந்திடுமா, கருத்துக்கு விருந்தாக அமையுமா என்ற கேள்வி பலமாக எழுந்துவிட்டிருக்கிறது.

மற்ற நாடுகளிலே, ஓய்வு நேரத்தை எந்தவகையிலே செலவிட்டால், கருத்துக்கு இன்பம் கிடைக்கும் என்பது பற்றிய திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டு வருகின்றன. இங்கோ, தம்பி! ஓய்வுநேரம் என்பது, வாழ்வின் இயல்பை, தொழிலின் இயல்பைத் தரமுள்ளதாக்கிடும் என்ற உணர்வே பெறவில்லை. ஓய்வு என்பது வேலை செய்யாத

நேரம் என்ற அளவிலேதான் அதற்கான இலக்கணம் இருந்து வருகிறது. ஓய்வு என்பது கருத்துக்கு விருந்து பெறும் ஓர் வாய்ப்பு என்ற நிலை அமைய வில்லை; அமைத்திடுதல் வேண்டும்.

வறுமை மிகுந்த நாட்டிலே ஓய்வு நேரம் கிடைப்பதும் அதனை உள்ளத்துக்கு மகிழ்ச்சி தரத்தக்க விதமாகச் செலவிடுவதும் எங்ஙனம் முடியும்-வீண் பேச்சு—என்று கூறுவர், பலர்.

நீர்வீழ்ச்சி—சித்திரச் சோலை—ஆறு உற்பத்தியாகும் இடம்—மலை உச்சி—சிற்றாறு—புள்ளினம் எழுப்பிடும் பண்—மானினம் துள்ளிடும் எழில்—இவைபற்றிக் கூறிப் பொழுதுபோக்குக்காக இவைகளைக் கண்டு களித்திடுவது உண்டா என்று கேட்டால், கோபித்துக் கொண்டு, தமது இயலாமையைக் காரணம் காட்டும் அதே அன்பர்களை, தம்பி! காஞ்சியில் காணலாம் கருடோற்சவத்தின்போது, தில்லை திருவரங்கம், திருப்பதி காளத்தி இங்கெலாம், காணலாம். பணம் கிடைக்கிறது செலவிட, கடனாகப் பெற்றதாகக்கூட இருக்கக்கூடும் அந்தப்பணம். இஃது ஓய்வுக்காக மேற்கொள்ளப்படுவது அல்ல, 'புண்ணியம்' தேடிட!

இராமர் பல்லாங்குழி ஆடிய இடமும், சீதை மஞ்சள் அறைத்த இடமும், ஜடாயு வீழ்ந்த பள்ளமும், பீமன் சமையல் செய்த இடமும், காண்டீபம் பெற்ற இடமும், கல்லானை உயிர் பெற்ற இடமும் கருங்குருவிக்கு மோட்சமளித்த இடமும் இப்படிப் பட்டவைகளைக் காண்கின்றனர்.

இவைகளிலே இருந்துவந்த நம்பிக்கையின் அழுத்தம் போய்விட்டதாலும் இவைகள் என்ன அற்புதங்கள்! சந்திர மண்டலமே செல்லப் போகிறார்களாமே என்று அவர்களையு மறியாமல் வியப்பு அவர்களைக் குலுக்கி விடுவதாலும், இந்தப் புண்ணியம் தந்திடும் இடங்களைப் பார்ப்பதனால் முந்தைய சந்ததியினர் பெற்றதுபோன்ற உணர்ச்சியையும் இவர்களால் இன்று பெற முடிவதில்லை. புண்ணியம் தேடிடும் பயணம் என்ற கருத்து இவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பதால், இயற்கையின் எழிலைக் கண்டு களித்திடவும் இவர்களால் முடிவதில்லை.

தில்லையையும் திருப்பதியையும் கண்டுவிட்டு, சாத்தனூர் அணையையும் நெய்வேலியையும் பார்த்து

விட்டு, மாமல்லபுரத்தையும் மந்திரி வீட்டையும் கண்டு விட்டு, 'கதம்ப' உணர்ச்சி பெற்றுக்கொண்டு செல்கின்றனர்.

மிகச் சிலரால் மட்டுமே, தம்பி! இந்த விதமான பயணத்தையாகிலும் மேற்கொள்ள முடிகிறது. மிகப் பெரும்பாலோர் ஓய்வு நேரத்தின் அருமையினை உணர்ந்திடவும் வாய்ப்பின்றி, உழைத்து உருக்குலைந்து போகின்றனர், இங்கு.

பிற இடங்களில் உழைப்பு எந்த அளவு உருப்படியான வடிவம்கொள்ளுகிறது, வாழ்வை எந்த முறையில் செம்மைப்படுத்துகிறது, உள்ளத்திற்கு ஏற்படும் சோர்வு போக்கிக்கொள்ள ஓய்வு நேரத்தை எம்முறையில் பயன்படுத்திக்கொள்கிறார்கள் என்பதனை அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற விருப்பம் எனக்கு மிகுதியாக. என் பயணம், எனது இந்த விருப்பத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டதுதான்.

கண்டறிந்து கொள்பவைகளில் கருத்துக்கு விருந்தாகத்தக்கவைகளைப் பிறகு கூறிட முற்படுவேன்,

எனவே, தம்பி! நான் ஓய்வாகச் சென்றிருக்கிறேன் என்றுகூடச் சொல்வதற்கில்லை, உனக்குக் கூறிடத்தக்க சுவையான சேதிகளைத் தேடிப்பெற்றிடவே சென்றிருக்கிறேன்.

நெடுந் தொலைவு என்கிறாயோ தம்பி! எத்தனை தொலைவானால் என்ன, என் கண்களில் உன் உருவம் தெரிந்தபடிதான் இருக்கிறது.

அண்ணன்,

8—8—'65

காஞ்சிக் கடிதம் : 30

தடைக்கற்கள் படிக்கட்டுகளாகும்

பலன் எதிர்பாராது கடமை ஆற்றுக; களிப்பு உண்டு!

கழக வரலாறு பற்றிய விளக்கம்

கழகம் கலகலத்துவிடும்; பெரியார் கணிப்பு!

பயத்தை வெல்லாதவன் வாழ்க்கையைக் கல்லாதவன்!

வாழ்க்கைக் கப்பலுக்கு உணர்ச்சியே காற்று; பகுத்தறிவே மாலுமி!

பிரிவினைத் தடைச்சட்டத் தடைக்கல் நமது பயணத்துக்கு ஒரு படிக்கல்!

தம்பி,

பிரஞ்சுப் புரட்சி பற்றி அருமையானதோர் ஏடு எழுதிய கார்லைல் என்பார், எண்ணிப் பார்த்திட இனிப்பளிப்பதுடன் எழுச்சி தருவதும், செயலாற்றிடத் தூண்டுவதுமான ஓர் கருத்தினைக் கூறியிருக்கிறார்:

''வலிவற்றவர்களின் பாதையில் தடையாக நின்ற கருங்கற்பாறை, வலிவு மிக்கோனின் பாதையில் படிக்கட்டாக அமைகிறது''

தடைப்பட்டுவிட்டதே! முட்டுக்கட்டை போட்டுவிட்டார்களே! என்றெல்லாம் சிற்சில வேளைகளில், கடமை உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டுப் பயணத்தினை

மேற்கொள்பவர்கள்கூட, எண்ணி ஏங்குவது உண்டு. கலக்கமுற்று, கடமையை நிறைவேற்றிட இயலாது என்றெண்ணித் தமது பயணத்தை நிறுத்திக் கொள்வதும் உண்டு. பாதை எங்கும், இருபுறமும் நிழல்தரு தருக்களும், கனியுதிர் மரங்களும், ஆங்காங்குச் சிற்றாறும் இருந்திடும் என்றெண்ணிப் பயணத்தைத் துவக்கிவிட்டு, இடையே இன்னல் மிகுந்திருக்கக் கண்டு கலங்கித் தவித்து, கைபிசைந்து கொள்வாரும், கண் கசக்கிக் கொள்வாரும் உண்டு.

எத்தனையோ பயணங்கள் இதுபோலப் பாதியளவோடு நிறுத்தப்பட்டுப் போயுள்ளன. எத்தனையோ பேர், பயணத்தில் தொடர்ந்து ஈடுபட முடியாது என்று கூறிவிட்டு, ஒதுங்கிக் கொண்டதுண்டு.

தாங்க முடியாத தொல்லை, நீக்கமுடியாத தடை என்று காரணம் காட்டுவர்; காரணம் பொய்யல்ல. எனினும், தொல்லை தாங்க முடியாதது என்றும், தடை நீக்க முடியாதது என்றும் எண்ணிக்கொண்டதற்குக் காரணம், வலிவு போதுமான அளவு இல்லை என்பது தான்-உள்ளத்தின் வலிவு.

எப்படியும் பயணத்தில் வெற்றி பெற்றாகவேண்டும் என்ற ஆர்வம், உறுதி, உள்ளத்துக்கு நிச்சயமாக வலிவளிக்கும்; ஆனால், அதைவிட அழுத்தமான வலிவு அளிப்பது, நாம் நமது கடமையைச் செய்கிறோம் என்ற உணர்வு பலன் கிடைத்தாக வேண்டும். அதுவும் விரைவில் என்ற 'பதைப்பு' மிகுந்திடுமானால் பயணத்திலே ஒவ்வொரு அங்குலமும் ஒரு மைல்போலத் தோன்றும், ஒவ்வொரு விநாடியும் ஒருநாள் பொழுது போன்றிருக்கும். கடமையாற்றுகிறோம், உள்ளம் உரைத்தபடி நடக்கின்றோம் என்ற உணர்வு இருப்பின், இன்னலைப் பொருட்படுத்தக் கூடாது என்ற மனத்திட்பத்தை மட்டுமல்ல, பலன் பற்றிய கணக்குப் பார்க்கும் அரிப்பையே போக்கிவிடும்; பயணம் செய்வது நம் கடமை என்ற உணர்வு புதியதோர் வலிவினை, மன நிறைவினைத் தந்திடும்.

வளர்த்திடும் மகவுகள் யாவுமே பெற்றவளுக்குப் பரிவு காட்டி, பெருமை தேடித்தந்து விடுவதில்லை-எனினும், தாய் உள்ளம் தனக்குக் கிடைக்கப்போவது என்ன என்ற கணக்குப் பார்த்து அல்ல, பெற்ற மகவினைப்

பாலூட்டிச் சீராட்டி வளர்த்திடல் தன் கடமை என்ற உணர்வுடனேயே பாசம் காட்டுகிறாள்-அந்தக் கடமையைச் செய்வதிலே களிப்படைகிறாள்.

பிறகோர் நாள் மகவு வளர்ந்து, தன் வாழ்க்கைக்கான வசதிகளைத் தேடித் தந்திடப் போகிறான் என்ற எண்ணத்துடனா தாய் தன் குழந்தையைக் கொஞ்சி மகிழ்கிறாள்? என் மகன் என்னை மாளிகையிலே கொலுவிருக்கச் செய்யப்போகிறான், மாநிதியை என் காலடியில் கொண்டு வந்து கொட்டப் போகிறான் என்றெல்லாம் கூடத் தாய் பேசுவாள்-ஆனால், அது கொஞ்சும் முறையிலே ஒருவகை; போடும் ஒரு கணக்கு அல்ல.

பலன் கருதாது பாசம் காரணமாக, எப்படி ஒரு தாய் தன் மகவிடம் பரிவுகாட்டி மகிழ்கின்றாளோ, அது போன்றே, கொண்ட கொள்கை, வகுத்துக்கொண்ட பாதை, மேற்கொண்ட பயணம் ஆகியவற்றின் மூலம் என்ன பலன் கிடைத்திடும் என்ற கணக்குப் பார்க்காமல், கடமையைச் செய்வதிலே ஓர் களிப்பு இருக்கிறது என்ற உணர்வுடன் பணிபுரிபவர்கள் வலிவு மிக்கவர்களாகின்றனர்.

அத்தகையவர்களுக்குத்தான் கார்லைல் குறிப்பிட்டபடி, தடைக்கற்கள், படிக்கட்டுகளாகின்றன.

ஏன் இந்தப் பயணத்தை மேற்கொண்டோம், பயன் என்ன காணப்போகிறோம் இந்தப் பயணத்தினால் என்ற எண்ணம் மேலிட்டவர்கள், வெகுவிரைவிலே, பலன் கிடைக்கக் காணோமே என்ற சலிப்பு அடைந்து வலிவிழந்து போகின்றனர், உற்சாகம் அழிவதால், உறுதி தளருவதால்! உற்சாகமும் உறுதியும் கடமையாற்றுகிறோம் என்ற உணர்விலிருந்து மட்டுமே பெறக் கூடியவை. அந்த உணர்வு கொண்டவர்கள் கருங்கற் பாறைகளைத் தடைக்கற்கள் என்றெண்ணிக் கலக்கமடைந்திட மாட்டார்கள்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைத் தம்பி! நாம் துவக்கியபோது, என்ன பலன் கிடைக்கும், வளர்ச்சி எவ்விதம் இருக்கும் என்று கணக்குப் போட்டுக்கொண்டு காரியமாற்றக் கிளம்பவில்லை திராவிடர் கழகத்தில் இருந்துகொண்டு. பொதுத் தொண்டாற்ற முடியாது என்ற நிலை பிறந்தபோது, எப்படியும் பொதுத் தொண்

டாற்ற வேண்டும், அதற்கு ஒரு கருவி வேண்டும் என்ற உணர்வு மட்டுமே இருந்தது; கடமையைச் செய்தாக வேண்டும் என்ற உணர்வு. இந்த உணர்வு காரணமாகவே, நாம், பலன் என்ன கிடைக்கும், எப்போது கிடைத்திடும் என்ற கணக்குப் போட்டுக் கொண்டு துவக்கினோமில்லை. கடமையாற்றுகிறோம் என்ற உணர்வு மேலோங்கி இருந்ததாலே, நமது பாதையிலே காணப்பட்ட கருங்கற் பாறைகள் தடைக் கற்களாகிவிடவில்லை, படிக்கட்டுகளாகிவிட்டன.

தம்பி! துவக்க நாள் முதல் நம்முடன் இருந்து பணியாற்றி வந்திடுவோரின் தொகையே மிகுதி, புதிய தோழர்கள் அதிக அளவில் கிடைத்துள்ளனர் என்ற போதிலும். ஆகவே, என்னென்ன இன்னல்களைச் சந்தித்தோம், எவ்விதமான ஆபத்துக்களைக் கடந்திருக்கிறோம் என்பதெல்லாம் நன்றாக நினைவிலிருக்கும்—இருக்கிறது.

கழகம் சந்தித்த ஒவ்வொரு இன்னலும், பயணத்தை மேற்கொண்டு நடத்திட முடியாது—கூடாது—என்ற அச்ச உணர்வையும் ஐயப்பாட்டையும் எவருக்கும் ஏற்படுத்திவிடக் கூடியவை; எனினும், கடமையைச் செய்கிறோம் என்ற உணர்வினால் நாம் உந்தப்பட்டதனால், கணக்குப் பார்க்கவில்லை, கலக்கம் கொள்ளவில்லை; தடைக்கற்கள் படிக்கட்டுகளாயின.

மாற்றார்கள் நம்மை மாய்த்திட மேற்கொண்ட ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும், நமக்கு ஏதேனும் ஓர் விதத்தில் பயன்படத் தக்கதாகி, நமது வளர்ச்சிக்கு மெத்தவும் துணை நின்றது.

என்ன கிடைத்திடும் என்று நாம் கணக்குப் போட்டுக் கொண்டு, மிக்க ஆவலுடன் அது கிடைத்ததா கிடைத்ததா என்று பார்த்தபடி இருந்ததில்லை என்பது மட்டுமல்ல, நம்மைப்பற்றி மாற்றார்கள், ஆத்திரம் காரணமாகத் தவறான கணக்குப் போட்டதாலே, அது பொய்த்துப் போய்விட்டது.

கடமையாற்றுகிறோம், தூய தொண்டாற்றுகிறோம் என்ற உணர்வு மட்டும் நமக்கு அந்த அளவு இல்லாதிருந்திருக்குமானால், இந்த அளவு வளர்ச்சியினைப் பெற்றிருந்திருக்க முடியாது, இவ்வளவு இன்னல்களையும் தாங்கிக் கொண்டிருந்திருக்க முடியாது.

> என்னை எதிர்த்தவன் எவன் உருப்பட்டிருக்கிறான்?
>
> என்னை எதிர்த்த எவனை நான் விட்டு வைத்திருக்கிறேன்?
>
> பேசும் குரலில் ஒலியும், நிற்கும் காலிலே வலிவும் இருக்கிறவரையில், என்னை எதிர்ப்பவன் என்னிடமிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள முடியாது!

என்பதாக, பெரியார் கோகலே மண்டபக் கூட்டத்தில் சொன்னார்—சான்றுகளையும் தந்தார். கலக்கமடையும் இயல்பினராக நாம் இருந்திருப்பின், அந்த மிரட்டலிலேயே மாய்ந்துவிட்டிருப்போம். பெரியாருடன் இருந்து வந்தபோது என்னென்ன கொள்கைகளுக்காகப் பாடுபட்டுக் கொண்டிருந்தோமோ, அதே பணியினை, புதிய அமைப்பின் மூலம் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும். அதுவே நமது கடமை என்று கருதினோம்; பெரியாரை எதிர்ப்பது நமது கடமைகளிலே ஒன்று என்று கொள்ளவில்லை.

> துடிப்புள்ள இளைஞர்கள், மெத்த மனக் கொதிப்படைந்து பெரியாரைவிட்டு விலகுகிறார்கள், இவர்கள் தமது ஆத்திரம் தீரப் பெரியாரைத் தாக்கிப் பேசுவார்கள்; செவிகளுக்குச் செந்தேன் கிடைக்கப் போகிறது; பெரியாரும் இவர்களைப் பிய்த்துத் தள்ளப் போகிறார்; காணக் காட்சியாக இருக்கப் போகிறது.

என்று அரசியல் வட்டாரம் எண்ணிக்கொண்டது; எதிர்பார்த்தது.

சட்டசபைகளுக்குச் செல்லலாமா, கூடாதா என்ற பிரச்சினையிலே ஏற்பட்ட கருத்து வேற்றுமை காரணமாகக் காங்கிரசிலே ஒரு சுயராஜ்யக் கட்சி தோன்றிய போதுகூட அத்தனை பெரிய தலைவர்களால் எரிச்சலையும் எதிர்ப்புணர்ச்சியையும் அடக்கிக் கொள்ளமுடியாமற் போய்விட்டது; மேடைகளிலே பல சமயம் தரக்குறைவான பேச்சுகள் மொழியப்பட்டன.

> நாமோ இளைஞர்கள், மனம் நொந்துவெளியேறுபவர்கள்,

எனினும், வந்த இடம் பற்றி ஒரு வார்த்தை, கேவலமாகப் பேசினோமில்லை; நம்மைக் கேவலப்படுத்த பெரியார் பயன்படுத்தாத வார்த்தைகள் இல்லை; இதனாலே நாம் எந்த விதத்திலும் பாதிக்கப்பட்டுப் போய்விடவில்லை.

> பொறுத்துக்கொள்ளும் இயல்பு, நாம் மேற்கொள்ளும் கடமையிலே நமக்கு இருக்கும் அழுத்தமான பற்றின் விளைவு; கோழைத்தனத்தின் மறுபதிப்பு அல்ல.

நமக்கென்று ஒரு கடமை இருக்கிறது என்ற மெய்யுணர்வு நமக்கு இருந்ததனால், நமது நோக்கத்திலே நமக்குத் தெளிவும் நம்பிக்கையும் இருந்ததனால், நாம் எவருடைய தூற்றலையும் பொருட்படுத்தவில்லை; அதனை அதிகமாகக் கவனிக்க நமக்கு நேரமும் இல்லை. முன்கூட்டிப்பலன் என்ன, எப்படி இருக்கும் என்று கணக்குப் போட்டுக்கொண்டு காரியத்தில் ஈடுபட்டோமில்லை; இப்போது கணக்குப்பார்க்கும்போது, களிப்புத் தரத்தக்க அளவினதாகவும், வகையினதாகவும், 'பலன்' இருக்கிறது.

> கார்லைல் சொன்னதுபோல், தடைக்கற்கள் படிக்கட்டுகளாகி உள்ளன.

கழகத்தின் வரலாறு பற்றி என்னிடம் விவரம் விளக்கம் கேட்க வரும் சில நேர்மையாளர்கள் இது குறித்து உள்ளபடி வியப்படைகின்றனர். எப்படி முடிந்தது, கொதிப்படையாமலிருந்திட என்று கேட்கின்றனர். நான் நன்றாக அறிவேன், அந்த நாட்களிலே நமது தோழர்களிலே மிகப் பலர் கொதிப்பை அடக்கிக் கொள்ள முடியாமல், தத்தளித்ததனை.

பெரியாரும், நமது இறுதி இன்று, அல்லது நாளை அல்லது மறுநாள் என்று ஆருடம் கணித்தபடி இருந்தார்; அவருடன் இருந்து கொண்டு இந்தத் தூய காரியத்திலே தமது தனித்திறமையைக் காட்டி வந்தவர்கள், முடிவுக்கு ஆரம்பம்! அழிவுக்கு அச்சாரம்! என்று முழக்கமிட்டபடி இருந்தனர். எங்கோ ஓர் கிளைக்கழகத்தில், செயலாளர் பதவிக்காக இருவர் மோதுவர், ஒருவர் விலகுவார்; விலகுபவரின் நீண்ட அறிக்கையை இதழ்கள் மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் வெளியிடும்; அந்த அறிக்கையிலே ஏன் விலக நேரிட்டது என்ற காரணம் இருக்காது, உடனே என்மீது

தான் பாய்ச்சல்! அவனுக்கு என்ன தெரியும்? யார் இவன். இவன் ஒரு தலைவனா! என்ற கூப்பாவுதல்கள். தம்பி! நமது கழகத்தவர்களிலே சிலர் மிரட்சியேகூட அடையத்தக்க விதமான அறிக்கைகள் அடிக்கடி கிளம்பும். பேராபத்து வருகிறது, பிளவு வாய் திறந்து கொண்டிருக்கிறது, இந்த முறை தப்பித்துக்கொள்ள முடியாது, காஞ்சிபுரத்தானைக் காலை வாரிவிடப் போகிறார்கள் என்பதான தலைப்புகள், எத்தனை எக்களிப்புடன் அவைகளை எழுதியிருப்பார்கள், பாவம் அவர்களின் ஆசை நிறைவேறாமல் போய்விட்டது எனக்கு ஒருவிதத்தில் வருத்தம்கூட! ஒன்பது மாதங்களுக்குப் பிறகு பெரிய மருத்துவர் பார்த்துவிட்டு, இது சூதகக் கட்டி என்று சொன்னால், கருவுற்றிருப்பதாக அதுவரை எண்ணிக்கொண்டிருந்த தாய் எவ்வளவு கவலைப்படுவார்கள்? அதுபோல அவர்கள், பாவம், மெத்தவும் எதிர்பார்த்து எதிர்பார்த்து ஏமாற்றமடைந்தார்கள். தம்பிகளிலே எத்தனை பேருக்கு நினைவிலிருக்கிறதோ எனக்குத் தெரியவில்லை; ஆத்திர மேலீட்டால் பெரியார் ஒருமுறை எழுதினார். இந்தக் கண்ணீர்த் துளிகள் என்ன கதியாகப் போகிறார்கள் பாருங்கள்! சீந்துவாரற்றுப் போவது மட்டுமல்ல! மக்கள் இவர்களைக் கல்லால் அடித்து விரட்டப் போகிறார்கள்; காணத்தான் போகிறீர்கள்!—என்று.

அவ்வளவு கோபம் அவருக்கு என்பது மட்டுமல்ல' அவ்வளவு நம்பிக்கை அவருக்கு, நாம் அழிந்துபடுவோம் என்பதில். கூடிவாழமாட்டோம் எனறு மிகப் பலமாக நம்பிக்கொண்டிருந்தார். பலப் பரீட்சைகள் நடக்கும், உத்திகள் பிரியும், உட்குழப்பம் ஏற்படும் என்றெல்லாம் எதிர்பார்த்தார். இந்த நிலைமை ஏற்படுமானால், கழகம் அதனைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாது, தகர்ந்து போகும் என்பது அவருடைய எண்ணம். தம்பி! கழகம் அவர் எதிர்பார்த்தது போலக் கலகலத்துப் போய்விட்டிருந்தால் என்ன நேரிட்டிருக்கும்? நமக்குத் தனித்தனியே நட்டம் ஏதும் இருந்திருக்காது; அவரவர்கள் தத்தமது விருப்புக்கு ஏற்ப ஏதேனும் ஓர் துறையில் சென்றுவிட்டிருப்பர். ஆனால், நாட்டுக்கு ஒரு பொதுநட்டம்; ஒரு கட்டுக்கோப்பான ஜனநாயக அணிவகுப்பு அமைந்திருக்காது.

தம்பி! சிலர் ஒவ்வோர் நாளும் ஒவ்வோர் விதமான பீதி தந்திடும் செய்திகளைக் கொண்டு வந்தபடி இருப்பார்கள்; கழகத்தை அந்த ஊரிலே கலைத்துவிடப்

போகிறார்களாம், இந்த ஊரிலே கழகக் கூட்டம் நடத்தச் சென்றால், உயிரோடு திரும்பிவர முடியாதாம் என்றெல்லாம்,

எமர்சன் என்னும் பேரறிவாளர் சொல்லியிருக்கிறார், நாளுக்கொரு பயத்தை வெல்லாதவன், வாழ்க்கையின் முதல் பாடத்தையே கல்லாதவன் என்று.

அந்தப் பாடத்தை நாம் செவ்வனே கற்றுத் தெளிவு பெறவோ என்னவோ ஒவ்வொரு நாளும் ஒருவகையான பயம் கிளப்பப்படும்,

இவைபற்றி ஏன் சிறிது விரிவாக எழுதுகிறேன் என்றால், தம்பி! அத்தனை விதமான தூற்றல்களைத் தாங்கிக்கொண்டு, அவைகளைப் பொருட்படுத்தாமல், கடமையாற்றிக் கொண்டுவந்த நமக்கு இப்போது காங்கிரசின் தலைவர்கள் தூற்றித் திரிவது கேட்கும் போது, சீற்றம் அல்ல, சிரிப்புத்தான் வரவேண்டும்.

கழகம் என்ற கருநாகத்தின் விஷப்பற்களைக் கழற்றிவிட்டு, அதை விளையாட விட்டு வேடிக்கை காட்டுகிறாராம், ராஜகோபாலாச்சாரியார்!

யாருடைய பொன்மொழி என்கிறாயா, தம்பி! முதியவர் முதலமைச்சர் இருக்கிறாரே, பக்தவச்சலனார் அவருடைய 'வைரமொழி'—பொன்மொழியாக மட்டுமா அத்தனை பெரியவருடைய பேச்சை மதிப்பிடுவது! வைர மொழி!! கோபம் வரலாமா! கூடாது! ஏன்? கோபம் வந்தால் என்ன சொல்லத் தோன்றும், பக்குவ மற்றவர்களுக்கு?

ராஜகோபாலாச்சாரியாரல்ல. அவருடைய பாட்டன் முப்பாட்டன் வந்தால்கூட எம்மை ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்பார்கள் அல்லவா!

அந்தப் பேச்சு நம்மிடமிருந்து வரவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறார்; அனுபவமிக்கவரல்லவா!! உடனே அதனைத் தூக்கிக்கொண்டு போவார், அவரிடம் காட்ட!!

அப்பேர்ப்பட்ட ராஜாஜியையே இதுகள் இவ்வளவு கேவலமாகப் பேசுகின்றனவே

என்று புதிய பல்லவி தொடங்குவார்; அவரிடம் உள்ளபடி மதிப்பு வைத்து அல்ல; உடனே நம்மிலே சற்றுத் துடிப்புள்ளவர்கள் ஏதேனும் பேசுவார்கள், அதைத் தூக்கிக் கொண்டு போய்க் காட்டலாம் என்ற நப்பாசையால்!

எனக்குப் பெரியதோர் மகிழ்ச்சி, நமது தோழர்கள் பெரும்பாலும் இத்தகைய பேச்சுக்களை, சீண்டு முடிந்து விடும் பேச்சுகளைப்பொருட்படுத்துவதில்லை, பதிலளிப்பதில்லை. இந்த இயல்பு முழுமை பெறவேண்டும் என்பது என் விருப்பம்; வேண்டுகோள்.

எவர் எதனைக் கூறிடினும், ஏன் அவ்விதம் கூறுகிறார்; எந்த நோக்கத்துடன் என்பதனைப் பகுத்தறிவு கொண்டு பார்த்திடுவோமானால், பத்திலே ஒன்பது பேச்சு, பொருட்படுத்தத் தேவையற்றன என்பது புலப்பட்டுவிடும்; எரிச்சல் எழாது; புன்னகை மலரும்.

நான் தம்பி! இந்தப் பயிற்சியை, மிக மிகத்தேவையானது என்று கருதுகிறேன்.

பகுத்தறியும்போது, உணர்ச்சிக்கு முதலிடம் இருக்காது; உணர்ச்சிக்கு மட்டுமே முதலிடம் கொடுத்து விடுபவர்கள் பெரும்பாலும், பகுத்தறியும் திறனை முழுவதுமாகப் பெறமாட்டார்கள். உணர்ச்சி ஒருவிதமான கொந்தளிப்பு—பகுத்தறிவு என்பது, கொதிப்பதைக் கிளறிக் கிளறிப் பார்த்து, உள்ள பொருள் என்ன, என்ன நிலையில அஃது உளது என்பதனைக் கண்டறிவது.

உணர்ச்சியே வாழ்க்கைக் கப்பலை உந்தித்தள்ளும் காற்று என்றால், பகுத்தறிவுதான் அதை ஓட்டும் மாலுமி. காற்று இன்றேல் கப்பல் நகராது; மாலுமி இன்றேல் முழுகிவிடும்!

பிரஞ்சுப் பேரறிவாளர் கூறியது தம்பி! உணர்ச்சிப் பிழம்புகளாகித்தான் பிரான்சிலே பயங்கரமிக்க புரட்சி நடத்தினர்; வெறும் உணர்ச்சி மட்டுமே கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்ததால், பிரான்சு நாடு படாத பாடுபட நேரிட்டது. அதனை நன்கு உணர்ந்ததாலேயே பிரஞ்சுக்காரர், உணர்ச்சியால் மட்டும் உந்தப்பட்டுவிடும் நிலை கூடாது என்று கூறினார்.

> தம்பி, நாம் உணர்ச்சிக்கு மட்டுமே ஆட்பட்டு விடுவோம்! பிரச்சினைகளையும் நிலைமைகளையும் பகுத்தறியும் பக்குவம் நம்மிடம் இருக்காது என்ற தவறான கணக்கினைத்தான் மாற்றார் போட்டனர்.

உணர்ச்சிக்கு மட்டுமே இடமளித்து, பொறி பறக்கப் பேசியும் எழுதியும் வந்தவர்கள் இருந்தனர். இப்போது சென்ற இடம் அவர்களுக்குப் பக்குவத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன். இங்கு இருந்த போதே கூடக்கொதித்தபடி இருப்பது கூடாது, கொதித்து அடங்கி, பக்குவம் பெற்றிடவேண்டும் என்று நான் கூறிவந்த துண்டு, நான் கூறுவதைக்கேட்டுக் கொள்ளலாம் என்ற மரியாதை உணர்ச்சி அவர்களிடம் இருந்த வரையில்; பிறகு? தேவையற்ற இடத்திலே தெளிவைப் புகுத்த முடியுமா, தம்பி ஒதுங்கிக் கொண்டேன்.

உணர்ச்சியால் மட்டும் உந்தப்பட்டு, பேசுவதும் எழுதுவதுமாக இருந்தவர்கள், அன்று என்னென்ன சொன்னார்கள், எவ்வளவு விரைவிலே அவற்றினை மறந்தார்கள், இன்று அதே வேகத்துடன் நம்மை ஏதேது பேசுகிறார்கள் என்பது பற்றித் தம்பி நான் எண்ணிப் பார்த்திடும்போது எத்தனை விந்தையாக இருக்கிறது, மனம், இயல், போக்கு, என்பதனை அறிந்துகொள்கிறேன்; அவ்விதமான இயல்பு என்னைப்பற்றிக்கொள்ளாதிருக்கத்தக்க பாதுகாப்பு முறைகளைத் தேடிக்கொள்கிறேன்,

> உணர்ச்சியால் உந்தப்படுவதற்கும் அழுத்தமான நம்பிக்கையுடன் இருப்பதற்கும் உள்ள மாறுபாடு, குறை குடத்திற்கும் நிறைகுடத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசம் போன்றதேயாகும்.

அனுபவம் பெறப்பெற, ஒருவிதமான அமைதி பிறந்திடும், அந்த அமைதி செயலாற்றாத இயல்பாக மாறிவிடாதபடி பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். கதிர் முற்றா முன்னம் கழனியிலே 'தெம்மாங்கு' பாடுவதுபோன்ற ஒலி கேட்கிறது; கதிர் முற்ற முற்ற, சாய்ந்துவிடுகிறது! பயன்மிகுதியும் மாந்தர்க்குக் கிடைக்கிறது.

பொதுத் தேர்தல் நெருங்கிட நெருங்கிட, தம்பி! நமது உணர்ச்சிகளைமட்டும் தட்டி எழுப்பிடும் நிகழ்ச்சிகளும், உள்ளத்தில் கொதிப்பை மூட்டிவிடும் பேச்சுக்

களும், மிகுதியாகிடும். அதுபோது நாம் நமது கழகம் வளர இதுவரையில் மேற்கொண்ட போக்கினையும், பெற்றுள்ள மாண்பினையும் மறவாது, தக்கபாடம் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

வெறும் உணர்ச்சிக்கு மட்டுமே நாம் ஆட்பட்டவர்கள், எனவே அதனைத் தட்டிவிட்டு நம்மைத் தகர்த்துவிடலாம் என்ற நினைப்புடன்தான், தம்பி! நாட்டுப்பிரிவினை கேட்பது கூடாது; கேட்போர் தேர்தலில் ஈடுபட முடியாது என்றதோர் சட்டம் இயற்றினர். சட்டம் வந்ததும், உணர்ச்சி வயப்பட்டுக் கொதிப்பார்கள், சட்டத்தை மீறுவார்கள், தேர்தலிலே ஈடுபடும் வழி இழந்துபோவார்கள், நாம் எதிர்ப்பாரற்றுத் தேர்தல் களம் புகுந்து, வெற்றியைத் தட்டிக் கொண்டுபோய் விடலாம் என்று ஒரு கணக்குப் போட்டனர்; அதுவும் பொய்த்துப்போய்விடவே, அவர்கள் இப்போது மேலும் அதிகமான ஆத்திரம்கொண்டு அரற்றுகின்றனர். தம்பி! உணர்ச்சியால் மட்டுமே நாம் உந்தப்பட்டவர்களாக இருந்திருப்பின் இந்நேரம் நமது கழக அமைப்பு கலகலத்துப் போய்விட்டிருக்கும்; இப்போது பயணம் வருகிறாரே, நாளைக்கு ஒரு ஊர், வேளைக்கு ஒரு கூட்டம் என்பதாகப் 'பெரியவர்', அதுகூடத் தேவைப்பட்டிருக்காது. ஆனால், நாம், உணர்ச்சியால் மட்டுமல்ல, பகுத்தறிவினாலும் நமது பணியினைச்செம்மைப்படுத்திக் கொள்பவர்கள். ஆகவேதான், ஏன் இப்படி ஒரு சட்டம் கொண்டுவந்தார்கள் என்பது பற்றி யோசித்துப் பார்த்தோம்.

> தேர்தலில் நாம் ஈடுபடுவதை எப்படியாவது தடுத்திடவேண்டும் என்பதே இவரின் நோக்கம்.

என்பது புரிந்தது; புரிந்திடவே நாமும் நமது சட்டத்திட்டத்தை மாற்றிக்கொண்டு, நாட்டுப்பிரிவினை மூலம் எதெதனைப் பெறமுடியுமோ அவைகளைப் பெறத்தக்க விதமாக, இந்திய அமைப்பில் இருந்துகொண்டே பெறத்தக்க வழி காண்போம் என்று கூறினோம்; தேர்தல் களத்திலே நிற்கிறோம். இதுவே இவர்களின் இதயத்துக்கு வேலாகிவிட்டது. பாவிப்பயல்கள், படபடத்து, துடிதுடித்து, சட்டத்தை மீறுவோம் என்பார்கள், ஒரே அடியாக ஒழித்துக்கட்டி, 'மங்களம்' பாடிவிடலாம் என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தோம், பயல்கள் தந்திர

மாகத் தப்பித்துக்கொண்டார்களே என்பதிலே அவர்களுக்கு எரிச்சல்.

ஆனால், தம்பி! தந்திரம் செய்தவர்கள் நாமல்ல! அவர்கள் நம்மை ஒழிக்க மிகக் கீழ்த்தரமான தந்திர முறையை மேற்கொண்டனர்; நம்மை ஏமாளிகள் என்று எண்ணிக்கொண்டு.

ஒரு கதை உண்டு தம்பி! ஒருவன் ஏமாளி-மற்றவன் எத்தன்! எத்தன் ஏமாளியிடம் கேட்டானாம், நான் கண்ணை மூடிக்கொண்டு செய்கிற காரியத்தை, உன்னால் கண்ணைத் திறந்துகொண்டு செய்ய முடியுமா என்று. ஏமாளிக்குக் கோபம்! அவ்வளவு கேவலமான எண்ணமா என்னைப்பற்றி; இவன் கண்ணை மூடிக்கொண்டு செய்வானாம், அதனை நான கண்ணைத்திறந்துகொண்டு செய்ய முடியாதாமா! பார்ப்போம்! இவன் கர்வத்தைத் தொலைத்துவிடுவோம் என்று எண்ணிக்கொண்டான்; 'ரோஷ' உணர்ச்சி பொங்கிற்று, ''முடியும்'' என்றான்; அவன் ''முடியவே முடியாது'' என்றான்; இவன், ''நிச்சயமாக முடியும்! பந்தயம் வைத்துக்கொள்!'' என்றான். அவன் ஒப்புக் கொண்டான்; பந்தயம் ஐம்பது ரூபாய் என்பது ஏற்பாடு. எத்தனுக்கு ஏகப்பட்ட மகிழச்சி, ஏமாளி தன் வலையில் வீழ்ந்துவிட்டான் என்று.

இதோ பார் என்று கூறி ஒருபிடி மண் எடுத்து கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு, மண்ணைக் கொட்டிக் கொண்டான், மூடப்பட்டிருந்த கண்களின் மீது! ஒரு விநாடிக்குப் பிறகு மண்ணைத் தட்டி விட்டுவிட்டு, நான் கண்ணை மூடிக்கொண்டு செய்த காரியத்தை நீ கண்ணைத் திறந்துகொண்டு செய் பார்க்கலாம்என்றான், முடியுமா! கண்ணல்லவா பாழாகிவிடும் ஐம்பது ரூபாயை ஓசைப்படாமல் கொடுத்துவிட்டு வாய் மூடிக்கொண்டு சென்றான் ஏமாளி! எத்தன் கை கொட்டிச் சிரித்தான்.

தம்பி! நம்மை அப்படிப்பட்ட ஏமாளி என்று எண்ணிக்கொண்டனர், அவர்கள். நாம் ஏமாற மறுத்தோம்.

உணர்ச்சியால் மட்டும் உந்தப்படும் நிலையினராக நாம் இருந்திருப்பின், கதையில் வந்திடும் ஏமாளி நிலை பெற்றிருப்போம். நாம் பகுத்தறிவையும் துணையாகக் கொண்டிருப்பதால், அவர்களின் சூழ்ச்சியினை முறியடித்துக் காட்டினோம்.

மாற்றலாமா! மாற்றலாமா! என்று கேட்டு மாரடித்துக் கொள்கிறார்கள் இன்று.

மாற்றக்கூடியதை மாற்றும் துணிச்சலையும்
மாற்ற முடியாததைச் சகித்துக்கொள்ளும் பொறுமையையும், மாற்ற முடியாதது எது, மாற்றக்கூடியது எது என்ற வித்தியாசத்தைப் புரிந்துகொள்ளும் அறிவையும், இறைவனே! எனக்கு அருள்வாயாக!

என்றோர் சான்றோர் மொழி உண்டு. அதன்படி நடந்து இன்று, காங்கிரஸ் எதேச்சாதிகாரத்தை எதிர்த்து நிற்கும் ஆற்றலுள்ள அமைப்பாக விளங்குகிறோம்.

தம்பி! துவக்கத்தில் குறிப்பிட்டேனே, கார்லைல் கூறிய கருத்துரை—அதன்படி பிரிவினைத் தடைச் சட்டம் என்பதனைப் பெரிய தடைக்கல்லாகக் கருதிக் கொண்டு தான் காங்கிரஸ் அரசு, நமது பாதையிலே உருட்டி விட்டது; நாமோ அதனைப் படிக்கற்களில் ஒன்றாக்கிக் கொண்டுவிட்டோம்; பயணம் தொடருகிறது. துவக்க நாட்களில் இருந்து வந்த பக்குவம், பயிற்சி காரணமாக மேலும் பதமாகி இருக்கும் வேளை இது. அந்தப் பக்குவம் நமக்கு எப்படி ஏற்பட்டது என்பதனை நினைவுபடுத்திக் கொள்வது நல்லது என்பதனாலேயே, அது குறித்த கருத்துக்களைச் சிறிதளவு விளக்கமாக எடுத்துரைத்தேன்.

அண்ணன்,

15—8—'65

அண்ணாதுரை

காஞ்சிக் கடிதம் : 31

விளக்கு அணைந்து விட்டது!

போளூர் சுப்பிரமணியம் மறைவு

வாழ்க்கை, வரலாறாகிவிட்டது!

தம்பி,

விளக்கு அணைந்துவிட்டது; இருள் கப்பிக்கொண்டது; எண்ணெயும் திரியும் இருக்க இருக்க, ஏதோ ஓர் கரம்பட்டு விளக்கு, கீழே விழுந்து நொறுங்கியதால், ஒளி மாய்ந்துவிட்டது, இருள் சூழ்ந்து கொண்டது, இதயத்தில் வேதனை மூண்டுவிட்டது. எனவே, ஏதேதோ கூறிட எண்ணிக்கொண்டிருந்த நான், என் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொள்ளும் காரியத்தில் இருக்கிறேன். ஆம்! இருக்கிறேன்; என் இதயத்தில் நல்லதோர் இடம் பெற்று, முப்பது ஆண்டுகளாக எனக்குற்ற நண்பராக இருந்து வந்த போளூர் சுப்பிரமணியத்தின் உடலுக்குத் தீ மூட்டப்பட்ட கொடுமைமிகு நிலையை கண்டதனால், மனம் புண்பட்ட நிலையில், வேதனை கொப்பளித்திடும் நிலையில். அதிர்ச்சி நீங்கவில்லை—இலேசானதல்ல அந்த அதிர்ச்சி,

முன்னாள் என்னிடம் மகிழ்ச்சி குழையக் குழையப் பேசிக் கொண்டிருந்தவர், மறுநாள் மருத்துவ மனையில் இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட, உயிரொளி மெள்ள மெள்ள அணைந்து கொண்டுள்ள நிலையில் கிடத்தப்பட்டிருக்கிறார், காண்கிறேன், வேதனை தாக்குகிறது, விழி இருளுகிறது, உடல் பதறுகிறது. உள்ளம் கூறுகிறது, 'நம்பிக்கை இல்லை! நண்பன் பிழைப்பான் என்ற நம்பிக்கை இல்லை! என்பதாக. ஓடோடிச் சென்று தலைமை மருத்துவரைக் கேட்கிறேன்—நிலைமை எப்படி?என்று. ஏதோ நான் கேட்டால் அவர் என் நண்பனைப் பிழைத்து எழுந்திருக்கச் செய்துவிடுவார் என்ற விதமானதோர் பித்தம் முற்றிய எண்ணம்.

மோசமான நிலை! ஏதும் கூறுவதற்கு இல்லை. மண்டையில் பலமான அடி, மூளையில் சிதறல் ஏற்பட்டிருக்கும்—என்றெல்லாம் விளக்குகிறார்; விளக்கு நொறுங்கிவிட்டது என்ற செய்தி சில மணி நேரத்திற்கெல்லாம் என் செவியில் நுழைந்தது, நெஞ்சைத் தாக்கிற்று. நிலைகுலைந்து போனேன், நினைப்புகள் சிதறின, பறந்தன.

போளூர் சுப்பிரமணியத்தை நான் எப்போதும் பெயரிட்டு அழைத்ததில்லை; எப்போதும் போளூர்! போளூர்! என்றேதான் அழைப்பேன். போளூரின் வாய் பேசுமுன்பு கண்கள் பேசும்! கனிவு வழியும்! சிரிப்பு பொங்கி வழியும்!

கட்டுடல்! கருத்த மேனி! கருப்பிலே எத்தனை கவர்ச்சி காண முடியுமோ அத்தனை கவர்ச்சி! கண்களிலே ஓர் ஒளி! இதழில் ஓர் மலர்ச்சி! இதயம், போளூருக்கு உடலில் எங்கோ உட்புறத்தில் அல்ல, அவருடைய கண்களிலேயே தெரிந்தபடி இருந்திடும். அந்தப் போளூர் மோட்டார் விபத்திலே சிக்கி, மாய்ந்து போனார், மறைந்து போனார், என் மனத்திலே நெருப்பை அள்ளிக் கொட்டிவிட்டு, நான் எப்படித் துடிக்கிறேன் என்பதனைக் காண வேண்டியே காலம் இந்தக் கொடுமையைச் செய்ததோ என்று எண்ண வேண்டியிருக்கிறது. எண்ணெய் தீர்ந்துபோய் விளக்கு அணையவில்லை! திரி தீர்ந்துபோய் விளக்கு அணையவில்லை, விபத்தினால் அணைந்தது அந்த ஒளி—முப்பதாண்டுகளுக்கு மேலாக நான் கண்டு கண்டு களிப்படைந்து வந்த இன்ப ஒளி. பெரு நெருப்

பிட்டுக் கொளுத்திக் கருக்கி நீறாக்கிவிட்டனர் அந்த ஒளி யினை. என்ன கொடுமை! என்ன கொடுமை!

என் நிலையே போளூராரை அறிந்துள்ள கழகத் தோழர்கள் அனைவரின் நிலையும்.

தோழர்தம் நிலையே இதுவென்றால், அவரது துணைவியார், குழந்தைகள் என்ன வேதனையில் துடித் திடுவர்—எவர் அவர்க்கு ஆறுதல் அளித்திட முடியும்; என்ன எண்ணி ஆறுதலைப் பெற்றிட முடியும்?

பொல்லாத நோயொன்று பற்றிக் கொண்டு, பொன் னுடலை உருக்கி உருக்கி மாய்த்திட, இருமி ஈளை கட்டி இழுப்புடன் போராடி, இன்றோ நாளையோ, பகலோ இரவோ, உயிர் பிரியும் வேளை எப்போதோ என்று பலரும் பேசிக்கொள்ளும் நிலையிலா நேரிட்டது இந்த மறைவு? நண்பர்களிடம் அளவளாவி விட்டு நண்பகல் சென்னை விட்டுக் கிளம்பியவர் ஒரு மணி நேரத்திலே, உயிர்வேதனை அடைந்திடும் விபத்திலே சிக்கி, இரவு உயிரற்றுப் போனார் என்பதன்றோ நிலை. எவர்தான் தாங்கிக்கொள்ள முடியும்! இயற்கை! என் செய்வது! என்று கூறிடும் துணிவு எவருக்குத்தான் எழ முடியும்? கண்டவர் கல்லாயினர்—கல் மனத்தினரும் கசிந்துரு கினர்—என் கலக்கம் குறைந்திடாதோ என்றதோர் நிலை—எனவேதான் தம்பி! கருத்தளிக்கும் காரியத்தில் ஈடுபட இயலவில்லை.

போளூராரின் இனிய இயல்புகள், அவர் இயக்கத்தில் ஆற்றிய அருந்தொண்டுகள், நெஞ்சை அள்ளும் நிகழ்ச்சி கள், அவருடைய நகைச்சுவைப் பேச்சினால் நாடு கண்ட அறிவுக் கதிரொளி என்பவைகளைப் பற்றிக்கூட எடுத் துக் கூற இயலவில்லை - முதலில் வேதனை தீரவேண்டும்; அதன் கூராவது ஓரளவு மழுங்கவேண்டும்; பிறகுதான் அவரைப் பற்றியவைகளைக்கூட நினைவிற்குக் கொண்டு வந்து ஒழுங்குபடுத்திக் கூறமுடியும்; இப்போது உள்ள நிலை, எங்கள் இருவருக்கும் இருந்துவந்த முப்பதாண்டுத் தோழமைத் தொடர்பிலே நான் கண்டவைகள் வேக வேக மாகக் கிளம்பிக் கிளம்பி என் மனத்திலே ஓர் கொந்தளிப் பைத்தான் ஏற்படுத்துகின்றன. பெருமழை கண்ட புள்

ளினம் சிறகுகளை விரித்திடவும் இயலாமல், ஏதேனும் பதுங்குமிடம் சென்று உடல் நடுங்கிக் கிடத்தல் போலுள் ளது, என் உள்ளம். விளக்கு அணைந்துவிட்டது, கீழே வீழ்ந்து நொறுங்கி விட்டது; ஒரு வாழ்க்கை, வரலாறு ஆகிவிட்டது; என் வாழ்வில் ஓர் பெரிய வேதனை தாக்கி விட்டது; இந்நிலையில் நான் எதை எழுத, எதைக்கூற...

அண்ணன்,

29—8—'65

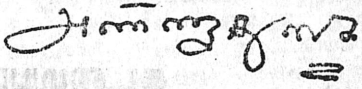

காஞ்சிக் கடிதம் : 32

கடமையாற்றிட

பாகிஸ்தானுடன் போர்

அனைத்துக் கட்சிகளும் அரசுக்கு ஒத்துழைப்பு

நாடு பிடிக்கும் நப்பாசை நமக்கு இல்லை

தாக்குதலைத் துவக்கியது பாகிஸ்தானே!

உலக நாளேடுகளின் கண்டிப்பு

வல்லரசுகளின் விபரீதப் போக்கு

தம்பி.

நாடே பாசறையாகி, இல்லங்கள் வீரக்கோட்டங்
களாகி, பேச்செல்லாம் பரணியாகி வீரம் கொப்பளித்துக்
கிளம்பி, பகைவர்களைப் பொசுக்கித் தள்ளிக் கொண்
டிருக்கும் நாட்களைக் காண்கிறோம்- பகைப்படைகள்
சிதறி ஓடுகின்றன; டாங்கிகள் நொறுக்கப்படுசின்றன;
அரண்கள் பிளந்தெறியப்படுகின்றன, ஆற்றல் மறவர்
கள் அகிலம் வியந்திடும் வெற்றிகளை ஈட்டிக் குவித்தபடி
உள்ளனர்; நேற்றுவரை தயக்கம் காட்டி வந்தவர்கள்
இன்று என்ன இவ்வளவு தீரச்செயல் புரிகின்றனரே,
கொழுந்துவிட்டு எரிகிறதே அவர்தம் ஆற்றல் என்று
எண்ணிப் பகைவர்கள் திகைக்கின்றனர்—அஞ்சா நெஞ்
சினரான நம் படை வீரர்கள், மானம் காத்திடும் இந்தப்
போரில் மகத்தான தீரம்காட்டி வருகின்றனர்—பாகிஸ்

தானியத் தளங்களைத் தாக்கித் தகர்க்கின்றனர்; ஆணவக்
கோட்டைகளை அழித்து வருகின்றனர்; எட்டுத்திக்கும்
புகழ் முரசு கொட்டி வருகின்றனர்.

கவிகள் வேண்டும் வீரகாவியம் புனைந்திட! அத்தனை
வீரமிகு நிகழ்ச்சிகள் நித்த நித்தம் நடைபெற்று வரு
கின்றன, போர்க்களத்தில் என்று அமைச்சர் அளகேசன்
கூறியுள்ளார்; அந்தப் பெருமித உணர்ச்சி இன்று நம்
நாட்டினர் அனைவருக்கும் பொங்கிடும் நிலை!!

சீனப் படையெடுப்பின்போது நேரிட்டுவிட்ட சில
சம்பவங்களைக் கொண்டு, இவர்கள் போரிடும் ஆற்ற
லற்றோர்—தாக்கிடின் தகர்ந்துபோவர்—என்று ஒரு
தவறான எண்ணம் கொண்டனர் பற்பல நாட்டினர்,
துளியும் எதிர்பாராத நிலையிலும் முற்றிலும் பழக்கமற்ற
சுற்றுச் சார்பிலும், சீனர்களைச் சந்திக்க வேண்டி
நேரிட்டுவிட்டதால், நமது படையினர் திருப்பித் தாக்
கிடும் நிலையினை முழு அளவில் பெறமுடியாமற் போய்
விட்டது; ஆற்றல் அற்றதாலே அல்ல; அஞ்சா நெஞ்சுடை
வீரர்க்குக் குறைவு ஏற்பட்டுவிட்டதாலே அல்ல என்ப
தனை உணர முடியாதவர்கள் மமதை கொண்டனர், வீர
மற்றவர்கள் என்று கருதிக்கொண்டனர். இன்றோ,
தவறு! தவறு! முற்றிலும் தவறு! என்று அலறியபடி புற
முதுகு காட்டுகின்றனர். அனைத்துக் கட்சியினர்
முதலமைச்சர் பக்தவத்சலனார் தலைமையில் நடாத்திய
பேரணியில் தம்பி கருணாநிதி கூறியபடி, புதிய புற
நானூறு இயற்றப்பட்டு வருகிறது. தாக்கிடத் துணிந்த
பாகிஸ்தான் மட்டுமல்ல, தருக்குடன் கிடக்கும் வேறு
நாடுகளும், நமது வீரர்தம் ஆற்றலை உணர்ந்துகொண்டு
வருகின்றன.

எந்த ஒரு நாடும், தனது சிறப்பினை, இரத்தத்தால்
மட்டுமே எழுதிக்காட்டிட வேண்டும் என்ற நிலையினை
நாம் விரும்புபவர் அல்ல; அஃது வரவேற்கத்தக்கதுமல்ல.
ஆதரிக்கத்தக்கதுமல்ல. ஒரு நாட்டின் சிறப்பு, அந்நாடு
மக்களை எத்தனை நேர்த்தியாக வாழவைத்திருக்கிறது,
பிற நாடுகளுக்கு எத்துணை நட்புணர்ச்சி காட்டுகின்றது,
உலகம் மேம்பாடடைய, மனிதக்குலம் தழைத்திட, பண்
பாடு மிகுந்திட எவ்வகையில் பணிபுரிந்து வருகிறது என்ப
திலேயே இருக்கிறது. இதனை உணர்ந்து, உலகில்
அமைதி நிலவிடவும், பூசலும் புகைச்சலும் அற்ற நிலை

மலர்ந்திடவும், எத்தனை சிக்கலான பிரச்சினையாயினும் கலந்துரையாடித் தீர்த்துக் கொள்ளலாம், ஒருவரை ஒருவர் வெட்டி வீழ்த்திக்கொள்ளத் தேவையில்லை என்ற குறிக்கோளைக் கடைப்பிடித்து, எரிச்சலூட்டப்பட்ட போதெல்லாங்கூட உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு வந்ததனை, வலிவற்ற தன்மை என்றும் கோழைத்தனமென்றும் கருதிக்கொண்டு, படைகொண்டு தாக்கிட பாகிஸ்தானில் கொட்டமடித்துக்கொண்டுள்ள போர்வெறி கொண்டலையும் ஒரு கும்பல் துணிந்து விட்டது. காஷ்மீரத்திலே 'பிடாரிகளை' ஏவிவிட்டு, பெருத்த புரளிகளைக் கிளப்பிவிட்டு, அமளி மூட்டிட முனைந்தது. அம்முறை பலன் தராதது கண்டதும், படையினரைச் சிறுகச் சிறுக முதலிலும், பிறகு பெரும் அளவிலும், புதுமுறைக் கருவிகளுடனும் அனுப்பி அமளி எழச் செய்துவிட்டது. எல்லை தாக்கப்பட்டது, நாட்டின் தன்மானம் தாக்கப்பட்டது; மெள்ள மெள்ளக் காஷ்மீரத்தையே விழுங்கிவிடத் திட்டமிடப்பட்டது.

இஃது, எந்த நேரத்தில்? கட்ச் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டு பிரச்சினைகளைப் பேசித் தீர்த்துக்கொள்ளலாம் என்ற கட்டம், ஏற்படுத்தப்பட்ட நேரத்தில்.

கட்ச்சில் சமரசக்கோலம் புனைந்து காட்டிய அதே போது காஷ்மீரில், படைகளை ஏவிவிட்டனர். இதனை அறமென்றோ, அறிவாளரின் அரசியலென்றோ, சர்வதேச நியதிக்கு ஏற்றதென்றோ, எவரும் கூறார். இது சதிச் செயல்! நன்னெறியை மறந்திடத் துணிந்திடும் தூர்த்தரின் முறை. இதற்கு ஒரே ஒரு பதில்தான் உண்டு— திருப்பித்தாக்குவது. குண்டுக்குக் குண்டு! தாக்குதலை முறியடிக்கத் தாக்குதல்! இந்தியா இதனைத்தான் மேற்கொண்டது.

லால்பகதூர், அவசரப்பட்டு அல்லது ஆத்திரப்பட்டு, இந்த முறையை மேற்கொள்ளவில்லை; சொல்லப் போனால், தாக்க வேண்டும்! தாக்கித் தகர்க்கவேண்டும்! கட்ச் ஒப்பந்தத்தைக் கிழித்தெறிய வேண்டும்! பாகிஸ்தானியத் தளங்களைத் தவிடு பொடியாக்க வேண்டும்! என்ற முழக்க மெழுப்பினர் பாராளுமன்றத்தில் பற்பலர்; அமைதி! அமைதி! பாகிஸ்தான் அதிபர்கள் அறிவை இழந்திட மாட்டார்கள்! ஆத்திரப்படாதீர்கள்!! என்று கூறி வந்தவர், லால்பகதூர். அவரே, இதுபோது,

பாகிஸ்தான் போர் வெறியர்களின் கொட்ட மடக்கிட, தாக்குவதுதான் முறை என்று முடிவெடுத்தார் என்றால், நல்வழிகள் அனைத்தையும் பாகிஸ்தானிய அதிபர்கள் தாமாகவே, ஆணவம் காரணமாக அடைத்துவிட்டனர் என்பதுதான் காரணம். அப்போர் வெறியர்கள் தாமே மூட்டிக்கொண்டு விட்ட பெருநெருப்பில் வீழ்ந்து இன்று கருகிக் கொண்டுள்ளனர்- தாங்கிக்கொள்ளத் தெரிந்த இந்தியாவுக்குத் தாக்கவும் தெரியும், எதிரி தலை தெறிக்க ஓடத்தீரவேண்டிய அளவுக்குச் செம்மையாகத் தாக்கத் தெரியும் என்பதனைத் தரணியே இன்று உணர்ந்து கொண்டு விட்டிருக்கிறது. உலக வல்லரசுகள் வியப்பால் வாய்பிளந்து நின்றிடத் தக்கவிதமான வீரப் போரிட்டு வெற்றிமேல் வெற்றி பெற்றவண்ண முள்ளனர் நமது படையினர்.

பீரங்கி வாயிலிருந்து வேக வேகமாகக் குண்டுகள் கிளம்பியபடி இருந்தனவாம்; துளியும் அஞ்சாது, உயிரைத் துச்சமென்று எண்ணி, எப்படியும் பீரங்கிக்காரனை ஒழித்தே தீருவேன் என்ற உறுதி பூண்டு, எதிரே பாய்ந்து வந்து கொண்டிருக்கும் குண்டுகளைப் பூச்செண்டுகளாக எண்ணிக்கொண்டு, மெள்ள மெள்ள ஊர்ந்து சென்று, கைவெடிக் குண்டு வீசி பீரங்கி பிளந்து போகச் செய்தானாம் ஓர் ஆற்றல் மறவன், நம் நாட்டு வீரன்! வாழ்க அவ்வீரன்! எந்நாடும் போற்றிடும் அத்தகு வீரத்தை! வெறி தலைக்கேறிய நிலையில், விமானத் தாக்குதலை நடத்தி மக்களை—படையினரைக் கூட அல்ல—ஊர் மக்களைப் படுநாசமாக்கிட முனைகின்றனர் பகைப் படையினர்; நமது விமானப்படையினர் சுட்டு வீழ்த்துகின்றனர் அவ்விமானங்களை! விழுகின்றன, எரிகின்றன! கருகி விடுகிறது, விமானமும், அதனை நம்பிக் கிடந்திடும் வெறியரின் ஆணவமும்!! தீரச்செயல்கள் ஒன்றல்ல; பல; பலப்பல! வீரப் பதக்கம் பெற்று வருகின்றனர் பலர்; பெருமாள் எனும் தென்னவர் அவர்களில் ஒருவர்.

போதிராஜு எனும் மற்றோர் தென்னவர், குண்டூர் மாவட்டத்தினர், பாகிஸ்தானிய ஜெட் விமானத்தைச் சுட்டு வீழ்த்தியுள்ளார்; இருபத்தைந்து வயதாம் இந்த வீரனுக்கு; வீரச் சக்கரம் பெற்றுள்ளான்.

தென்னகத்தவரான பொறியியல் வல்லுநர்கள்— ஒருவர் குறிப்பிடத்தக்கவர், பெயர் லட்சுமணன்—போர்

முனையில் அரும் பணியாற்றி வருவதனையும், போர் முனையில் முன்னணியில் தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் எனும் தென்மொழி ஒலி கேட்டபடி இருப்பதனையும், போர் முனை சென்று செய்தி கண்டறிந்துள்ள 'இந்து' செய்தியாளர் இ.கே. ராமசாமி பூரிப்புடன் தெரிவித்திருக்கிறார்.

டாங்கிப் படையை அவர்கள் மெத்தவும் நம்பிக் கிடந்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது. டாங்கிகளைத் தந்தவர்கள் அத்தனை தைரியம் கூறியிருந்திருப்பார்கள் போலிருக்கிறது. இந்த டாங்கிகளில் ஒரு பத்து உருண்டோடி வந்தால் போதும், இந்தியப் படையினர் மிரண்டோடிப்போவார்கள், அத்தகைய பயங்கர ஒலி கிளம்பும், அவ்வளவு பலமாகத்தாக்கும் வலிவுள்ளவை என்றெல்லாம் கூறித்தான் அமெரிக்கா பாடான் டாங்கிகளைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். ஆனால், இன்று அமெரிக்காவே அச்சம் கலந்த ஆச்சரியத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கிறதாம், பாடான் டாங்கிகள் பொடிப் பொடியாகி விடுவது கண்டு! பீரங்கிகளைக் கொண்டு தாக்குகிறார்கள், அந்த டாங்கிகள் பிளந்து போகின்றன; உருப்படியாக உள்ளவைகளிலே உள்ளவர்கள் உயிர் பிழைத்தால் போதுமென்று, டாங்கிகளைக் களத்திலே விட்டு விட்டு ஓடுகின்றனராம்!! டாங்கிப் படைகளைக் கொண்டு எந்த முனையிலும் நமது படையினரின் முன்னேற்றத்தைத் தடுத்திட முடியவில்லை; சுற்றி வளைத்துக் கொண்டுள்ளன இந்தியப் படைகள் லாகூர் நகரினை, சியால்காட் தளத்தினை தம்பி! இந்த மடல் உன் கரம் சேர்வதற்குள் என்னென்ன பாகிஸ்தானிய அரண்கள் பிளக்கப்படும் என்று கூறுவதற்கு இல்லை ஒன்று தெரிகிறது, தெளிவாக; எந்தப் போர் முனையிலும் பாகிஸ்தானியப் படையின் கரம் ஓங்கி நிற்கவில்லை; எல்லா முனைகளிலும், வெற்றி தொடர்ந்து, படிப்படியாக நமது பக்கம் கிடைத்து வருகிறது போர் முறை அறிந்தோர் கூறுகின்றனர், இதே விதமான நிலையில் இன்னும் ஒரு திங்கள் கூடப் பாகிஸ்தானால் தாக்குப் பிடிக்க முடியாது என்பதாக! காஷ்மீரப் பகுதியிலிருந்து கராச்சி வரையில், பாகிஸ்தானியப் படை பிளக்கப்பட்டு விட்டிருக்கிறது. தோற்றுப் போகப் போவது தவிர்க்க முடியாதது என்பது தெளிவாகத் தெரியத் தொடங்கிய பிறகும், பாகிஸ்தானியப் போர் வெறியர்கள், அறிவுத் தெளிவு பெற்றார்

களில்லை; ஆணவப் பேச்சை மறந்தார்களில்லை. கொக்கரித்தபடி உள்ளனர்.

காரணம் என்ன? தோல்விமேல் தோல்வி பெற்று பெற்று வரும் அவர்களைத் தூக்கி எறிந்துவிடும் விதமான ஆத்திர உணர்ச்சி பாகிஸ்தான் மக்களிடம் ஏற்பட்டு விடுமே என்ற திகில்! பொய் பேசி, அந்த மக்களை மயக்கத்திலாழ்த்தலாமா என்று எண்ணச் செய்கிறது. இட்லரும், முசோலினியும் இதே போக்கையே மேற்கொண்டனர்; வீழ்ச்சி நெருங்கிட நெருங்கிட, வீறாப்பு மிகுந்திடும்! சர்வாதிகாரிகளின்—போர் வெறியர்களின் இயல்பு அது. பாகிஸ்தான் மக்களிடம் தாம் செய்துள்ளதாக எதையாவது எடுத்துக் காட்ட வேண்டாமா என்ற எண்ணத்தில்; அமிர்தசரசிலிருந்து விசாகப்பட்டினம் வரையில் பல்வேறு இடங்களில்—கிராமங்களில் கூட,—விமானத் தாக்குதலை நடத்தி வருகிறார்கள். பீதி ஏற்படும் என்று ஒரு எண்ணம். நாட்டு மக்களின் மனத் திடம் என்றும் இந்த அளவு உன்னதமானதாக இருந்ததில்லை; அத்துணை நெஞ்சுரத்துடன், நீதி நமது பக்கம், அந்த நீதியை நிலைநாட்டத்தக்க வலிவு படைத்த படை நம்மிடம் என்ற நம்பிக்கையுடன், மக்கள் அமைதியாக உள்ளனர்; இந்தப் போர் விரைவிலே வெற்றிகரமாக முடிவடைய எந்தவிதமான தியாகத்தையும் மேற்கொள்ளும் துணிவுடன் உள்ளனர். கட்சிப் பூசல்கள் கிளர்ச்சிகள் எல்லாம் தாமாக மறைந்துவிட்டன; நாட்டைக் காத்திடும் பணியில் நாம் அனைவரும் ஒன்று என்ற முழக்கம் கேட்பது மட்டுமல்ல, உறுதி ஏற்பட்டு விட்டிருக்கிறது, ஜனநாயக முறையின் 'இருப்பு' வலிவு முழுவதும் இன்று திரட்டப்பட்டு, பகையை முறியடிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.

பாகிஸ்தான் அதிபர்கள் பல தவறான கணக்குகளைப் போட்டுக்கொண்டு, போர்த்திட்டம் வகுத்துக் கொண்டனர். அவைகளிலே முக்கியமானது, இந்தியாவிலே, ஒற்றுமை கிடையாது, ஏற்படாது, பேதமும் பிளவும், போட்டியும் பூசலும் மாச்சரியமும் மனத்தாங்கலும் நிரம்ப உள்ளன. ஆகவே, ஒன்றுபட்டு நின்று போரிடும் ஆற்றல் கிடையாது, மூலைக்கு ஒருவராகி நிற்பர், முறியடித்துவிடலாம் என்ற எண்ணமாகும். அந்த எண்ணம் தடித்ததற்குக் காரணம், இங்குப் பல்வேறு அரசியல் கட்சிகள் இருக்கும் நிலைமை. போர்நிலை மூள்

வதற்குச் சின்னாட்களுக்கு முன்பு தில்லி பாராளுமன்றத்தில் லால்பகதூர் அமைச்சரவையிடம் நம்பிக்கை இல்லை என்று தீர்மானம் கொண்டு வரப்பட்டது; பல்வேறு அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள் லால்பகதூர் சர்க்காரின் போக்கைச் சாடினர். இது போன்ற நிகழ்ச்சிகளின் உண்மைப் பொருளை உணர்ந்து கொள்ளும் நிலையில் அயூப்கான் சர்க்கார் இல்லை; அது இராணுவத்தைக் காட்டி ஜனநாயகத்தை மூலைக்கு விரட்டிவிட்ட சர்வாதிகார அரசு; எனவே ஜனநாயகம், கருத்து வேற்றுமைகளுக்கு, அரசாளும் வாய்ப்பில் 'எனக்கு உனக்கு' என்று போட்டி போட்டுக் கொள்வதில் உரிமை அளிக்கிறது என்பதனையும், அந்த உரிமையைப் பெற்றுள்ளவர்கள் நாட்டுக்குப் பேராபத்து என்ற நிலை மூண்டிடும்போது கட்சிப் பாகுபாடுகளை மறந்து, எல்லோரும் நாட்டுக்காக, எந்தத் திட்டமும் நாட்டைக் காத்திட என்ற மூலத்தை உணர்ந்து, ஒன்றுபட்டு நின்றிடும் கடமையினைச் செம்மையாக நடத்திடுவர் என்பதனையும், பட்டாளத்தில் பத்தாம் இடமோ எட்டாமிடமோ பெறத்தக்க நிலையிலிருந்து, பாராளுமன்ற முறையை மாய்த்துவிட்டு, பட்டத்தைத் தட்டிப் பறித்துக்கொண்டு 'பாதுஷா' போன்றாகிவிட்ட அயூப்கான் அறியமாட்டார்! அறியும் திறனும் இயல்பும் அற்றவரானதால்தான் சின்னாட்களுக்கு முன்புதானே பாராளுமன்றத்தில், ஆளும்கட்சியுடன் எதிர்க்கட்சிகள் மோதிக்கொண்டன, வெளியேறு என்றும், வேண்டாம் உமது ஆட்சி என்றும் முழக்கமிட்டார்களே இநநிலையில்இவர்கள் சர்க்காருடன் ஒத்துழைக்கவா போகிறார்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கக் கூடும்—ஜனநாயக முறையின் நேர்த்தியினை உணராத காரணத்தால். ஆனால், என்ன காண்கிறார், காக்கி உடைக் கனவான்! கட்சிகள் பலப்பல என்ற நிலையே மறைந்துபோய் எல்லோரும் ஒரே அணிவகுப்பில் என்ற நிலை! எந்தெந்த அரசியல் க சிகள் லால்பகதூர் சர்க்காரிடம் நம்பிக்கை இல்லை என்று சின்னாட்களுக்கு முன்பு தெரிவித்தனவோ, அதே கட்சிகளின் தலைவர்கள் கூடி, லால்பகதூர் சர்க்காருக்கு முழு ஒத்துழைப்பு, தயக்கமற்ற ஒத்துழைப்பு, நிபந்தனையற்ற ஒத்துழைப்புத் தந்திட உறுதிகொண்டோம் என்று அறிவித்தனர்.

நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம், பாராளுமன்றத்தில், ஆகஸ்ட் 23-ம் நாளில்!

செப்டம்பர் 6-ம் நாள் பாராளுமன்ற மாளிகையில் ஐம்பதாவது எண் கூடத்தில், லால்பகதூர் தலைமையில், எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களும் கூடுகின்றனர்; நாட்டைக் காத்திட, பகைப்படையை விரட்டியடித்திட, நீதியை நிலை நாட்டிட. நாங்கள் அனைவரும் ஆளுங்கட்சி மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகளுக்குத் துணை நிற்போம் என்று சூளுரைத்தனர்.

ஜனநாயக முறை என்பது அருமை மிகு நெறி என்பதற்கு இதனினும் சிறந்ததோர் எடுத்துக்காட்டு இருக்க முடியுமா! ஜனநாயகத்தை மாய்த்துவிட்டு, போர்வெறிக் கும்பலிடம் அரசு சிக்கிக்கொள்ளச் செய்துவிட்ட அயூப்கானாலும், புட்டோ போன்றார்களாலும் இதனை உணர்ந்திட முடியுமா! விட்டகுறை தொட்டகுறைபோலச் சிறிதளவு ஜனநாயக உணர்வு இருந்திடினும், பீகிங்கின் மாசேதுங் அதனைக் கொன்று, மென்று தின்றுவிட்டிருந்திருப்பாரன்றோ!

எனவேதான் தம்பி, அயூப்கானால் உண்மையை உணர்ந்துகொள்ள முடியவில்லை. போர் மூண்டிடினும், கம்யூனிஸ்டும் கழகமும், சோஷயலிஸ்டும் ஜனசங்கமும், சுதந்திராவும் இன்ன பிறவும் மக்களைத் தனித்தனி முகாம்களில் இழுத்து வைத்துக் கொள்வார்கள், நாடு ஒன்றுபட்டு இருந்திடாது என்று எண்ணிக் கொண்டார் போலும் அவர் மட்டுமல்ல, அவனியே காண்கிறது, நாடே திரண்டெழுந்து நிற்பதை! எல்லாக் கட்சிகளும், எம்முடைய பணி நாட்டைக் காத்திட ஒன்றுபடுவதே என்று முழக்கமெழுப்புவதை!

தம்பி! தில்லியில், பிரதம மந்திரி தலைமையில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில், காங்கிரஸ் சர்க்காரை மாற்றியாக வேண்டும் என்ற கருத்தினை மிக அழுத்தமாகக் கொண்டுள்ள தலைவர்கள் பலரும் வந்திருந்தனர்.

இந்த சர்க்கார் முதுகெலும்பற்றது, உரிமைகளைக் காத்திடும் ஆற்றலற்றது என்று கூறிவரும் கோல்வால்கர் ஒருபுறம்; இந்த சர்க்கார் மாற்றப்பட வேண்டும், புரட்சி பூத்திட வேண்டும், புதுவாழ்வு மலர்ந்திட வேண்டும், பாட்டாளி அரசு அமைந்திட வேண்டும் என்று முழக்கமிடும் கம்யூனிஸ்டு தலைவர் டாங்கே ஓர்புறம், அவருக்குத் துணையாக புபேஷ்குப்தா; கோல்வால்கருக்குத் துணை

போல ஜனசங்க வாஜ்பாய்! பிரஜா சோஷியலிஸ்டு தலைவர்! சோஷியலிஸ்டுத் தலைவர்! குடியரசுக் கட்சித் தலைவர்! ஆங்கிலோ-இந்திய வகுப்பினரின் தலைவர் பிராங் அந்தணி! சுதந்திரக் கட்சித் தலைவர் மசானி, ரங்கா! முஸ்லிம்லீக் தலைவர் முகமது இஸ்மாயில்! சீக்கியத் தலைவர்கள்! அகில இந்திய காங்கிரஸ் தலைவர் காமராஜர், லால்பகதூர். அமைச்சர் அவையினரான நந்தா, சுப்பிரமணியம், இந்திராகாந்தி, சபாநாயகர் ஹுக்கும்சிங்! இப்படி பல தலைவர்கள். நானும் இருந்தேன்.

இப்படி ஒரு மன்றம் அமைய முடியும் என்றே அயூப்கான் எண்ணியிருந்திருக்க முடியாது; ஏனெனில், இவர்களில் பலர் சில நாட்களுக்கு முன்பு லால் பகதூர் சர்க்கார்மீது நம்பிக்கை இல்லை என்று தெரிவித்தவர்கள்.

ஆனால், ஒன்றுபடுகிறார்கள்-வேற்றுமைகளை மறக்கிறார்கள்-எப்படி? புதிர் ஒன்றுமில்லை ஜனநாயகவாதிகளுக்கு அரசியல் தெளிவு இருக்கிறது. கட்சி-சர்க்கார்-நாடு-என்பனபற்றிய தெளிவு நன்றாக இருக்கிறது. எல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படை நாடு! நாடு நலம் பெறத்தான் சர்க்கார். அந்த சர்க்கார் நல்ல முறையில் அமைந்திட வழிகாட்டத்தான் கட்சிகள்! வழி அமைப்பதிலேதான் கட்சிகளுக்குள் கருத்து வேறுபாடுகள், வேற்றுமைகள், பூசல்கள், போட்டிகள்.

ஆனால், நாடு எனும் அடிப்படை வலிவும் பொலிவும் உள்ளதாக இருந்தாகவேண்டும். அதற்கு ஊறு விளைவிப்பவன் எவனெனினும் அவனை எதிர்த்தொழித்திடும் கடமை எல்லாக் கட்சிகளுக்கும் உண்டு அந்தக் கடமையாற்றுவதிலே, கட்சிகள் வேற்றுமைகளை மறந்து ஒன்றுபட்டு நின்றே தீரும், இதுவே ஜனநாயகத்தில் உள்ள வலிவு, இருப்பு!! இது எத்தகைய வலிவு என்பதனை, இன்று நாடே கட்சிப் பாகுபாடுகளைத் தூக்கித் தொலைவிலே வைத்துவிட்டு, ஒன்றுபட்டு நிற்பதிலிருந்து உணர்ந்து கொள்ளலாம்—தெளிவுள்ளவர்கள்—வெறும் தேசம் ஆள்பவர்களால் இந்தத் தெளிவைப் பெறமுடியாது.

தாங்கள் மிக நியாயமானது என்று நம்பிடும் கொள்கை வெற்றிக்காக நடத்தத் திட்டமிட்டிருந்த

கிளர்ச்சிகளைப் பல கட்சியினர் நாடு இன்றுள்ள நிலையில் கூடாது என்று நிறுத்தி வைத்துவிட்டனர்.

நாடு பகைவர்களால் தாக்கப்படக்கூடும் என்ற சூழ்நிலையைக் கருதி, நமது கழகம் எந்தவிதமான கிளர்ச்சிகளிலும் ஈடுபடப் போவதில்லை என்று ஏற்கனவே அறிக்கை மூலம் தெளிவுபடுத்தி இருக்கிறேன் என்று அந்தக் கூட்டத்தில் நானும் எடுத்துரைத்தேன்.

உணவுப் பிரச்சினை, தொழிலாளர் உரிமைப் பிரச்சினை, மொழிப் பிரச்சினை, ஊதிய உயர்வுப் பிரச்சினை என்பவைகள் முக்கியமானவை என்ற போதிலும், நாட்டுப் பாதுகாப்புப் பிரச்சினைக்கே முதலிடம்; அந்தப் பிரச்சினையில் ஈடுபட வேண்டிய நிலை எழுந்துள்ள போது மற்றப் பிரச்சினைகளுக்கு இடம் இல்லை என்பதனை உணர்ந்து எல்லாக் கட்சிகளும் செயல்பட்டு வருகின்றன. இந்தத் துறையிலே, தம்பி! நமது கழகம் செம்மையாகப் பணியாற்றும் என்பதிலே எனக்கு நிரம்ப நம்பிக்கை உண்டு. அதற்கேற்ற முறையில், கழகச் செயல் முறையை வகுத்துக் கொள்ளக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கட்சிகளுக்குள் உள்ள வேறுபாடுகளை எடுத்துப் பேசிக்கொண்டிருப்பது, இப்போது பொருத்தமற்றது, பொருளற்றது, பொல்லாங்கை விளைவிக்கக்கூடியது.

மக்களுடைய நேரமும் நினைப்பும் இன்று பல்வேறு பிரச்சினைகளிலே செலவிடப்படக் கூடாது; சிதறவிடக் கூடாது. நேரமத்தனையும் நினைப்பு அவ்வளவும், ஆற்றலத்தனையும் வசதிகள் அனைத்தும், நாட்டுக்கு வந்துள்ள ஆபத்தை முறியடித்திடும் கடமைக்காகவே பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்.

ஆளுங்கட்சியிடம் எமக்கு நிரம்பக் கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டு; பல பிரச்சினைகளுக்குப் பரிகாரம் கண்டாக வேண்டி இருக்கிறது. ஆனால் இது அல்ல கணக்குப் பார்க்கும் காலம்: இப்போது நமக்குள்ளது ஒரே பணி, நாட்டைக் காத்திடும் பணி; அதிலே எனது கழகம் லால்பகதூர் சர்க்காருடன் முழு அளவில் ஒத்துழைக்கும் என்று அன்றைய கூட்டத்திலே கூறினேன். நான் எண்ணுவது போலவேதான் கழகத் தோழர்கள் அனைவரும் எண்ணுவார்கள் என்பதனை நன்கு அறிந்திருக்கிறேன். சீனன் படை எடுத்த நாட்களில், கட்சிக் காரியங்களை

முட்டைகட்டி ஒருபுறம் எடுத்து வைத்துவிட்டு, போர் நடாத்திட ஆதரவு திரட்டிட நம்மால் இயன்றதனைச் செய்திருக்கின்றோம். அதுபோலவே இது போதும். அன்று இருந்ததைவிட இன்று போர் விரிவான அளவிலே அமைந்துவிட்டிருக்கிறது,

போரின் விரிவும் வேகமும், தன்மையும், நாமாக உண்டாக்கிக் கொண்டதல்ல; பாகிஸ்தானிய அதிபர்களின் நோக்கமும் போக்கும், அவர்கள் ஏவிடும் படைகளின் பாய்ச்சலும் எவ்விதம் அமைகிறதோ, அதற்கு ஏற்றவிதமாக; நமது போர்முறை அமையவேண்டியிருக்கிறது.

காஷ்மீரில் நுழைபவர்கள் பாகிஸ்தானிகள் அல்ல; விடுதலை விரும்பிகள் என்று பசப்பிய நிலையிலிருந்து பாகிஸ்தான் வெளிப்படையாகவே பெரும்படையை ஏவி, காஷ்மீர் பகுதியைத் தாக்கிய பிறகே, இந்தியத் துருப்பு, பாகிஸ்தான் அரண்களைத் தாக்கும் திட்டத்தை மேற்கொண்டது.

பாம்புகள் வருகின்றன! தடியடிபட்டுச் சாகின்றன! ஆனாலும், மேலும் பல பாம்புகள் வந்தபடி உள்ளன என்றால், வருகிற பாம்புகளை அடித்துக் கொல்லுவதுடன் எந்தப் புற்றிலிருந்து இந்தப் பாம்புகள் கிளம்புகின்றன என்று கண்டுபிடித்து, அந்தப் புற்றினை அழித்திட வேண்டாமோ! இல்லையெனில் காலமெல்லாம், தடி தூக்கிக்கொண்டு, எந்தப் பக்கம் பாம்பு வருகிறது என்று பார்த்தபடி அல்லவா இருக்க வேண்டி நேரிடும்! வேறு வேலைக்கே நேரம் இருக்காதே.

ஆகவேதான் புற்றுகளை அழித்திடப் படைகள் அனுப்பப்பட்டன!

ஒரு புற்று அழிக்கப்பட்டதும், வேறோர் புற்றிலிருந்து பாம்பு கிளம்பினால் என் செய்வது? புற்றுகளை ஒன்று விடாமல் அழித்திட வேண்டும். அது மட்டுமல்ல, இத்தனை புற்றுகளை மூடி மறைத்துக்கொண்டுள்ள புதர்களை அழித்தாக வேண்டும்.

லாகூர், சியால்காட், பார்மர் போன்ற இடங்களிலே துருப்புகள் எடுத்துவரும் நடவடிக்கை, புற்றுகள் உள்ள புதர்களை அழித்திடும் செயலுக்கு ஒப்பானதாகும்,

லால்பகதூர் மிகத் தெளிவாகக் கூறிவிட்டிருக்கிறார். நமது நோக்கம் பாகிஸ்தான்மீது படை எடுத்து, முறியடித்து அதனை நம்முடையது ஆக்கிக்கொள்வது அல்ல என்று.

பாகிஸ்தான் பகுதிக்குள் படைகள்சென்று போரிடுகின்றன என்றால், அந்த மண்ணுக்காக அல்ல; அங்கிருந்து தளம் அமைத்துக்கொண்டு பாகிஸ்தானியப் படைகள் இந்தியாமீது பாய்வதைத் தடுத்திட, அந்தத் திட்டத்தை வெட்டி வீழ்த்திட.

தடுப்பு நடவடிக்கையாகவே இது மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதேயன்றி, நாடு பிடிக்கும் நப்பாசை காரணமாக அல்ல! இந்த நடவடிக்கையும், பாகிஸ்தான் பயங்கரமான திட்டத்துடன் இந்தியாமீது தாக்குதலை நடத்தி, காஷ்மீரில் புதிய இடங்களைப் பிடித்துக்கொண்டதனைக் கண்ட பிறகே மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

ஒவ்வொரு முனையிலும், பாகிஸ்தானின் சதித் திட்டம் உருவெடுக்கப் போகிறது என்பதற்கான அறிகுறிகள் தென்பட்ட பிறகே நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

> பாகிஸ்தானை நடத்திச் செல்லும் போர் வெறியர்கள், பெரிய அளவு படைகொண்டு தாக்கிப் பார்த்துத் தோற்றோடினார்கள். இப்போது ஒரே நேரத்தில் பல முனைகளிலே போர் துவக்கி, வெற்றி கிட்டுமா என்று பார்க்கிறார்கள். பாதுகாப்பு அமைச்சர் சவான் கூறியுள்ளார், எத்தனை போர் முனைகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளப் பாகிஸ்தான் துணிந்தாலும், அத்தனை முனைகளிலும், எதிர்த்து நின்று போரிட்டு வெற்றி பெற்றிடும் வலிவு நமது படைகளுக்கு உண்டு என்று.

சவான் கூறியுள்ளபடி, ஒவ்வொரு முனையிலும், பாகிஸ்தானே முதலில் வம்புக்கு வருகிறது. களத்திலே நமது வீரர்கள் காட்டிடும் ஆற்றலின் முன்பு தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் திணறுகிறது.

இரண்டாம் உலகப் போரின்போது, பெரும் பங்கேற்று, ஆற்றல் மிக்கவர்கள் என்ற புகழ் பெற்ற தளபதிகளும், படைவீரர்களும், இந்திய வரிசையில் நிரம்ப

உள்ளனர். படைத் தலைவர் சவுத்ரி, டாங்கிப் போரில் நிபுணர் என்று கூறுகிறார்கள் இரண்டாம் உலகப் பெரும்போரில் 16-ஆம் எண் டாங்கிப் படையை நடத்தி வீர வெற்றிகள் பெற்றவர்; குறிப்பாக, பர்மா களத்தில் ஐதராபாத், கோவா நடவடிக்கைகளில் வீர வெற்றி பெற்றவரும் சவுத்ரியே! சீனப்படை நமது நாட்டைச் சின்னாபின்னப்படுத்திவிடுமோ என்ற அச்சம் ஏற்பட்ட போது, சவுத்ரியைப் படைத் தலைவராக்கினர்.

அந்த நாட்களில், இன்று பாகிஸ்தானின் சர்வாதிகாரியாக உள்ள அயூப்கான் கீர்த்தி மிக்கவராகவோ, முதல் வரிசையினராகவோ இருந்தவரும் அல்ல! எனவே, அவரால் நடத்திச் செல்லப் படும் படையினர் அழிவைத்தான் காண்கின்றனர்.

திட்டங்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டுப் போனதால் திகைத்துப் போயுள்ள அயூப்கான் இனி நாட்டு மக்களைப் பீதி கொள்ளச் செய்திடும், திடீர் தாக்குதல்களிலும், சதிகாரர் காரர்களை ஏவி நாசவேலை நடத்துவதிலும், பாது காப்பாற்ற குடிமக்கள்மீது குண்டுகள் வீசிடும் விமானத் தாக்குதல் நடத்துவதிலும் மும்முரமாகக் கூடும். அந்தச் சமயத்தில் தம்பி! நாட்டு மக்களின் மனம் குழம்பாத நிலையை ஏற்படுத்தி, பாதுகாப்புத் தேடிடும் செயலில், சர்க்கார் மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகளுக்கு உனது முழு ஒத்துழைப்பைத் தந்திட முன் வரவேண்டும். பணம் திரட்டித் தருவதும், குருதிக் கொடை அளிப்பதும், ஊர்ப் பாதுகாப்புப் படையில் பணியாற்றுவதும், நொந்தவர்க்கு இதமளிப்பதுமான தொண்டாற்றுவதில், நமது கழகத் தோழர்கள், கட்சிப் பாகுபாடு மறந்து மற்றவர்களுடன் கூடி நின்று நற்பணியாற்ற வேண்டும்.

நாடு பாதுகாத்திட வீரர்கள் உயிரையும் துச்ச மென்று எண்ணிப் போரிலே ஈடுபட்டிருக்கும் வேளை யில், போர்ச் சூழ்நிலையைச் சுயநலத்துக்குப் பயன் படுத்திக்கொண்டு, கொள்ளை இலாபம் அடிக்கவும், கள்ளவாணிபம்செய்யவும், விலைகளை ஏற்றிவிடவும் சிலர் ஈடுபடக்கூடும். இதுபோன்ற துரோகச் செயல், நமது வீரர்களின் முதுகிலே கத்தி கொண்டு குத்துவது போன்ற ஈனச் செயலாகும். இது விஷயத்திலே மிக விழிப்பாக இருக்கவேண்டும்.

விமானத் தாக்குதலின்போது, பீதி ஏற்படாது பார்ந்துக்கொள்வதும், விளக்கணைப்பு முறைப்படி நடந்திடச் செய்வதும், பாதுகாப்புக் குழிகள் அமைத் துத்தருவதும், சிறு தாக்குதல்களுக்கு ஆளானவர் களுக்கு முதலுதவி பெற்றளிப்பதும், இன்று முதல் தம்பி! நீ மேற்கொள்ளவேண்டிய தொண்டு என்ப தனை மறவாதே.

சமூகத்தில் எந்தவிதமான சலசலப்பும், பரபரப் பும், ஒற்றுமைக்குலைவும் ஏற்படக்கூடாது. ஒரு உன்னதமான ஒற்றுமை உணர்ச்சி மலரவேண்டும். அதற்காவன செய்திட முனைந்திடு. வதந்திகள், வீண் விவாதங்கள், இட்டுக்கட்டுதல், இவை அறவே தவிர்க்கப்படவேண்டும். இவை சமூகக் கட்டினைக் குலைத்துவிடக் கூடியவை. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக வெற்றி நமது பக்கமே என்ற நல்ல நம்பிக்கையுடனும் போர்முனையில் வெற்றி தேடித்தரப் படைகளும், ராஜதந்திர முனையில் வெற்றி ஈட்டிடத் தலைவர் களும் ஆற்றலுடன் உள்ளனர்; அவைபற்றி நாம் துளியும் கலக்கம் கொள்ளத் தேவையில்லை; நாம் சமூகமுனை செம்மையாக இருந்திடச் செய்திடல் வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் பணியாற்றி வரவேண்டும்.

வீரர்கள் உயிரையே அர்ப்பணித்துவரும் நாட்களில், நம்மில் ஒவ்வொருவரும், வெற்றிக்காக, நமது நலன்களில் எதனை விட்டுக்கொடுக்க நேரிடினும் மகிழ்ச்சியுடன், அந்தக் கடமையை ஆற்றிடவேண்டும்.

போர் நீடித்திடின் பல பண்டங்கள் பற்றாக்குறை யாகிடக்கூடும், வாழ்க்கை வசதிகள் குறையலாம்; தேவைக்கு ஏற்ற அளவு பண்டம் கிடைக்காமற் போக லாம். இவைகளைப் பொறுத்துக்கொள்ளப் பயிற்சி பெற்றிடவேண்டும். இது நாம்செய்யக்கூடிய குறைந்த அளவு தியாகம்! படை வீரர்கள், குண்டுக்கு மார்காட்டி நிற்கிறார்கள், மானம் காத்திட, மண்ணைக்காத்திட!

ஒளிவிளக்குகளும் ஒய்யார விழாக்களும், சுவைமிக்க விருந்துகளும் கேளிக்கைகளும் அறவே நீக்கப்பட வேண்டும்; வீரர்கள் களத்திலே நிற்கின்றனர், குண்டு

வீச்சுக்கிடையில். இந்தச் சமயம் சொகுசான வாழ்க்கை தேடுபவன், மனித இதயம் படைத்தவன் அல்ல.

பற்பல நாடுகளில் ஒரு தலைமுறையில் இருமுறை போர் நடைபெற்றதைக் கண்டவர்களும், அதிலே ஈடு பட்டவர்களும். மகனை இழந்த மாதாவும் கணவனை இழந்த காரிகையும், கரமிழந்தோன், கண்ணிழந்தோன், முடமானோன் என்போர் உளர், நெருப்பாற்றில் நீந்தி வெளிவந்தோர். நமக்கு அதுபோன்றதோர் அனுபவம் இதுவரையில் ஏற்பட்டதில்லை. முன்பு நடைபெற்ற போர்கள் எங்கோ நெடுந்தொலைவில்! இப்போது இங்கேயே!

தோல்வி தாக்கிடும் நிலையில் அயூப்கானின் கண்கள் எந்தெந்த ஊர்களின்மீது பாய்ந்திடுமோ, கூறுவதற்கில்லை, ஆனால். எது நேர்ந்திடினும், ஆண்மையுடன் தாங்கிக்கொள்ளவேண்டும். அதற்கேற்ற ஆற்றல்நம்மிடம் நிரம்ப உண்டு. தமிழ் இலக்கியம் இதற்கான சான்று பல காட்டுகின்றன.

போரினை விரிவான அளவில் தொடர்ந்து நடத்தியாகவேண்டும் என்பதல்ல நமது நோக்கம். பாகிஸ்தானைப் பிடிக்கவும் நடப்பதல்ல இந்தப்போர்; பாகிஸ்தான் மக்களிடம் பகைகொண்டுமல்ல; பாகிஸ்தானில் கொட்டமடிக்கும் கும்பலின் கெடுமதியை ஒழித்துக் கட்ட. போர் மூட்டி நமது நாட்டினைக் கெடுத்திட, பிடித்திட முனையும் போக்கினை ஒழித்திட, நடத்தப்படுவதே இந்தப்போர். இதனை அரசு சார்பில் லால்பகதூர் தெளிவுபடுத்திவிட்டார். எனினும், தெளிவு பெறாததுபோல நடிக்கின்றன வல்லரசுகள். போரை நிறுத்துக என்று புத்திமதி கலந்த வேண்டுகோளை விடுத்தபடி உள்ளன.

போர் நிறுத்தப்படும்—எப்போது? போரை மூட்டி விட்ட குற்றம் இழைத்தது பாகிஸ்தான் என்று உலக மன்றம் அறிவிக்கவேண்டும், கண்டன நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்; இனியும் இந்தப்போக்கில் நடந்துகொள்ளுவதில்லை என்ற உத்திரவாதம் பாகிஸ்தான் தரவேண்டும்; உலக நாடுகள் மன்றம் அதனை உறுதிப்படுத்தவேண்டும். இதனைத்தான் ஊதாண்டிடமும் லால்பகதூர் கூறியிருக்கிறார்.

காஷ்மீரில் வாக்கெடுப்பு நடத்துவதாக ஒப்புக் கொண்டாகவேண்டும் என்று பாகிஸ்தான் அதிபரும், அவரை ஆட்டிப் படைப்பதாகக் கூறப்படும் புட்டோவும் கூறுகின்றனராம்.

இப்போது மூண்டுவிட்டுள்ள தாக்குதல் காஷ்மீர் வாக்கெடுப்புப் பிரச்சினை குறித்து ஏற்பட்டதல்ல.

காஷ்மீரில் பாகிஸ்தான் படை கொண்டு தாக்கிற்று—சர்வதேச எல்லைகளைப் பிளந்தது—இந்திய பூபாகத்தில் நுழைந்து கைப்பற்றிக் கொண்டது; இந்த அக்கிரமத்தை முரியடிக்க, ஆக்கிரமிப்பை அழித்திட, நாட்டுஎல்லையைக் காத்திட, தன்மானம் காத்திட, இந்தியா 'பதிலடி' கொடுத்திட முனைந்தது.

தாக்குதல் நிறுத்தப்பட வேண்டுமானால், ஒரே வழி, ஒரே நிபந்தனை, இந்தத் தாக்குதலை யார் துவக்கியது என்பது பற்றித் 'தீர்ப்பு' அளித்து, அதற்கு ஏற்ற கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டாகவேண்டும். பாகிஸ்தானே குற்றம் இழைத்திருக்கிறது—தாக்குதலைத் துவக்கிற்று-பெரும்படை கொண்டு-அமெரிக்கா வேறு நோக்கத்துடன் தந்த வலிவு மிக்க போர்க் கருவிகளைக் கொண்டு தாக்குதலை நடத்திற்று.

இதுபற்றி இனித்தான் கண்டறிய வேண்டும் என்ற நிலை கூட இல்லை; ஏற்கனவே, எல்லைக் கோட்டின் பார்வையாளர் குழுத்தலைவர் ஜெனரல்நிம்மோஇதனைக் கண்டறிந்து, பாகிஸ்தானே தாக்குதலைத் துவக்கிற்று என்று தமது அறிக்கையில் தெளிவுபடுத்தி விட்டிருக்கிறார். இந்த அறிக்கை ஊதாண்டிடம் தரப்பட்டு விட்டிருக்கிறது. எனவே பாகிஸ்தானே குற்றம் இழைத்திருக்கிறது என்பது பற்றி ஐயம் எழக்கூடக் காரணம் இல்லை.

எனவேதான், தாக்குதலை நிறுத்திட ஒரே நிபந்தனை, நியாயமான நிபந்தனை, பாகிஸ்தான் குற்றம் இழைத்திருக்கிறது என்று அறிவிப்பதுதான், அதன் தொடர்ச்சியான நடவடிக்கைகளை உலக நாடுகள் மன்றம் மேற்கொள்ளுவதுதான் என்று லால்பகதூர் அறிவித்திருக்கிறார்.

காஷ்மீரில் வாக்கெடுப்பு என்பது தனியான பிரச்சினை -காலத்தால் தேய்ந்து மாய்ந்துபோன பிரச்சினை.

அதனையும் இன்றைய தாக்குதல் பிரச்சினையையும் ஒன்றாக இணைப்பது உயிரற்ற சடலத்துக்கு ஒய்யார அலங்காரம் செய்வதற்கு ஒப்பாகும்.

போர் வெறி கொண்ட அதிர்பகளிடம் சிக்கியுள்ள ஒருநாடு, அண்டை நாட்டின்மீது அக்கிரமமாகப் பாய்கிறது, தாக்குகிறது; தாக்குதலை முறியடிக்க, தாக்குலுக்கு ஆளான நாடு திருப்பித் தாக்குகிறது; இந்தத் தாக்குதல் பெரும் போராகி உலகுக்கே பேராபத்தை மூட்டி விடுமே என்று கவலைகொண்டு சமாதானம் பேசவருபவர்கள், இருநாடுகளில், எந்தநாடு தாக்குதலைத் துவக்கியது என்று அறிந்து அந்த நாட்டைக் கண்டிக்கக்கூடத்தைரியம் அற்றவர்களாக, அந்த அளவுக்குக்கூட நேர்மையில் நாட்டம் காட்டமுடியாதவர்களாக இருந்திடின், உலகில் அறம் தழைப்பது எங்ஙனம்? உலக நாடுகள் மன்றம் உருப்படுவது எவ்விதம்?

சிக்கலற்றுத் தெரிகிறது, பாகிஸ்தானே இந்தியாவைத் தாக்கிற்று என்பது; பாகிஸ்தான், முதலில் பசப்பிற்று, பிறகு ஆமாம்! தாக்கினோம்! என்றுகூடக் கொக்கரித்தது. எனினும். உலகநாடுகள் மன்றம் இந்த உண்மையை ஏற்றுக்கொண்டு மற்ற நடவடிக்கையைத் தொடர்ந்திட, மனமற்று இருப்பது வியப்பை மட்டுமல்ல, வேதனையையும் தருவதாக இருக்கிறது.

தாக்குதலைப் பாகிஸ்தான் நடத்தத் தொடங்கிய போதே உலகநாடுகள் மன்றம் அந்தச் செயலைக் கண்டித்துக் கடும் நடவடிக்கை எடுத்தேனும் பாகிஸ்தான் திட்டத்தை முறியடிப்போம் என்று துணிந்து அறிவித்திருந்தால், இந்தத் தாக்குதல், போர் அளவு ஆகி இருந்திருக்காது.

அந்தத் துணிவும் உலகநாடுகள் மன்றத்துக்கு எழவில்லை. துணிவு எழாதது மட்டுமல்ல, தூய்மையான நோக்கமும் எழவில்லை. போர் முற்றிடும் வரையில் அக்கறையற்றுக் கிடந்துவிட்டு, அக்கிரமம் செய்தோன் அடிபட்டு அலறி, அக்கிரமம் செய்வதற்கான வலிவை இழந்து வெறிபிடித்து அரற்றும் வேளையில், ஊதாண்டை அனுப்பி, சமரசம் பேசச் சொல்லுகிறது.

தாக்குதல் துவக்கப்பட்டதும், உலகிலே பல்வேறு நாடுகளிலே உள்ளே நாளேடுகளும் பாகிஸ்தானே குற்றம்

இழைத்திருக்கிறது, அமைதியாக இருந்துவந்த முனையில் அமளியை மூட்டியிருக்கிறது, போர்க்கருவிகளைக் கொடுத்து, படையினரை, மாறுவேடத்தில் அனுப்பி வைத்திருக்கிறது என்பது பற்றித் தெளிவாகத் தெரிவித்தன; கண்டிக்கவும் செய்தன.

ஆகஸ்ட்டுத் திங்கள் 12-ம் நாளன்றே, சிகாகோ நாட் செய்தித்தாள் ''பாகிஸ்தானியர், போர் நிறுத்த ஒப்பந்தக் கோடு அமைந்துள்ள 475 மைல் கொண்ட முனையில், பிடாரிகளை அனுப்பிவைத்திருக்கிறது. 1947-ம் ஆண்டுக்குப் பிறகு நடைபெற்ற சம்பவங்களில் இதுமிகக் கவலைதருவதான சம்பவமாகும்.'' என்று தெரிவித்திருக்கிறது.

ஆஸ்திரேலிய நாளேடான 'சிட்னி டெயிலி டெலிகிராப்'. ஆகஸ்டு 13-ல், எழுதும் போது, ''நடைபெறுவது பாகிஸ்தானின் தாக்குதல் அல்ல, காஷ்மீர் மக்கள் புரட்சி நடத்துகிறார்கள் என்று பாகிஸ்தான் கூறுவதை நம்புவதற்கு இல்லை, ஏமாளித்தனம் மிகுந்திருந்தாலொழிய; காஷ்மீர நாட்டுப் பாமரர், உழவர்கள், எங்கிருந்து ஸ்டென் துப்பாக்கிகளையும் வெடிகுண்டுகளையும் பெற்றிருப்பார்கள்! என்று கேட்டு கேலியால் தாக்கியிருக்கிறது.

ஆகஸ்ட்டு 14-ம் நாள் அமெரிக்க ஏடான 'நியூயார்க் டைம்ஸ்' பிடிபட்டவர்கள் காஷ்மீரி மொழி பேசவில்லை, பஞ்சாபி மொழியோ அதுபோன்ற வேறு மொழியோ பேசுகிறார்கள் என்பதனைச் சுட்டிக்காட்டி, தாக்குதலை நடத்துபவர் பாகிஸ்தானியரே என்பதனை வெட்டவெளிச்சமாக்கியிருக்கிறது.

காஷ்மீர் மக்கள் புரட்சி செய்கிறார்கள், தாக்குதல் நடத்துகிறார்கள் என்பதற்குத் துளியும் ஆதாரம் இல்லை இந்தியாவுக்கும் காஷ்மீர சர்க்காருக்கும் வேண்டாதவர்களாக உள்ள வட்டாரத்தினர்கூட, இதனை நம்பத் தயாராக இல்லை என்று பால்டிமூர் சன் என்ற ஏடு எழுதிற்று.

காஷ்மீர்மக்கள், தாக்குதல்காரர்களிடம் எவ்வளவு பரிவு காட்டுகிறார்கள் என்பது, அவர்கள் தந்துவரும் தகவல்களின் துணை கொண்டு, எத்தனைவேகமாக,

'பிடாரிகள்' நித்தநித்தம் பிடிபட்டுவருகிறார்கள் என்பதிலிருந்தே விளங்குகிறதே! என்று நையாண்டி செய்திருக்கிறது கிருஸ்தியன் சயன்ஸ் மானிடர் எனும் ஏடு.

படைகொண்டுதான் பாகிஸ்தான் தாக்குதலை நடத்திவருகிறது என்பதிலே துளியும் ஐயமில்லை என்ற கருத்துப்பட லண்டன் டைம்ஸ் எழுதிற்று.

கிளாஸ்கோ ஹெரால்டு, ''தாக்குதல் திட்டம் குலைந்துவிட்டது, இந்தியாவில் மட்டுமல்ல, வேறு எங்கும்கூட, பாகிஸ்தானின் வாதத்தை ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள். அயூப்கான் தன்மீது படிந்து விட்டுள்ள கறையைத் துடைத்துக்கொள்ளவே முடியாது என்று எழுதிற்று

பிடிபட்டவர்கள் தாம் பாகிஸ்தான் படையில் பல ஆண்டுகள் இருந்துவருபவர்கள் என்பதனை ஒப்புக் கொண்டுள்ளனர் என்பதனை பால்டிமோர் சன் எடுத்துக்காட்டிற்று.

இந்தியாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் நட்புகாட்டி வரும் எமக்கே கட்ச் ஒப்பந்தம் நேரிட்ட நேரத்திலேயே இந்தத்தாக்குதல் தொடுக்கப் பட்டிருப்பது ஆத்திரமூட்டுகிறது. இந்தத் தாக்குதலுக்கு நான் பொறுப்பாளியல்ல என்று பாகிஸ்தான் கூறுவதை ஒப்புக்கொள்ளவேமுடியாது. பாகிஸ்தான், சமாதானத்தை விரும்பினால், உடனே இந்தப் பிடாரித் தாக்குதலைக் கைவிட்டுவிடவேண்டும், கட்டுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும் என்று ஆஸ்திரேலிய ஏடான கான்பெரா டைம்ஸ் எழுதிற்று.

கட்ச் சம்பவத்திற்குப்பிறகு, தொடர்ந்து காஷ்மீரில் தாக்குதல்! இந்தியாவின் பொறுமை உணர்ச்சிக்கு மிகப்பெரிய சோதனை இது என்று பாரிஸ் இதழ் லீமாண்டி எழுதிற்று,

கட்ச் பிரச்சினையில் நடுவர்கள் தீர்ப்பு தனக்குச் சாதகமாக இருக்காது என்று உணர்ந்த பாகிஸ்தான் கட்ச் ஒப்பந்தத்தை இந்தியப் பாராளுமன்றம் ரத்து செய்யட்டும். அந்த அளவு ஆத்திரம் எழத்தக்க ஒரு புதுத் தாக்குதலை நடத்திடுவோம் என்ற கெடுமதி

யுடன்தான் காஷ்மீரில் தாக்குதலை நடத்திற்று என்று மான்செஸ்டர் கார்டியன் ஆகஸ்ட்டு12-லேயே எழுதிற்று.

இத்தனை ஏடுகளும், புது டில்லியில் அச்சிடப்படுபவைகளா! இவ்வளவு தெளிவாக அந்த ஏடுகள் பாகிஸ்தானே குற்றம் செய்தது என்பதனை, துவக்கத்திலேயே ஆகஸ்ட்டுத் திங்களிலேயே எடுத்துக்காட்டியுள்ள போது, பாகிஸ்தான் குற்றம் இழைத்தது என்று நேர்மையுடன் ஒப்புக்கொள்ள, உலக நாடுகள் மன்றம் தயக்கம் காட்டுவானேன்?

பாகிஸ்தான், சிறு சிறு தாக்குதல்களைத் தொடர்ந்து நடத்தியபோது, உலகப் பெருநாடுகள் வாய்மூடிக் கிடந்தன. கேட்பார் எவர்? என்ற எண்ணம் தடித்தது; அதன் பிறகே பாகிஸ்தான், 'ச்சம்' முனையில் மிகப்பெரிய படையையே அனுப்பிற்று. இன்று அந்தப் படை முரியடிக்கப்பட்டு, நிலைகுலைந்து ஓடுகிறது.

தம்பி! நான் ஏற்கனவே கூறியபடி, போர்முனையைக் கவனித்துக்கொள்ள வீரர்கள் உளர்; ராஜதந்திர முனையைக் கவனித்துக்கொள்ள அரசுத் தலைவர்கள் உளர். நாம் நமது முனையைக் கவனித்துக் கொள்ளவேண்டும். உலக நாடுகள் மன்றத்திலே இடம் பெற்றுள்ள வல்லரசுகள், நீதிக்குப் பரிந்து நிற்பவர்களாகக் காணோம். இந்தியா பெற்றுள்ள போராற்றல் அவர்களுக்கு ஒருவித மான பொறாமை உணர்ச்சியைத் தந்திருக்கக்கூடும் என்றுகூட எண்ணுகிறேன். எனவே, வல்லரசுகளான பிரிட்டனும் அமெரிக்காவும், தாங்கள் கூறிடும் யோசனையைக் கேட்டிட இந்தியா இணங்காவிட்டால், உதவிகளை நிறுத்திவிடுவதன் மூலம் ஒடுக்கி மடக்கி, இணங்கவைக்கலாம் என்று எண்ணுகின்றன. இதனை சோவியத் ஆதரிக்குமா என்பது பெரியதோர் கேள்விக்குறி. ஆதரிக்காது என்பதே என் கருத்து. எது எப்படி உருவெடுத்திடினும், நாம் இங்கே நமக்குள்ளாகத் திரட்டிடும் வலிவும், சமைத்துக்கொள்ளும் ஒற்றுமை உணர்வும், உரிமைக்காக எதனை இழந்திடவும் துணிந்திட வேண்டும் என்ற உள்ளுணர்வும் சரியானவிதமாக அமைந்துவிடுமானால், வல்லரசுகளின போக்குக் குறித்துப் பெரிதும் கவலை கொள்ளத் தேவையில்லை,

பாகிஸ்தானின் ராணுவயந்திரம் நொறுங்கிக் கொண்டு வருகிறது.

வல்லரசுகள் துணிந்து ராணுவத் தளவாட உதவி தர முன்வராது என்றே எண்ணுகிறேன்.

ஒரே ஒரு நம்பிக்கை அயூபுக்கு இருக்கிறது; சீனா உதவிக்கு வந்துவிடும்; புதிய போர்முனை உண்டாக்கிப் புதிய ஆபத்தை ஏற்படுத்தும் என்று.

சீனா, தன்னலத்தில் மிகுதியும் நாட்டம் கொண்ட நாடு. வியட்நாமில், அமெரிக்கா இவ்வளவு வெளிப்படையாகத் தாக்குதல் நடத்தியும், வியட்நாம் களம்புகச் சீனா அஞ்சுகிறது. காரணம் சீனா நுழைந்தால், இரண்டில் ஒன்று பார்த்துவிடுவது என்று அமெரிக்கா தயாராக இருப்பது சீனாவுக்குத் தெரியும்.

> சின்னஞ்சிறு பார்மோசா தீவில் இருந்துகொண்டு சியாங்கேஷேக், சீனா என்னிடம்தான் என்று கூறுவதையே சகித்துக் கொண்டிருக்கிறது, சீனா! பார்மோசாமீது பாயவில்லை. காரணம்? அமெரிக்க கடற்படை தயாராக நிற்கிறது அகன்ற வாய்ப் பீரங்கிகளுடன் மட்டுமல்ல, அணுகுண்டுகளுடன்!!

எனவே, அயூபின் பக்கம் சீனா வந்துதான் தீரும் என்று கூறுவதற்கில்லை. அதிலும் அடிமேல் அடிவாங்கி, தன் ஆற்றலற்ற தன்மையை உலகத்துக்குக் காட்டிக்கொண்ட அயூபின் படைக்குப் பக்கம் நிற்க, சீனாவுக்கே மனம் வராது. மூழ்கிக்கொண்டிருக்கும் கப்பலில் எவர் பயணம் செய்ய முன்வருவர்!

தம்பி! இவை என்னுடைய எண்ணங்கள் இவைகளுக்கு முற்றிலும் மாறாகக்கூட நிலைமைகள் உருவாகலாம். எனவே, நாட்டுப் பாதுகாப்புக்கான கடமை நம்முடையது என்ற உணர்வு ஒன்றுதான் நம்மைக் காப்பாற்றக்கூடியது என்று அறிந்து அதற்கு ஏற்றபடி நடந்திட வேண்டுகிறேன். இப்போதே வடிவமெடுத்துள்ள ஒற்றுமையும், அமைந்துள்ள மக்கள் முன்னணியும் பாராட்டுதலுக்குரிய வகையிலுள்ளன, மாணவர் அணிவகுப்பு சென்னையில் நடைபெற்றதும், முதலமைச்சர் பக்தவத்சலம் தலைமையில் பேரணி நடந்ததும் வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்தது.

தம்பி! நாட்டுக்கு ஆபத்து என்ற நிலை பிறந்திடும் போது ஜனநாயகம் எத்தகைய ஒற்றுமை உணர்ச்சியைப் பெற்றுத் தருகிறது பார்த்தனையா! பக்தவத்சலம் தலைமையில் மாணவர் பேரணி! லால்பகதூர் தலைமையில் சர்வகட்சிக் கூட்டணி!! இவைகளைத் தொடர்ந்து,

சமூகத்தில் ஒன்றுபட்ட உணர்ச்சி.
சர்வகட்சிக் கூட்டணி.
பாதுகாப்புப் படை அமைப்பு.
வதந்திகள், பீதிகள் தடுப்பு.
வீரர்கட்கு வாழ்த்து, அவர் குடும்பத்தினர் நலன் பேணுதல்.
பாதுகாப்பு நிதி திரட்டித் தருதல்.
இரத்ததானம் தருவதை மேற்கொள்ளுதல்.
ஆடம்பரம், விழா, களியாட்டம் தவிர்த்தல்.
விளக்கணைப்பு விதிகளைக் கடைப்பிடித்தல்.
தேவைகளைக் குறைத்துக்கொள்ளுதல்.
ஒவ்வொருவரும் ஏதாவதொரு பண்டம் உற்பத்தி செய்தளிக்க முன்வருதல்,

கட்சி மாச்சரியம் களைதல்.

விவாதத்துக்குரிய பிரச்சினைகளில் ஈடுபடா திருத்தல்.

அமைதி! ஊக்கம்! தொண்டு! நம்பிக்கை! என்பவைகளை வளரச் செய்தல்.

இம்முறையில் கட்டுப்பாட்டுடன் பணியாற்றி வந்திடுவோமானால், தம்பி! வெற்றி நமதே என்பதில் ஐயமில்லை. காலம் உன்னை அழைக்கிறது, கடமையாற்றிட!

அண்ணன்,

19—9—'65

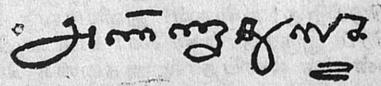

காஞ்சிக் கடிதம் : 33

பகைவன் பணியலானான்

நம்பிக்கோட்டைச் செம்பிய மாதேவரின் மனக்குமுறல்

களம் காட்டும் காதைகள் பற்றி எழுத்தோவியங்கள் தேவை

இலாபவேட்டை நோக்கத்தை விட்டுவிடுவதே நெறி

'எல்லாம் எல்லார்க்கும்' எனும் முறை அறிந்தவனே இறையவன்.

போர்க்காலத்தில் நாசவேலைக்காரருக்கு நாடு இடம் தரக்கூடாது.

தம்பி,

மன்னனாம் மன்னன்! மன்னன் மகனானதால் மன்னனானோன், திறமையாலா! நாட்டுக்கு ஒரு மன்னன் தேவை என்பதால், மன்னனாக்கப்பட்டோன், மன்னர்க்கு வேண்டிய அறிவாற்றல் இருப்பதனாலா! மணிமுடி ஒளி விடுகிறது! கண்கள்? துளியாவது வீரஒளி காண்கிறோமா? வீரம் இருந்தால்தானே! கண் வழியாக வழிகிறது மமதை! மன்னன் என்பதால் அதனைக் கெம்பீரம் என்கிறார்கள் - புலவர்கள்கூட. மார்பிலே புரள்கின்றன விதவிதமான மாலைகள்;ஒரு வெற்றி மாலையையாவது பெற்றதுண்டா அந்த மார்பு! களமே கண்டதில்லை, பெயர் மட்டும் வெற்றி பல கண்டோன்! — என்பதாக. பொருளற்ற

பட்டம்! பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது— மன்னன் ஆக்கப்பட்டுவிட்டானே, என்ன செய்வது! நாடு வாழ்ந்திட, தொழில் பெருகிட, செல்வம் மிகுந்திட, கலை வளர்ந்திட, செய்தது என்ன? உள்ளது உருக்குலைந்து போவதனைக் கூடத் தடுத்திட ஆற்றலற்று, உள்ளதில் உருசிமிக்கவை எனக்கே என்று கூறிடும் குரல் மட்டும் கொண்டவனாக உள்ளான் — கொற்றவன் என்பது பட்டம்! மற்றவர் அதனை மறுத்திட இயலுமா— அவனோ மன்னன்!

கோட்டைகள் கலனாகிக் கிடக்கின்றன, கொத்தளங் கள் செம்மையாக இல்லை; அரண்களிலே பிளவு, அகழி கள் தூர்ந்து போன நிலையில்—என்று படைத் தலைவர் கள் கூறுகின்றனர்—என்னிடம்! மன்னனிடம் கூறுவது தானே என்கிறேன்; மன்னனிடமா என்து கேட்கிறார்கள்! இவன் ஒரு மன்னனா என்று கேட்பதுபோலிருக்கிறது அவர்களின் முகக்குறி! இப்படி ஒரு மன்னன்! என்று எண்ணி எண்ணி எரிச்சல்பட வேண்டி இருக்கிறது,

வரி கேட்டுப் பெறுவதிலே மட்டும், வல்லவனாக இருக்கிறான்—தொட்டதற்கெல்லாம் வரி!— தொடர்ந்து வரி—தொல்லைதரும் முறையிலே வரி! இவ்வளவா என்று கேட்போரும், எமக்கா என்று கவலைப்படுவோரும், எங் கிருந்து கட்டுவது என்று ஏக்கம் கொள்வோரும் நிரம்ப! பலர் என்னிடம் வந்து முறையிடுகிறார்கள்! என்னிடம்! மன்னனிடம் முறையிட வேண்டும், ஆனால் என்னிடம் முறையிடுகிறார்கள்! நீங்கள் சொல்லக்கூடாதா, நீங்க ளெல்லாந்தானே சொல்லவேண்டும், நீங்களெல்லாம் சொன்னால்கூடவா கேட்கமாட்டார் என்று கூறுகிறார் கள்! சொல்வதைப் புரிந்து கொள்கிற திறமை கொண்ட வன் மன்னனாக இருப்பதாக எண்ணிக்கொண்டு! சொல் வதைப் புரிந்து கொள்ளும் திறமை இருக்கிறதா என்பது கூட இருக்கட்டும் ஒருபுறம்—தெளிவளிக்க முடியும் எவ் வளவு மந்த மதியினனுக்கும்—ஆனால், இந்த மன்னன், எதையாவது சொல்ல இடம் கொடுத்தால்தானே! எதை யாவது சொல்லத் தொடங்கிய உடன், கரம் காட்டு கிறான் நிறுத்து என்பதாக! கனைக்கிறான், கண்களை உருட்டுகிறான், எல்லாம் தெரியும் என்கிறான! சொல்லா ததற்கு முன்பாகவே, எல்லாம் தெரியும் என்கிறான்! என்ன செய்வது! எமது மன்னன் என்று நானுமல்லவா

மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து கூறவேண்டி இருக்கிறது, இத்தனை மண்டைக்கனம் மிகுந்தவனை.

மன்னனின் முறையை மக்களுக்கு ஏற்றதாக, அவர் நலன் காத்திடத்தக்கதாக மாற்றி அமைக்கவேண்டும் என்று கூறிடவே துணிவு வரவில்லை, பலருக்கு; மெள்ள மெள்ளத்தான் அந்தத் துணிவு பிறந்தது; வியந்திடத்தக்க அளவு வளர்ந்தது. ஆயினும் என்ன? கலக்கம் கொண்டானோ? இல்லையே! கவலைப்படுவதாகக்கூடக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை, எவரெவர் எதிர்ப்பு பேசுகிறார்கள் என்று கண்டறியச் செய்து, ஆசாபாசத்திற்கு அடிமைப் படக்கூடியவர்களை இழுத்துக்கொண்டுவிட்டான். எக்காளமிட்டுக்கொண்டு வந்ததுகளெல்லாம் இளித்துக் கிடக்கின்றன! மன்னன் மன்னன்தான்! என்று தத்துவம் பேசுகின்றன. இவ்விதமான இயல்பு இருந்திடும் நாட்களில் மன்னன் மேற்கொண்டுள்ள முறைகளை மாற்றிடும் முயற்சியில் வெற்றி எங்ஙனம் கிடைத்திடும், முறை மாற வேண்டும் என்று என்னிடம் முறையிடுகிறார்கள். அனைவரும் சேர்ந்து பணியாற்றினால் மட்டுமே, முறையினை மாற்ற முடியும் என்று கூறி அழைத்தாலோ, அங்காடி வேலை மும்முரம் என்கிறான் ஒருவன்; அரண்மனையின் அலங்கார வேலைக்கான ஒப்பந்தத்தில் கையொப்பமிட்டு விட்டேன், என் செய்வது என்கிறான் மற்றொருவன்; புதிய நூலொன்றினை அரங்கேற்ற அரசமண்டபம் தந்திருக்கிறார்கள், அந்நிலையின் நான் எப்படிச் சேர முடியும் என்கிறார் இன்னொருவர்—ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு காரணம்!! மொத்தத்தில், தயக்கம், தடுமாற்றம்!! குறை கூற மட்டும் தயக்கமில்லை—என்னிடம் வந்து பேசுகிறார்கள்,

ஆத்திரம் ஆத்திரமாகப் பேசினார், நாடே கெடும்! வாழ்வே பாழ்படும்! என்றெல்லாம் அரிமானூரார்; ஆச்சரியப்பட்டுப் போனேன்! அடுத்த திங்கள் பார்க்கிறேன், அரசனுடைய அரண்மனைக் காவற்படைக்குக் கௌரவ தளபதியாகி விட்டிருக்கிறார்! இவர் போன்றாரை நம்பி என்ன செய்திட முடியும்!!

நாலு இடத்தில் சற்றுக் கொதிப்புடன் பேசினால் போதும், அவர்களை நாடிவருகிறது பட்டம், பதவி; செல்வம், சீர்! உடனே அவர்களுக்கு 'ராஜபக்தி' பொங்கி வழிகிறது, நான் என்ன செய்ய!!

★

கீர்த்தி மிக்க மரபினர்! அப்பழுக்கற்ற இயல்பினர்! பலருக்குப் பரிவு காட்டி வாழ்வு அளித்தவர்! களம் பல கண்டவர்! எவர் கரத்தையும் நம்பிப் பிழைத்திட வேண்டிய நிலையினர் அல்ல! ஆடம்பர வாழ்க்கை தேடி அலைபவரல்ல! அடிவருடிகளைத் தேடிக் கொள்பவருமல்ல! இளித்துக் கிடந்திட இசைபவருமல்ல. அரசர் அவையிலே இடம் கேட்பவரும் அல்ல; ஆங்கு இடம் பெற்றாரிடம் பொறாமை கொண்டவருமல்ல. உழவும் தொழிலும் அறிந்தவர்; உள்ளது போதும் என்ற நினைப்பினர்; ஊர் சீர்பட ஏதேனும் செய்திட வேண்டுமென்பதிலே பெருவிருப்பம் கொண்டவர். அதற்குத் தக்கதாக அரசு மாறவேண்டும், மாற்றப்பட வேண்டும் என்பதிலே, மிகுந்த நாட்டம் கொண்டவர் நம்பிக்கோட்டை செம்பிய மாதேவர். அவருடைய மனக் குமுறலையே மேலே காண்கின்றோம், எனினும்......

★

இளவரசன் தொட்டால், பூங்கொடி பொற்கொடியாகும் என்பதனைக் கூறுவதுதானே...

கூற இடம் கொடுத்தால்தானே அந்தக் குலக்கொடி...
இழுத்துவரச் சொல்லி எட்டுப் பேர்களை இப்போதே

அனுப்புக! என் கட்டளை! இனி அந்தப் பெண்ணிடம், கொஞ்சப் போவதில்லை, கெஞ்சிடப் போவதுமில்லை! மஞ்சம் வந்தாக வேண்டும்! மன்னன் மகனுக்கு விருந்தாக வேண்டும்! இது அரசனாகப் போகின்றவன் ஆணை! மந்திரியாக வேண்டும் என்ற விருப்பம் இருப்பின், இன்றிரவே, இந்த என் ஆணையை நிறைவேற்றிடுக!

இவ்விதம் கெடுமதி கொண்டு களியாட்டம் ஆடிடும் போக்கினன், இளவரசன். ஆனால், அத்தகையவனும்...

★

உழைத்து உழைத்து உருக்குலைந்து போகிறோம், மாடாக உழைத்து ஓடாகிப் போகிறோம், ஏன் பிறந்தோம் என்ற ஏக்கம் தாக்கிடத் தத்தளிக்கிறோம் என்று கதறிக் கிடந்திடும் நிலையில் பாட்டாளி! ஆனால் அவனும்...

நாட்டைத் தாக்கிடப் பகைவன் வந்திடும்போது,

எல்லையைத் தாண்டி எதிரிப் படை நாட்டுக்குள்ளே பாய்ந்திடும்போது,

கோட்டைகளை இடித்திட, கொத்தளங்களைப் பிளந்திட, மாற்றான் படை வருகிறபோது,

அடித்து நொறுக்குகிறார்கள், அழிவை ஏவுகிறார்கள், அடிமை கொள்ள வருகின்றார்கள் அன்னிய நாட்டினர் நம் நாடு நோக்கி என்ற சேதி செந்தீயெனக் கிளம்பிடும் போது,

எடடா வாளினை! தொடடா போரினை! தாக்கிடக் கிளம்புக! தருக்கரைச் சாடுக! போரிட வந்திடுக! புயலெனக் கிளம்பிடுக!—என்று முழக்க மெழுப்பி, திரண்டெழுந்து சென்று, பகைப் படையினைத் தாக்கி, இன்னுயிர் இழந்திடவும் துணிந்து போரிட்டு, நாட்டைக் காத்திட, மானம் காத்திடவே முனைந்து நிற்பர்!

காவியம் புனைந்திட, ஓவியம் தீட்டிட, கட்டிப் பொன்னைப் பெற்றுக் குவித்திட, காதலின்பத்தில் திளைத்திட இதுவல்ல நேரம்! எதிரியின் மார்புக்கு நேராக நம் ஈட்டியினைப் பாய்ச்சிட வேண்டிய நேரமிது! வேறு எது குறித்தும் நினைத்திட, கதைத்திட நேரமல்ல இது! எதிரியின் கால் நம் நாட்டு மண்ணில் பட்டுவிட்டது! நாட்டின் மாண்புக்குப் பங்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. பழி துடைப்போம்! பகை முடிப்போம்! என்று வீரவுரையாற்றி வாளொடு கிளம்புவர், வென்று திரும்புவர், பலர் வெஞ்சமரில் வீழ்ந்து படுவர். விந்தையா? வீரத்தின் இயல்பு!

நாடு காத்திடும் நற்பண்பு கொண்டோர், நாட்டுக்கோர் ஆபத்து என்றதும், தத்தமது மனக்குமுறல், உல்லாச இயல்பு, சலிப்பு, தவிப்பு எனும் எதனையும் மறந்திடுவர்; நாட்டுக்கு வந்துற்ற ஆபத்தினைப் போக்கிடத் துடிதுடித் தெழுவர், வீரப் போரிடுவர்.

அன்றோர் நாள் இருந்த இயல்பு மட்டுமல்ல இது, என்றும் எழுந்திடும் இயல்பு!

இன்று நாட்டுக்கு ஆபத்து என்ற நிலை பிறந்ததும், ஆட்சிமுறைதன்னில் மாற்றம் பலகாண எண்ணி 'மக்கள்

மன்றமதில் பணியாற்றிடும் கட்சியினர் அனைவருமே இதற்கு இது நேரமல்ல! எதிரி நுழைந்துள்ளான் என்றுணர்ந்து ஆர்த்தெழுந்தார், பொங்குமாங் கடல்போல! புலிபோலப் பாய்கின்றார், புல்லர்களைச் சாடுகின்றார். புவியுள்ளோர் புதுமை இது! புதுமை இது! எனப் புகல்கின்றார்!

பிறநாடுகளிலே நடைபெற்ற போர் குறித்து, விவரம் பலகொண்ட விளக்க ஏடுகள் பல உண்டு. படைத்தலைவர் பற்பலரின் திறமைதனைக் காட்டிடும் காட்சிகள் பலவற்றைப் படம் பிடித்துக் காட்டுதல்போல், வரலாற்றில் இணைத்துள்ளார். படித்திடும் அந்நாட்டு மக்களிடம் வீரம் கொழுந்துவிட்டுக் கிளம்பிடவும், நாட்டைக் காத்திட எத்தனை எத்தனை வீரர்கள் குருதியினைச் கொட்டினர் என்ற சேதி அறிந்ததனால் எழுச்சி மிகக் கொண்டிடவும், வாய்ப்பு நிரம்ப உண்டு. படைத்தலைவர் குறிப்புகளும், களம் அமைந்த விவரமதும், போர்மூண்ட வகையதுவும். மூண்ட போரில் முன்னணியின் செயல்முறையும் துணையணியின் செயல்முறையும், கருவிகளின் வகையும் அளவும், இன்னபிற விவரங்கள் தெரிந்திடவும், தெரிவதனால் போர் முறைகள் பலபற்றி அறிந்திடவும், அறிவதனால் ஆற்றல் மிகுந்திடவும் வழி உண்டு; மற்றைய நாட்டில்.

மாவீரன், மண்டலம் பல வென்ற தீரன், எந்நாடு சென்றாலும் அதனைத் தன்நாடு ஆக்கிக்கொண்டோன் என்றெல்லாம் புகழ்பெற்ற ஜூலியஸ்சீசர், களந்தன்னில் கடும்போரிட்டு வந்த காலை, ஒவ்வொரு நாளிரவும் அன்று நடந்ததனை விளக்கமாகக் குறிப்பெழுதிவைத்தனனாம்; அந்தக் குறிப்பு, பிறகோர் ஏடாகி, போர்முறை பயில்வோர்க்கு அருமைமிகு நூலாகி நின்றது.

வேறுபல போர்த்தலைவர் ஆற்றிய வீரச் செயல்கள், ஏடாகி நாடதனின் நற்புகழை விளக்கிடவும், உலகோர் கற்றுப் புத்தார்வம் பெற்றிடவும் வாய்ப்பளித்துள்ளன.

போர்முறை பற்றி மட்டுமன்றி, களந்தன்னில் வெற்றி கிட்டியதற்கும், சில வேளை தோல்விவந்து தாக்கியதற்கும் விளக்கமாய்க் காரணங்கள் தந்துள்ளார் ஏடுகளில்.

எத்தனையோ வீரப்போர் நடத்தினோர் நம் தமிழர்! மன்னர்கள் ஆண்டபோது!!

கங்கைகொண்டானென்றும் கடாரம் வென்றானென்றும், ஈழம் சென்றானென்றும் இமயமதில் கொடி பொறித்தானென்றும், வாதாபிப்போரதனில் வாகை சூடினானென்றும், எத்தனையோ உண்டிங்கு; எல்லாம் கதையாக!

சிற்சிலவற்றினை உள்ளடக்கிச் செந்தமிழின் சுவை கூட்டித் தந்துள்ளார் இலக்கியத்தில் எனினும் விவ்ரம் விளக்க, போர்முறையின் வகைபற்றிய தகவல்மிகக் கொண்ட ஏடாக்கித் தரவில்லை, நாடதிர நடாத்திய போர்பற்றி. குறிப்பெழுதும் வழக்கமில்லை, ஏடு கிடைத்திடவில்லை. கற்பனை நயத்துடனே கலிங்கத்துப்பரணி உண்டு; சுவையும் பயனும் அதில் மிகுதி, ஐயமில்லை; ஆயினும், வரலாற்று ஏடல்ல, போர்வகை அறிந்து பயன்பெற வழிகாட்ட வல்லதா. ஓசை நயத்தாலேயே போர்க்களம் காட்டுகின்றார் புலவர் பரணிதனில்! ஆம்! படித்தோர் எழுச்சி கொள்வர்!! ஆயினும், களந் தன்னில் இன்னபடை இப்புறத்தில் இன்னவிதம் தாக்கிடின், எதிர்த்திட வழி இஃது என்று காட்டும் கண்ணாடியாகிடுமோ! இல்லை! கவிதைச் சிறப்புண்டு, சுவையுண்டு!!

போர்வெறுத்த இயல்பதனால், போரே பொல்லாங்கு அதனைத் தவிர்த்திடலே முறை எனும் நெறியதனால், போர்பற்றி ஏடெழுதப் புலவோர் மறுத்தனர் என்று கூறுவரேல், உண்மை அதில் ஓரளவு உண்டென்போம். எனினும், போர்பற்றி மட்டுமல்ல, மற்ற பொன்னான பலபற்றியும் இதே போக்கினிலே இருந்ததனை மறந்திட இயலாதே. இம்மன்னன் மகன் இன்னான், இவ்வூரில் இடம்பெற்றான், இத்தனை ஆண்டுகளிருந்திட்டான், இந்நிறத்தான், இன்ன இயல்புடையான், இவனுக்குற்ற நணபரிவர், இவன் நாட்டம் இதில் என்பனபோன்றவையும் எடுத்துரைக்க ஏடில்லை, எங்கெங்கோ தேடி, கல்வெட்டு காண்கின்றார்; இதற்கு இது பொருள் என்றுரைப்பார் ஒருவர்; இல்லை! பொருள் இஃதல்ல! என்று கூறி வேறொருவர் மறுத்திடுவார். இரு கருத்தும் கொண்டு, குழம்பிடுவார் படித்திடுவோர், இது நிலைமை. எனவேதான், வீரம் செறிந்திருந்த நம் நாட்டின் புகழ்க்காதை முழு அளவில் தெரிந்திட வழி இல்லை, மற்றைய நாட்டில் நிலைவேறு.

★

இப்போது நடை பெற்றிடும் போரில் எழுச்சி மிகு நிகழ்ச்சிகள், உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பில் உப்பரிகை வாசியையும் தள்ளிடும் காட்சிகள் பல உண்டு. இவையெல்லாம் எடுத்துக் காட்டும் படம்வேண்டும், எழுத்தோவியமாக.

இறந்தனன் ஐயோ! உம் மகன்! என்று உரைக்கக் கேட்டவுடன் இதயம் அத்தந்தைக்கு என்ன நிலையாகும். எவ்விதம் துடி துடிப்பார், எதெதனை எண்ணிடுவார்! சுட்டிப் பயல் இவன், குலப்பெருமை விளக்கிடுவான், மாடு மனை பெற்று மகிழ்ந்திடுவான் சீமானாய், என்று பலர் கூறியது கேட்டு இன்புற்ற நாட்களையும் எண்ணி எண்ணி நெஞ்சம் புண்ணாகிப் போகுமன்றோ! இன்று நாம் காணுகின்றது யாதெனில், இளைஞன், ஒரு வீரன இறந்து பட்டான் வீரப் போர் புரிந்து; தந்தைக்குக் கூறுகிறார்; தத்தளித்திடவில்லை; தலை நிமிர்ந்து நடக்கின்றார்! நான் பெற்ற பிள்ளையவன் நாட்டைக் காத்திடும் போரில், இன்னுயிரை ஈந்திட்டான், இறவாப் புகழ் பெற்றான்; இவன் என் மகன் என்று கூறிடும் பேறு பெற்றேன்! எத்தனையோ தந்தையர்கள் இழந்துள்ளார் மகவுகளை! அந்த இழப்புப் பற்றி எவர் எண்ணிடப் போகின்றார்? நாடு உள்ளளவும், நல்லியல்பு உள்ளளவும் என்மகனை நான் இழந்த இணையில்லாச் சேதியினை, கண்களில் நீர்சோர, கைகூப்பி நின்றுமேதான், எவரும் கூறிடுவர், என் மகன் என்றும் நிலைத்திருப்பான், கொற்றம் அழியாது கொடியும் தாழாது இருந்திடும் நிலைகண்டு மகிழ்ந்திடும் போதெல்லாம் இந்த நிலை நாடுபெற உயிர் ஈந்தான், இன்னான் மகன் இன்னான் என்றியம்பிக் கசிந்திடுவார். இஃதன்றோ யான் பெற்ற பேறு! எனக்கூறி ஏறுநடை போடுகிறார், மகனை இழந்திட்ட மாமுதியோர்! நெஞ்சை உருக்கிடும் ஓர் சித்திரமன்றோ இஃது? கருத்துக்குத் தவியாகத் தவித்திடும் கவிஞர்கட்கு, கருவூல மன்றோ, இக்களம் காட்டும் காதையது. ஒன்றல்ல, பல உண்டு இது போல. இவை யாவும் தொகுத்திட வேண்டும் முறையாக. வழிவழி வந்திடுவோர் பெறத்தக்க வரலாறாக.

★

அம்மா! உன் கணவன் ஆவிபிரிந்ததென்றார்,

அத்தான்! உமை இழந்தேனா என்று மொழியால் அல்ல, விழி நீரால் கேட்கின்றாள் மாதுதானும்.

அஞ்சா நெஞ்சனிவன்! ஆற்றல் மிக்கோன்!

ஒருதுளியும் கலங்காது கடும் போரிட்டான்! சமாய்த்தான் எதிரிகளை! மண்ணில் சாய்ந்தான்!

வீர ஒளிவிடு கண்ணினான், சாகுமுன்பு எதிரிகள் ஓடிடக் கண்டான், பெருமிதமும் கொண்டான்.

இத்தகு வீரர்தம்மின் இரத்தம் படிவதாலே இந்த நம் நாட்டு மண்ணும் மாண்பு மிகுந்திடும், உணர்கின்றோம்.

உத்தமன் இவன் பேர் இந்த உலகெலாம் பரவும், எவர் உளத்திலும் எழுச்சி சேர்க்கும்.

விழியினில் இனித் தென்படமாட்டான் வீரன்! நம் இதயமே வீற்றுளான், நாடுகாத்தோன்.

இவ்விதம் கூறுகின்றனர், போர்க்களத்தில் வீரப்பணி யாற்றி மரணமுற்ற கணவனைப்பற்றி.

திக்கற்றுப்போனோம் நாங்கள் என்று தேம்பிய தையல்தானும்

வீடதில் வேதனைத் தீ மூண்டது, நெஞ்சி லுந்தான்

ஆயினும் அவர் ஆற்றல் தன்னால்

நாடதில் தீயோர் மூட்ட எண்ணிய நாசந் தானும்

வீழ்ந்தது! நாடு வாழ்ந்தது என்பதெண்ணி

ஏழையின் நெஞ்சில் பொங்கிடும் பெருமிதம் தன்னால்

பூவிழந்தவளானேன் புலம்புகின்றேன், எனினும்

நாடெல்லாம் பூக்காடாக நற்பணியாற்றி னோனின்

நாயகி நானென்றும் பேறு பெற்றனன் என்றாள் மாது

போகின்றான் பார், அந்தப் பொதிமாடு! போர் மும்முரமாக நடைபெற்றபோது, முடக்குவாத நோய் வந்துற்றதென்று பொய்யுரைத்து, அப்பொய்யை மெய் போலாக்கிப் பொற்காசு தூவித் தப்பித்தான்! உயிர் சுமந்து செல்கின்றான்; காண்போர் பிணம் என்கின்றார்.

என்முன் நின்றிட எவர்க்கு உண்டு திறமை என எக்காளமிட்டிடுவான் இக்காளை. எப்போதும் வம்புக்கு நின்றிடுவான்;வாய்ச்சண்டையில்வல்லமை காட்டிடுவான். போர்க்களம் சென்றான்! நடந்ததென்ன? வாள் சுழற்றி வந்தனனாம் ஒரு வீரன் - பகைப்படையிலுள்ளோன். கை நடுக்கம் இவனுக்கு! கட்கம் நழுவிற்று! காலில் வீழ்ந்து, சிறை பிடித்துச்சென்றுவிடு, கொல்லாதே!சிற்றப்பா எனக் குண்டு, சீமான், நீ கேட்கும் செல்வம் கொடுத்து என்னை மீட்டிடுவார்! உனக்கும் இலாபம்! என் உயிரைப் பறிப் பதனால் என்ன கிட்டும்! வேண்டாம் விட்டுவிடு! என்று கெஞ்சிக் கேட்டானாம்; கோழை நீ களம் வந்ததன்றோ இழுக்கு! உன்னைக் கொல்ல வாள் ஒன்றும் வேண்டுமோ! ஓடிப்போடா! வாள்விழி மாதரின் கேலி போதும், உன் உயிரை வாட்ட! உயிரினும் பெரிது மானம் என்னும் உண்மை உனக்கல்ல, மனிதர்க்கு! போ!போ! என்றானாம் பகைப்படையின் வீரனுந்தான்.

உருட்டி விழி காட்டிடும் உலுத்தன் மருட்டிடுவான் மாந்தோப்பில், மடுவங்கரையில், மான்விழி மாதர்களை! போரில்? அவனெங்கே களம் சென்றான்? எதிரியுடன் கூடிக்கொண்டான், எனக்கென்று ஓர் எதிர்காலம் உறுதி என்றால் என் வசம் உள்ளதொரு கோட்டைவாசல் உமக் காகத் திறந்திருக்கும் என்றோர் ஓலை அனுப்பினனாம், எதிர்த்து வந்த வேந்தனுக்கு! எச்சிற் கலயம் இவனுக்கு! இழுத்து வந்திடுவீர் இவனை என்று கூறிச் சிரித்தானாம் நம் கொடி தாழ்த்த வந்த பகைநாட்டான். இவனை மணந் திட்ட மாதுதானாம், பாவம்! என்ன வேதனையைப் பெற் றாளோ; எண்ணிடவே மனம் தாளவில்லை தன் கணவன் வீரன் அல்ல. பேரம் பேசியவன், கோழை எனும் சொல் போல, மானம் மதித்திடும் மங்கையரின் இதயத்திற்கோர் வேலுண்டோ! வெந்துபோனாள் வேதனையால், தீயில் மூழ்கக் கருகியேவிட்டாளாம் மானமுள்ளாள்.

தமிழகத்திலே, தன்னிகரில்லா வீரம் செறிந்திருந்த நாட்களிலும் கோழைத்தனம் காட்டினவர் சிலர் இருந்திருப்பர்—அவர் குறித்து உரையாடல் எங்ஙனம் இருந்திருக்கும் என்பதுபற்றி எண்ணிப் பார்த்திடின், மேலே உள்ளவை போன்ற எத்தனையோ கிடைத்திடும். இவை பற்றி எல்லாம் எழுத்தோவியங்கள் வேண்டும்; மிகுதியாக!

பிற நாடுகளில் இற்றைய நாட்களிலும் நம் நாட்டில் பழங்காலத்திலும், போருக்குச் சென்றான், புகழ் பெற்றான் என்றோ, களத்திலே வீழ்ந்துபட்டான் என்றோதான் கூறத்தகும் நிகழ்ச்சிகள், நிரம்ப.

தாழ்ந்த நிலை பெற்றுவிட்ட நம் நாட்டில், இது காறும் சண்டையின்போது சம்பாதித்தான் என்ற பேச்சே பலமாக அடிபடக் கேட்டுள்ளோம்.

நூல் வாணிபம், அவருக்கு! சண்டைக்கு முன்பு சரக்கு இருப்பு ஏராளம்; கட்டுக்கு முப்பது ஏறிவிட்டது. கடவுள் அருளாலே பத்து இலட்சம் ஒரே வருடத்தில்! போன வருடம் பங்குனித் திருநாள் நடத்தினார், பத்தாயிரம் செலவிட்டு, கலெக்டர் வேலைக்குப் போகப் போகிறான் மருமகன்!—

இதுபோன்ற பேச்சு நம் நாட்டில் நிரம்பக் கேட்டிருக்கிறோம்.

சண்டையிலே செத்தான் என்பதல்ல, சண்டையிலே சம்பாதித்தான் என்ற பேச்சு—இதுவரையில்.

இம்முறை அதுபோன்ற நிலை எழுவதைச் சமூகம் அனுமதிக்காது; சண்டை, இங்கே! நம் நாட்டில்! இதில் நாம் சாய்ந்துவிடுவோமானால், சொத்தில்லை, சுகமில்லை, மானமே பறிபோகும், எனவே, வீரப் போரிட்டுப் பகையை முறியடிக்கும் தீரர்கள் பிறந்துள்ள நாட்டில், சண்டை வந்தது, சரக்குக் குவித்துள்ளோம். விலையை ஏற்றுவோம், நிறையச் சம்பாதிப்போம் என்று திட்டமிடுவோரை, விழிப்புற்ற நாடு விட்டுவைக்காது.

இலாபவேட்டைக்காரர் கொழுத்திட அல்ல, வீரர் பல்லோர் இன்று தியாகத் தீயிலே குளித்தெழுந்திருக்கத் துணிந்திருப்பது. இதனை இன்றே அறிந்திடல் நன்று!

இடரும் இழிவும் படருமுன்னம் இலாபவேட்டை நோக்கத்தை விட்டுவிடுவதுதான் முறை, நெறி.

★

ஓர் பெருங்குறை உளது நம் நாட்டு மக்களிடம்—
அறமழித்துப் பொருள் பெறுவார் தம்மை இகழ்ந்திருத்
தல் எனும் இயல்பு எழுந்திடுவதில்லை; எவ்வழி அவர்
சென்று, எத்தனைச் சூதுடனே எளியோரை ஏய்த்துப்
பொருள் பெற்றிடினும் அவர் பெற்ற பொருளின் அளவு
எண்ணி ஏத்துகின்றார்; அவராற்றல் அதுவென்று
போற்றுகின்றார்; அடிபணிந்து நின்றிடவும் முயலு
கின்றார். அதுகண்டு, பெரும் பொருளைக் குவித்திட்
டோன் அகமகிழ்ந்து, அறமழித்தோன் என்பதனால்
அவனி தூற்றும் என்று அஞ்சிக் கிடந்திட்டேன் சின்னாட்
கள், தவறு அது. மிகத் தவறு; கொல்புலிமுன் எவரேதான்
துணிந்து நிற்பர். கோலம் காட்டும் மானெனின் பிணைத்
திடத் துடிப்பர், இப்புவியின் இயல்பு இது என்று எண்ணி
இறுமாந்து கிடக்கினறார்; மற்றும் சிலர் இமமுறையில்
நாமும் முன்னேற வேண்டுமென்று முனைகின்றார், அநீதி
தானும் ஒன்றுக்குப் பத்தாகப் பெருகி, நாட்டைக்
காடாக்கி விடுகிறது. காண்கின்றோம்.

முன்பு நடைபெற்ற பெரும்போரின்போது மேலை
நாட்டுள்ளோரெலலாம், களம் நின்று குருதி கொட்டும்
வீரம் போற்றி, கவிதை புனைந்ததுடன் நின்றாரில்லை;
அவர்க்கே உடனடியாய் எல்லாப் பொருளும், நமக்
கெதற்கு இந்நாளில் சுவைப் பண்டங்கள் என்றெண்ணித்
தேவைகளைக் குறைத்துக்கொண்டார். பால் வேண்டேன்
பழம் வேண்டேன், பற்பல பண்டம் வேண்டேன்,
நடமாடும் அளவுக்கு உடல் வலிவு தரவல்லது
போதும், மற்றதெல்லாம், நாம் வாழப் போராடும்
நண்பர்கட்கு அளித்திடுவோம் என்றுரைத்து,
தியாகம் செய்தார். உண்ணும் உணவு வகைமாற்றிக்
கொண்டார், அளவினைக் குறைத்துக் கொண்டார்;
நைந்திடும் வரையில் உள்ள உடை போதுமென்
றார்; ஊரில் பண்டம் தேடி அலைந்தாரில்லை; அதனாலே
அங்காடி அதிபதிகள் ஆதாயம் தேடிடும் அரிய வாய்ப்பு
இது என்று பண்டத்தின் விலை ஏற்றி விற்றிட மார்க்க
மில்லை. இங்கோ, எட்டு பதினெட்டு ஆகிறது என்ற

அளவு அல்ல; எட்டு எண்பதாகி, ஏழை வாழ்வில் எரி நெருப்பு வீழ்ந்ததனைக் கண்டோம், முன்பு. இன்றும் அதுதான் முறை என்று ஆகிடுமேல், ஏழையின் பெருமூச்சே புயலாகிப் புல்லர் வாழ்வை வேரறுத்துச் சாய்த்து விடும், புத்தறிவுடனே இன்று நடந்திடுதல் வேண்டும், பச்சை இரத்தம் பரிமாறிப் பகைவரை ஓட்டும் வீரர், நமக்கேற்ற நாடே இஃது என்றெண்ணிப் பெருமிதம் பெறவும் வேண்டும்.

★

ஐயன் அளித்தான் என்றும், அவர் ஆற்றல் அஃது என்றும் தத்துவம் கூறிடுதல் உண்டு. ஐயன், சிலருக்கல்ல, எல்லோர்க்கும் பொது! எல்லாம் எல்லோர்க்கும் எனும் முறை அறிந்தவனே இறையவன். இவனைத் திரையாக்கிக் கொண்டு, ஏழையரை வஞ்சித்து இலாபம் பெற்று, ஐயன் அளித்ததிது என்று பேசுவது முறையாமோ!

ஆற்றல் பாராட்டிடுதல் வேண்டும், இல்லை என்று கூறவில்லை, ஆயின், ஆற்றல் தந்த விளைவு கண்டன்றோ பாராட்டுத் தருதல் வேண்டும்.

நேற்றிரவு இருளதிகம், இடர் மிக்க பாதைதனில், புரவிகள் மிரட்சி கொண்டு பாய்ந்தோடின; வண்டி பாறை மோதி நொறுங்கிடுமோ என்றஞ்சிக் கூவினர் பயணம் செய்தோர். அந்த வேளை தன்னில், கட்டுடல் படைத்திட்டோன், அஞ்சா நெஞ்சன், கலங்காது ஓடிவந்து குதிரையின் கயிறுபற்றி, இழுத்து நிறுத்திவிட்டான் வண்டியினை—இது ஆற்றல், ஐயமில்லை!

ஆயின், இதற்குப் பாராட்டு எப்போது? வண்டி கவிழாமல் வல்லமையால் நிறுத்தியவன் உள்ளே இருந்தோர்க்குத் துணையாகி, துயர்போக்கிக் காத்திட்டால். அதுபோலன்றிக் காட்டுப் பாதையிலே கடுகிச் செல்லும் குதிரை வேகத்தை வலிவினால் தடுத்தவனும், உள்ளே இருந்தோர் முன் உருட்டுவிழி காட்டி ஒரு வார்த்தை பேசாமல் உடைமையெல்லாம் கொடுத்திடுக, உயிர் தப்ப வேண்டுமெனில் உடனே கொடுத்திடுக! என மிரட்டிப் பொருள் பறித்தால், அவன் வலிவு போற்றி ஓர்விருத்தம் இயற்றுவரோ, ஆற்றலைப் பாராட்டி அகவலோ பாடிடுவார்!

ஆற்றல் போற்றுதலுக்குரியது ஆகவேண்டின், அதன் விளைவு, நன்மை பயந்திடுவதாய் அமைய வேண்டும்.

உடல் வலிவால் வரும் ஆற்றல் குறித்த இந்த விளக்கம், பொருள் குவிக்கும் ஆற்றல் என்கின்றாரே, அதற்கும் பொருந்தும். ஏழையை வஞ்சித்தால், ஆற்றல் அல்ல! இருட்டறையில் பொருளைப் போட்டடைத்து, இல்லையே என்று கைவிரித்துக் கண்சிமிட்டி இவ்வளவு விலைதந்தால் எங்கிருந்தோ கொண்டு வருகின்றேன் உனக்காக என்று கூறிப் பொருள்பறித்தல் போற்றிடத் தக்கதோர் ஆற்றல் அல்ல, புறாக்குஞ்சைப் பிடித்துத் தின்னும் பூனைப்போக்கு, மான்கன்றை மடக்கிடும் புலியின்போக்கு, மலர்ச்செடியின் மறைவிருந்து தீண்டிக் கொல்லும் கருநாகம் கொள்ளும்போக்கு! மதியுள்ளார் இதனை ஆற்றலெனக் கூறமாட்டார்! ஆயினும், நம் நாட்டில், இதுபோன்ற ஆற்றலால் பொருளைச் சேர்த்துப் புதுப்பொலிவு கொண்டுவிடும் பூமான் தம்மை, பெம்மானின் பேரருளால் பெற்றான் செல்வம் என்று பேசுவோரும், அறிவுமிக்கோன், இன்னவிதம் ஆகுமென முன்பறிந்து பெற்றான் ஆதாயம் மிகப்பெரிய அளவு என்று கூறுவோரும் உளர், நிரம்ப; இன்றும். இந்த இயல்பு மாறவேண்டும். மாய்ந்திடுதல் வேண்டும். அதிலும் இன்னுயிரை ஈந்தேனும் தாய்நாட்டைக் காத்திடுவோம் என்று காளையர்கள் களம் நிற்கும் இந்த நாளில் இது போல நடந்திடுவதனைப் பொறுத்திடுதல் ஆகாது.

★

என் மகனை நான் இழந்தேன் நாட்டுக்காக! இதோ காணீர் அவன் வடிவம்! நடமாடி வந்த மைந்தன், படமாகிப்போனான், பாரீர்!—என்று முதியவர் கூறி நிற்கும் போது, காண்போர் கண்களில் நீர் துளிக்கும், நெஞ்சிலே தூய்மை சேரும்.

★

சண்டை நடந்தபோது, சரக்கினைச் சேர்த்து நானும், சர்வேசன் அருளினாலே சம்பாதித்தேன்; பொருள் ஏராளம்; அந்தப் பொருள்கொண்டு அமைத்ததே இப்புதிய இல்லம்; சுற்றிலும் தோட்டம்; மானும் மயிலும் உண்டு; மலர்க்கூட்டம் நிரம்ப உண்டு; மகளுக்கு விருப்பம்

மிகவும்—என்று ஓர் சீமான் கூறிடக் கேட்பவர்க்கு, கண்களில் என்ன தோன்றும். கனிவா, எழுச்சியா? இல்லை! இல்லை! காசாசை தோன்றும். நாவாலே புகழ்சொரிவார், நெஞ்சிலோ நாசமாய்ப் போவான் இவன் என்றே எண்ணிக்கொள்வார்! நாடு விழித்துக்கொண்டுளது, நாசவேலைக்காரருக்கு இடம் தராது என்பதனை நாளும் உணர்த்திவந்தால், நரிக்குணம் கொண்டபேரும், நடுங்குவர், ஒடுங்கிப்போவர். அதற்கு, அறமறிந்தோர் அஞ்சாமல் கூறவேண்டும், நெறிமறவாதிருந்திடுக! என்பதாக.

★

என் தோட்டம்! என் மாடம் கூடம்! என்று எத்தனைதான் காட்டிடினும், இதோ என் மகன்! இறந்து பட்டான்! இறவாப் புகழ்பெற்றான்! என்று காட்டி நிற்கும் தந்தையின் கால்தூசுக்கும் நிகராமோ அவையெல்லாம், இல்லை! இல்லை!

இதனை அறிந்துள்ளோம், அதனால்தான், நாட்டுக்கோர் இடர்ப்பாடு வந்துற்ற வேளையிலே, நாடாளும் முறை குறித்து நமக்குள்ளே உள்ள பல கருத்து மாறுபாட்டை ஒதுக்கிவிட்டு, நம்மாலானதனைச் செய்திடப் புறப்பட்டோம். பகைவனும் ஓர் முனையில் பணியலானான்.

அண்ணன்,

26—9—'65

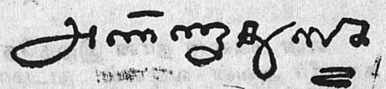

காஞ்சிக் கடிதம் : 34

பற்று - 1

விருப்பம், பற்று என்பனவற்றின் விளக்கங்கள்

பற்றுகளின் வகைகளும் தரங்களும்

நாட்டுப்பற்றே சிறந்தது என்பதற்கான விளக்கங்கள்

ஜனநாயக நாடுகளிலேயே நாட்டுப்பற்று மிகுதி

தம்பி,

உனக்குப் பற்று எதன்மீது என்ற கேள்வியைப் பலர்—பல்வேறு சமயங்களிலே எழுப்பி இருந்திருக்கிறார்கள்—ஆமல்லவா?

அவனுக்கு அதன்மீதுதான், அல்லது இன்னார் மீதுதான் 'பற்று' அதிகம் என்ற பேச்சும்,

எதிலே பற்று இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், 'அதிலே' மட்டும் அவனுக்குப் பற்று மிகுதியாக என்ற பேச்சும்,

இதிலே 'பற்று'க் காட்டாதவன் மனிதனா—நம்மவனா? என்ற கோபப் பேச்சும்,

ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொன்றிலே 'பற்று' என்ற பேச்சும்,

பற்று எனக்கு உண்டு என்று சொல்கிறான், ஒப்புக்கு! உண்மையான பற்று இருந்தால் இப்படியா நடந்துகொள் வான் என்ற பேச்சும்,

மெள்ளமெள்ள எனக்குப் 'பற்று' ஏற்பட்டுவிட்டது. என்ன செய்வது என்ற பேச்சும்,

'பற்று' உள்ளவர்கள் அனைவரும் ஒன்றுகூட வேண்டாமோ என்ற பேச்சும், அடிக்கடி காதினில் விழுந் திருக்கும். தம்பி! நீயே கூடப் பலமுறை பேசியிருப்பாய்.

எனக்கு இருப்பதெல்லாம் இந்த ஒரே 'பற்று'த்தான்' வேறு எதிலும் பற்று கிடையாது என்று பேசக் கேட்டிருப் பாய்; கேட்டிருக்கிறேன். இந்தப் 'பற்று'ப் பற்றித்தான் இன்று கூற முனைகிறேன்—சுவையும் சிக்கலும் நிரம்பிய பிரச்னை; ஆனால், எவரும் வேண்டாமென்று ஒதுக்கித் தள்ளிவிட முடியாத பிரச்சினை — அடிப்படைப் பிரச்சினை.

முற்றும் துறந்த முனிவர்கள் 'பற்று' அற்றவர்கள் என்கின்றனர்; 'பற்று' என்பது எவரையும் பற்றிக்கொள் ளும்; அதனிடமிருந்து தப்பிடுவோர் முனிவர்கள் மட்டுமே என்பர் இதிலிருந்து முனிவர்களின் பெருமையை விளங்கிக் கொண்டால் போதாது, இந்தப் 'பற்று' இருக்கிறதே, அது எத்தனை வலிமை வாய்ந்தது என்பதனைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

'பற்றற்றான்' என்று கடவுளுக்கு ஓர் இலக்கணம் கூறிடுவர்; ஆயினும், அந்தப் பற்றற்றானும் 'ஆன்ம கோடிகள்' உய்வு பெறவேண்டும் என்பதிலே பற்றுக் கொண்டோன் என்ற சுவை மிகு கருத்தினையும் இணைத் துக்கொண்டனர்.

பற்றற்றானைப் பற்றிக்கொண்டால், பரமபதம் சேர்ந்திடலாம், பற்று அற்று இருந்திடலாம் என்கின்றனர் 'மார்க்க போதகர்' பலர்.

பற்றுக பற்றற்றான் தாளினை

எனும் மொழி அறிவாயன்றோ?

பற்று அற்றவர் எவரெவர் என்பது பற்றிய பிரச் சினை ஒருபுறம் இருக்கட்டும் — 'பற்று' என்பது என்ன,

எனும் இலக்கணத்தையல்லவா முதலில் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

பற்றிக்கொண்டான் என்கிறோம்—பிடித்துக்கொண் டான் என்பதனை உணர்த்த.

ஒரு பொருளையோ. கருத்தையோ, அமைப்பையோ, ஆளையோ, நமக்குத் தேவை என்று உணர்ந்து, நம்முடை யது ஆக்கிக்கொள்வதனைத்தான் 'பற்று' என்கிறோம்; இல்லையா?

விருப்பம், விழைவு, ஆவல், ஆசை என்ற உணர்ச்சி களைக் குறிப்பிடும் வலிவு மிக்க சொல் பற்று என்று கூறுவர். ஆனால், பற்று, விருபபம் எனும் இரண்டும் முழுக்க முழுக்க ஒன்று என்று கூறிடலாகாது, விருப்பத் தைக் காட்டிலும், அழுத்தம்மிக்க உணர்ச்சி, பற்று.

என் விருப்பம் அது, என்றாலும் உன் விருப்பத்தைத் தட்டிட மனம் இல்லை; ஆகவே, என் விருப்பத்தையும் விட்டுக் கொடுத்துவிட்டு உன் விருப்பப்படி நடந்து கொள்கிறேன் என்று பேசுகிறோம்; நட்புக் காரண மாகவோ. சலிப்புக் காரணமாகவோ, இலாப நோக்கம் கொண்டோ, 'விருப்பம்' நாம் விரும்பும்போது விட்டுவிட இடந்தருகிறது; பற்று அவ்விதமல்ல!

பற்று—பற்றிக்கொள்வது! எளிதில் விட்டுவிட முடி யாதது, ஓசையையே கவனித்தாயல்லவா தம்பி! பற்று!! வலிமை மிகுந்துள்ள ஓசை!

விருப்பம், ஒரு நிலையை நினைப்பைக் காட்டுவது: ஒருவித உணர்ச்சியைக் காட்டுவது.

பற்று என்பது, தம்பி! உணர்ச்சிக்கும் அந்தச் சொல் தான்; செயலுக்கும் அந்தச் சொல்லேதான், கவனித்த னையா?

என்ன அண்ணா! இலக்கண வகுப்பா என்று கேட்டு விடாதே தம்பி! கடினத்தைக் காட்ட அல்ல, நான் இந்தச் சொல்லாராய்ச்சியில் ஈடுபடுவது? சுவையும் பயனும் இதிலே மிகுந்திருப்பதனால்தான்,

பற்று—ஒரு உணர்ச்சி—ஒரு செயல்—இரண்டுக்கும் பயன்படும் ஒருசொல்!

பசு—பதி—பாசம் என்பது குறித்து, சைவப் பெரியார்கள் பேசிடக் கேட்டதுண்டா! ஆன்மாக்களுக்கும் அரனுக்கும் அமைந்துள்ள 'பற்று' பற்றியதே, அவர் தரும் விளக்கம்.

பற்று பற்றிடாதார் எவரும் இலர்! உணர்ச்சி உள்ளார் எவரும் 'பற்று'க் காட்டியே தீருவர், ஏதேனும் ஒரு பொருளிடம், ஒரு கருத்திடம், ஒரு முறையிடம்.

ஏதேனும் ஓர் பொருளிடம் 'பற்று'க் கொண்டார், அப்பொருள் பெற்றிட முனைந்திடுவர்; அப்பொருள் கிட்டுமட்டும் தேடிடுவர்; கிடைத்த பின்னர் களித்திடுவர்; கிடைத்ததனை இழந்திட ஒருப்படார் வேறு எப்பொருளைத் தருவதாக எவர் கூறிடக் கேட்டிடினும், எப்பொருளின் மீது பற்றுக்கொண்டு, பற்றிக்கொண்டனரோ அப்பொருளைத் தந்திட இசையமாட்டார். இப்பொருளிடம் எனக்குள்ள 'பற்று' அறிந்தும். கேட்டிடலாமோ, இஃது அறமாமோ என்றெல்லாம் பேசிடுவார்.

பற்று உள்ளத்தில் எழுந்திடும் உணர்ச்சி மட்டுமல்ல, உள்ளத்தில் இடம்பிடித்துக்கொண்டு, வெளியேற மறுத்திடும் வலிவுமிக்க உணர்ச்சி.

உயிரே போவதாயினும் இதனை மட்டும் தர சம்மதியேன் என்றும்,

இதனை நான் இழந்திடின் உயிர் தரித்திரேன் என்றும்,

வேறு எதை வேண்டுமானாலும் கேள், தரத்தயங்கிடேன், ஆனால் 'இதனை' மட்டும் கேட்காதே, தர இயலாது, அத்துணைப் 'பற்று' எனக்கு இதனிடம் என்றும் பலர் பேசக் கேட்கின்றோம்.

'பற்று' எனும் உணர்ச்சி வலிவு பெற்று விட்டிருப்பதனையும், அவனோடு இரண்டறப் பிணைந்து விட்டிருப்பதனையும் குறிப்பனவே அந்தப் பேச்சு.

விருப்பம் என்ற விதமாகத்தான் 'பற்று' துவங்குகிறது. ஆனால், வளர்ந்து வளர்ந்து, ஆழ வேர்விட்டு இதயத்தில் கெட்டியான விதத்தில் நிலைத்து விடுகிறது, பற்று ஆகிவிடுகிறது,

சுவையையோ, பயனையோ அறிந்துதான் முதலில், எதனிடமும் விருப்பம் எழுகிறது. கிடைக்காதிருக்கும் காலம் வளர்ந்திடும்போது ஆவல்' வளருகிறது, அப்பொருள் கிடைத்த பிறகு 'திருப்தி' ஏற்படுகிறது, மகிழ்ச்சி பிறக்கிறது, சுவை காண்கிறோம். பிறகு இந்தத் திருப்தி, சுவை, மகிழ்ச்சி என்னும் உணர்வுகளோடு ஒரு பயம் நுழைகிறது, கிடைத்தது கைவிட்டுப் போய்விட்டால் என்ன செய்வது என்ற பயம்; கிடைத்தது தீர்ந்து போனதும் மேலும் கிடைக்காது போய்விட்டால் என்ன செய்வது என்ற பயம்! அந்த உணர்ச்சி காரணமாகப் பெற்றதைப் பாதுகாத்திட வேண்டும் என்ற உறுதி பிறக்கிறது, அந்த உறுதி,பிறகு, 'பற்று' ஆகிவிடுகிறது; பறிக்க முடியாததாகவும், அவனிடமிருந்து பிரிக்க முடியாததாகவும் ஆகிவிடுகிறது; அந்த உணர்ச்சி வன்மை மிக்கதாகி விடுகிறது,

விருப்பம் எழுவதும், விழுவதும் எளிது—பெற்ற பிறகு விழுவதும் உண்டு, பெற முடியாதபோது மறைவதும் உண்டு, மேலெழுந்தவாரியான உணர்ச்சி, அந்த விருப்பம்.

விருப்பம் கொண்டதுடன், விரும்பியதைப் பெற்றே தீருவது என்ற உறுதி பிறந்திடும்போதுதான், விரும்பியதைப் பெற முனைவர்; முனைந்து பெற்றிடுவரேல் பெற்றதனை இழந்திடலாகாது என்ற உறுதி இணைந்திடும்; 'பற்று' பற்றிக் கொள்ளும்.

மண்ணைப் பற்றிக் கொண்டு மரம் எழுகிறது, மரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு கொடி படருகிறது, கொடியினைப் பற்றிக்கொண்டு இலையும் பூவும் காயும் உள்ளன!

ஒன்று மற்றொன்றைப் பற்றிக்கொள்ள, ஆழப் பதிந்திருத்தல், சேர்ந்து இருந்திடுதல் எனும் நிலை இருந்தாக வேண்டும்.

ஆழப்பதிந்திருத்தல், ஒன்றுக்கொன்று பொருத்தம் சரியாக இருந்தால் மட்டுமே இயலும், மண்ணைப் பற்றிக்கொண்டு மரம் எழுவது, மரத்தின் வேர் ஆழப் பதிந்திட மண் இடந்தருவதால்; அதற்கேற்ற பொருத்தம் அமைந்திருப்பதால்,

மணற்பாங்குமிக்க இடத்திலும், மலைப் பாறை மிகுந்த இடத்திலும், 'ஆழப்பதிந்திருத்தல்' இல்லை யல்லவா!!

விதை விழுந்ததும், மண் அதற்கு இடமளித்து, இத மளித்து வாழ வழி அமைத்து விடுவதனால்தான் செடி யாகி மரமாகிச் செழித்திருத்தல் காண்கின்றோம். அதே விதையினை மண்ணிலிடாமல், பாதையிலோ பாறை மீதோ, பளிங்கு அறையிலோ பட்டாடை மீதோ தூவிடின், முளைவிடுமா! இல்லை! ஏன்? பொருத்தம்-இல்லை! ஆழப்பதியவில்லை! சேர்ந்து இருந்திடவில்லை; பற்று ஏற்படவில்லை!!

மண் விதையையும், விதை மண்ணையும் பற்றிக் கொண்டாலன்றி, முளைவிடுவதில்லை!

விதையின் வகைக்கு ஏற்றவிதமாக மண் இருத்தல் வேண்டும் என்பதும், உழவு முறை இருத்தல் தேவை என்பதும், நான் மேலே கூறிய அடிப்படை உண்மைக்கு மாறானதல்ல; அந்த உண்மையின் பல முனைகளிலே ஒன்று.

நஞ்சைக்கும் புஞ்சைக்கும் வேறுபாடு இருக்கிறது—மண்ணின் தரத்தில், பாசன முறையில், உழவு வகையில்; ஆனால் நான் குறிப்பிட்ட,

ஆழப் பதிந்திடல்
கூடி இருந்திடல்

எனும் 'விதி' இங்கும் உண்டு; இல்லையேல், முளை இல்லை; வளர்ச்சி இல்லை.

தம்பி! எதன்மீதாவது 'பற்று' ஏற்பட வேண்டு மானால், விருப்பம் எனும் உணர்ச்சி நம் மனத்தில் ஆழப் பதிந்திருத்தல் வேண்டும். மனத்திலே கூடி இருந்திடுதல் வேண்டும். அஃது இல்லையெனில், காற்றிடைப்பட்ட இதழ் இங்குமங்கும் சிதறி எதற்கும் பயன்படாது போவது போல, எழும் விருப்பம், அலை அலையாய்க் கிளம்பி, உருப்பெறாது போய்விடும்.

கண்டதன்மீது மனத்தைச் செலுத்தி, வீணுக்கு அலை யாதே!—என்கிறார்களே பெரியவர்கள், இந்தக் கருத்தைத் தான் 'கொச்சை'யாகக் கூறுகிறார்கள், அதுபோல!

விருப்பம் எழுந்திடும்போது, நாம் விரும்பும் பொரு ளின் தன்மையையும், பெறத்தக்க பயனையும், தெளி வுடன் அறிந்திட வேண்டும்; அறிந்திடும்போது விருப்பம் சிலவற்றை விலக்கிடவும் வழி கிடைக்கும். பெற்றே தீர வேண்டிய விதமானது அப்பொருள், அத்துணைப் பயன் தருவது என்று தோன்றுமானால், முயற்சியில் ஈடுபடல் வேண்டும், பெற முனைந்திடுதல் வேண்டும், அதற்கேற்ற ஆற்றலுடன்.

சிறுவயதில் பட்டுப் பூச்சிகளைக் கண்டதும் 'விருப் பம்'—எழுகிறது; பிடித்திட முயற்சிக்கிறோம்; முயற்சி எளிதாகப் பலன் தாராதபோது, விருப்பம் தன்னாலே போய்விடுகிறது; முயற்சியிலே வெற்றி பெற்று, அந்த வண்ணப் பூச்சி நம் கரம் சிக்கியதும் மகிழ்கின்றோம்; விளையாடுகின்றோம்; ஆனால், விரும்பியதைப் பெற்றாகி விட்டது. அதனால் கிடைத்திடக்கூடிய மகிழ்ச்சி கிடைத் தாகிவிட்டது என்றதும், மனத்திலே வேறு விருப்பம் எழு கிறது, வண்ணப் பூச்சிமீது இருந்த விருப்பம் குறைகிறது, மறைகிறது; பூச்சியை விட்டுவிடுகிறோம்; புதுப் பொரு ளில் நாட்டம் காட்டுகிறோம்.

இந்த விருப்பம், விவரம் அறியாத ஒன்று, எனவே தான் வேகமாக எழுகிறது, வேகமாக மறைகிறது.

ஆனால், தம்பி! பூச்சிகளின் இயல்பினை ஆராய்ந்திடு வதில் பற்றுக் கொண்ட 'அறிவாளர்' இதுபோன்றிருப்ப தில்லை. நாளெல்லாம், விதவிதமானவைகளைப் பெறு வதிலும், பெற்றவற்றினைக் கண்டு கண்டு கருத்துப் பெறு வதிலும், தம்மை மறந்து இருந்திடுவர்—அவர்களுக்கு அத்தகைய 'பற்று' பூச்சிகள் பற்றிய உண்மைகளைத் தேடிக் கண்டறிந்திடும் துறையினில், பணியினில்

விருப்பம், பற்று ஆக வடிவமெடுப்பது எங்ஙனம் என்று அறிந்திடச் சில கூறினேன்; விருப்பத்தில் உள்ள வகை பல என்பதனையும் கூறினேன். விருப்பங்கள் எல்லாம், 'பற்று' என்ற வடிவம் பெற்றுவிடுவதில்லை; விருப்பங்களிலே பலப்பல, வடிவம் பெறுமுன்பே கூடக் கலைந்துவிடுகின்றன.

ஒன்றின்மீது விருப்பம் கொள்கிறோம்; அது கிடைக்க வில்லை என்றால், 'அதுபோல, வேறொன்று' கிடைத்

திடப் பெற்று, சரி! இதுபோதும்! என்றெண்ணி மகிழ்ச்சி பெற்றிடுகிறோம்; மறுத்திடமாட்டாய். சிறுவர்களுக்கு வேடிக்கைப் பாட்டுப் பாடுகிறார்களே, வாலு போயி, கத்தி வந்தது என்று அதுவும், நாடகத்திலே பாடுகிறார்களே, மயிலுக்கு நான் கண்ணிவைத்தேன், தங்கமே! தங்கம்! குயிலுக்குஞ்சி மாட்டிக்கிட்டுது, தங்கமே! தங்கம் என்று, இவையெல்லாம், ஒன்றை விரும்பிப் பெற நினைத்து அது கிடைக்காதபோது, வேறு ஒன்றைப் பெற்று, 'போதும்' என்ற திருப்தியைத் தருவித்துக் கொள்ளும் இயல்பினை விளக்கிடும், வேடிக்கைக் கதைகள்; வேறென்ன!

ஒன்றை விரும்பி அது கிடைக்கப் பெறாமல், கிடைத்த வேறொன்றைக் கொண்டு திருப்திப்படுவது போல, ஒன்றின்மீது பற்றுக்கொண்டு, வேறொன்று பெற்று, போதும் என்று இருந்திடல் முடியாது!

விருப்பம், பலப் பல; பலவகையின; பலதரத்தன; பல நிலையின! பற்றும், பலவகையின.

ஆனால், விருப்பம்—பற்று எனும் இரண்டுக்கும், தரம், நிலை, வகை எது எனினும், அடிப்படையிலே அமைந்துள்ள வேறுபாடு உண்டு. விருப்பம், நீக்கிக் கொள்ளத் தக்கது; பற்று, விட்டுவிடக்கூடியது அல்ல.

தம்பி! பொருள், கருத்து, முறை, குழு, தனி ஆள், என்று நாம் பற்றுக் காட்டத்தக்கவை பல உள்ளன.

பொருளின்மீது மிக்க 'பற்று' உள்ளவன், அதனைப் பெற்றிடும் முறை பற்றிக் கவலை கொள்ளான். பெற்றிடுவதால் விளைந்திடும் பயன் யாது என்றுகூட ஆராய்ந்திடமாட்டான்.

பொன்னைப் பெறவேண்டும் பொதி பொதியாக என்று ஓர் 'ஆசை' மைடாஸ் எனும் மன்னனுக்கு ஏற்பட்டதாம்! தேவன் வரமளித்திட வந்தான்! மைடாஸ், எனக்குக் குன்றளவு பொன்வேண்டும் என்றா கேட்டான்! அவன் ஆசைக்கு அளவில்லை, ஆகவே, இவ்வளவு பொன் வேண்டும் என்று கேட்டிடவில்லை. தேவா! நான் தொட்டதெல்லாம் பொன்னாதல் வேண்டும்; வரம் அருளும்! என்று கேட்டான்; பெற்றான், பெற்று!... உண்ண முடியவில்லை, ஒரு முழுங்கு தண்ணீர் பருக

முடியவில்லை. தொட்டதும் பொன்னாயின, உணவும், நீரும்! என் செய்வான்! தொட்டதெல்லாம் பொன்னாகிறது, ஒரு கவளம் சோறு இல்லை! பசிக் கொடுமை! நா உலருகிறது!! துடிக்கிறான்!!

கதைதான், தம்பி! ஆனால், விளைவு யாதாகும் என்பது அறியாது விருப்பம் கொண்டோன், அந்த விருப்பம் நிறைவேறப் பெற்று, மகிழ்ச்சி அல்ல, வேதனையைத்தான் பெறுகிறான் எனும் கருத்தினை விளக்கிடவல்லது.

ஆகவே, கொள்ளத்தக்கது, தள்ளத்தக்கது என்று விருப்பத்தைத் தரம் பிரித்திட வேண்டுமானால் விருப்பம் நிறைவேறப் பெற்றால் ஏற்படும் விளைவு என்ன என்று ஆராய்ந்து பார்த்திட வேண்டும்.

இதுபோல ஆராய்வதனால், விருப்பம் கொள்ளத் தக்கதா அல்லவா என்று அறிந்துகொள்ள முடிவது மட்டுமல்ல, ஆராய்ந்திட ஆராய்ந்திட விருப்பம் வலிவு பெறுகிறது. பற்று அளவுக்கு வளருகிறது.

'பற்று' என்பதற்கும், 'விருப்பம்' என்பதற்கும் உள்ள மற்றோர் வேறுபாட்டினைக் கூடக் காணலாம்:

ஒருவன் தான் கொண்ட விருப்பத்தை மற்றப் பலரும் கொண்டிடல் வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதில்லை, அதே விருப்பத்தைப் பலரிடம் புகுத்த முனைவதில்லை; வாணிபம் நடாத்துவோர் தவிர.

ஒருவன், ஒருவிதமான உணவிலே 'விருப்பம்' கொண்டுள்ளான் என்றால், அதுபற்றி மெத்த ஆர்வத்துடன் பேசுவான், மற்றவர்களுக்கும் அந்த உணவு மீது விருப்பம் எழுப்பிட முயல்வான்; ஆனால். அந்தப் பணியிலேயே முனைந்து நிற்கமாட்டான். நீ அறிய மாட்டாய் அந்தச் சுவை!—என்று கூறிவிட்டுச் சென்றிடுவான். ஆனால் 'பற்று'க் கொண்டவர்களோ, மற்றப் பலரும் அதேவிதமான 'பற்று'க் கொண்டிட வேண்டும் என்பதிலே நாட்டம் மிகுதியாகக் கொண்டிடுவர், அதற்கான பணியினில் முனைந்திடுவர்.

அதனால், விருப்பம் பெரும்பாலும், தனி மனிதர்களிடம் காணப்படும் உணர்ச்சியாகவும், 'பற்று' தனி மனிதர்களிடம் பிறந்து சமூகத்தில் பலர்கொண்ட குழுவினிடம்

இடம் பெற்றிடும் முறையில் வளர்ந்திடவும் காண்கிறோம்.

எனக்கு இதன்மீது விருப்பம்; நீங்களும் அதனையே விரும்புங்கள் என்று எடுத்துக் கூறிடும் போக்கினை அதிக அளவில் காணமுடியாது; ஆனால் எனக்கு இவ்விதமான பற்று உண்டு, அது சாலச் சிறந்தது; அந்தப் பற்று உங்கட்கும் ஏற்பட வேண்டும், அந்தப் பற்றினைப் பெற்றிடுக! என்று ஆர்வத்துடன் எடுத்துக் கூறிடும் போக்கினை நிரம்பக் காணலாம்.

விருப்பம், பெரிதும் தனி மனித உணர்ச்சியாகி விடுகிறது; 'பற்று' தனிமனித உணர்ச்சி என்ற அளவிலிருந்து, சமூகத்தில் ஏதேனும் ஒரு பிரிவில் இடம் பெற்றிடும் 'பொது உணர்ச்சி' எனும் நிலையை அடைகிறது.

இதுபற்றித் தம்பி! அறிந்திடக் கொள்கைகள், முறைகள், கோட்பாடுகள், மார்க்கங்கள் ஆகியவைகளின் வரலாறு காணவேண்டும். எவரெவர், அவர் கொண்டிருந்த 'பற்று' மற்றவர்க்கும் ஏற்படவேண்டும் என்பதற்காகப் பாடுபட்டனர், எத்தனை தொல்லைகளைத் தாங்கிக் கொண்டனர் என்பன பற்றி அறிந்திடும் போது ஒரு எழுச்சியே ஏற்படும்.

'பற்று' எத்தகையது என்பதனையும் விருப்பம் என்பதிலிருந்து எந்த முறையில் மாறியிருக்கிறது என்பதனையும், வளர்ச்சி பற்றியும் கூறினேன்—ஓரளவுதான். முழு அளவு தெரிந்துகொள்ள முயன்றுபார், சுவையும் பயனும் நிரம்பக் கிடைத்திடும். 'பற்று' பலவகை உண்டு என்று அறிகின்றோம். இவற்றில் எளிதாக எவர்க்கும் புரிந்திடுபவை,

நாட்டுப்பற்று

மதப்பற்று

மொழிப்பற்று

இனப்பற்று

என்று கூறிடலாம்; எவரும் கூறிடுவர்; பிறகு மெல்லிய குரலில் கூறிடுவர்,

குடும்பப்பற்று என்பதனையும்.

நாட்டுப்பற்று என்பதிலேயே, வட்டாரப்பற்று, நகரப்பற்று, வீதிப்பற்று, வீட்டுப்பற்று என்பவைகள் உள்ளடங்கி உள்ளன; இவைகளைத் தனித்தனியே கூறிடுதல் கூச்சப்படத்தக்கது என்ற கருத்தில், பலரும் மொத்தமாக, நாட்டுப்பற்று என்று மட்டுமே கூறுவர்; மற்ற 'பற்று' தரக் குறைவானது என்ற எண்ணத்தில்.

தரம் குறைவா, இல்லையா என்பதிருக்கட்டும்; இப்படிப் பலவகை உண்டு. மறந்திடுதல் தேவையில்லை; மறுத்திடுதல் வீண் வேலை.

இந்தத் தொழிற்சாலை இங்கேன் துவக்கவில்லை?

எமது ஊரில் இன்னும் ஓர் கல்லூரி வேண்டும், மறுக்காதீர்.

எமது ஊரில் பாய்ந்தோடும் ஆற்று நீரை மற்றவர்க்கே தருகின்றீர்; இங்கே தேக்கம் கட்டி எமக்களிப்பீர், பாசனவசதி.

எமதூர் எழிலூராக எட்டு இலட்சம் பரிந்தளிப்பீர், தப்பாமல்.

எங்களூர் தொழிற்கூடந் தன்னில் எவரெவர்க்கோ வேலையா! இங்குள்ள நாங்களெல்லாம் என்ன கதியாவதய்யா! ஊரில் உள்ள தொழிற்சாலை தன்னில் பாதிக்கு மேல் ஊர் மக்கள் பங்குபெற வழி செய்யும்.

இவ்விதமெல்லாம் கேட்பவர்களுக்கு நாட்டுப்பற்றே கிடையாது என்று கூறிவிடுவது முறையாகாது. இவர்கள் தமது வட்டாரம் வளர்ச்சிபெற, நகரம் எழில் பெற வாதாடுகின்றார்கள், ஏன்? நாட்டுப் பற்று அற்றதனாலா? அல்ல! அல்ல! அந்த வட்டாரம் நாட்டில் ஒரு பகுதி! எனவே, அதற்காக வாதாடல் நாட்டுக்கு வாதாடல் ஓர் விதத்தில் என்பதனால்.

தம்பி! எளிதாகப் புரிந்திடுவதும், எவர்க்கும் தெரிந்திருப்பதுமான, நாட்டுப்பற்று, இனப்பற்று, மொழிப்பற்று எனும் இந்தப் 'பற்று' தனித்தனி மனிதர்களின் உணர்ச்சி மட்டுமல்ல, கூட்டு உணர்ச்சி—இன்று நேற்றுத் தோன்றியதல்ல நெடுங்காலமாக வளர்ந்து வந்திருப்பது.

இஃதேயன்றி, தொழிற் பற்று, கலைப் பற்று, சமூகத் தொண்டில் பற்று என்று பல உள.

இனி, இந்த வகையான 'பற்று', ஒன்றுக்கொன்று இணைந்துள்ளனவா மோதிக் கொள்கின்றனவா என்பது குறித்தும், இவைகளில் முதலிடம் முன்னிடம் எதற்கு, எங்ஙனம் வரிசைப்படுத்துதல் என்பது பற்றியும், இவைகளில் ஏதேனும் ஒரு 'பற்று' அரசோச்ச மற்றப் 'பற்று' அடிமையாகிவிடுவது அடுக்குமா என்பது குறித்தும் தெளிவு பெற்றிட வேண்டும்.

மார் தட்டிக் கூறிடலாம், 'பற்று' எனக்கு இதிலே தான் என்று. ஆனால், மற்ற வகையான பற்றினைச் சுட்டிக்காட்டி, இதிலே பற்று இல்லையா என்று கேட்டிடுவரேல், பதில் கூறல் எளிதல்ல.

இத்தனை வகையான 'பற்று' ஒன்றோடொன்று மோதிடாமல் இருந்திடவும் வேண்டும், ஒன்றினைப் பெற்றிடுவதால் மற்றொன்றைக் கட்டாயமாக இழந்திட வேண்டிய நிலையும் ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது.

> ''உயிரின்மீது உனக்குப் பற்று இருக்குமானால், உடைமையைக் கொடுத்துவிடு''

என்ற மிரட்டல் பேச்சும்,

> ''உடைமை மீது உள்ள அடக்கமுடியாத பற்றுக் காரணமாக அவன் எதனையும் - மானத்தைக்கூட இழந்திடச் சம்மதித்தான்''

என்ற பேச்சும் எழுவதனைக் கேட்டிருக்கிறாய்.

> ''மகன்மீது அவனுக்கு அத்தனை 'பற்று'! அதனால்தான் அவன் 'கொலை' செய்யக்கூடத் துணிந்தான்.''

என்று வழக்குகளின்போது வாதாடுவதாகக் கதைகளில் எழுதப்பட்டிருக்கக் காண்கிறோம்.

ஆகவே, 'பற்று ஒன்றுக்காக வேறோர் 'பற்று' இழந்திட வேண்டும் என்ற நிலையும், ஒரு 'பற்று' நீக்கிக் கொண்டால்தான் மற்றோர் வகையான 'பற்று'க் கொண்டிட முடியும் என்ற நிலையும் உண்டு.

'தன் சுகம், நன்னலம் என்பதிலே உள்ள 'பற்று' போக்கிக் கொண்டல்லவா, தாய் தன் மகவு வளர்ந்

திட வழி செய்கிறாள்! மகவிடம் தாய்க்கு உள்ள 'பற்று', தனது நலனிலே உள்ள 'பற்று' விட்டுக் கொடுத்து விடத் தக்கது என்று உணர்த்துகிறது.

படக் கதைகளிலே பார்த்திருப்பாயே, தம்பி! கெடுமதியாளன், கருவிழியாளைப் பெற எண்ணி, பிடித்திழுத்து வந்து அவள் கற்பினைச் சூறையாட முனையும் வேளை, அவள் அவனைக் குத்திக் கொல்ல முயன்று தோற்று, துடிதுடித்து, பிறகு அந்தக் கத்தியாலே தன்னைத்தானே குத்திக்கொண்டு இறந்துபடத் துணிகிறாள்; தூய கற்பின் மீது உள்ள 'பற்று' சாகும் துணிவையும் கொள்ளச் செய்கிறது. ஆனால், அதேபோது காமவெறியன், தொட்டிலில் கிடந்திடும் அவள் மகவைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு, எனக்கு இணங்கிவிடு! இன்பம் தந்திடு! இல்லையெனில், நீ பெற்ற இம்மகவை, உன் இன்பப் பெருக்கை, உன் குலவிளக்கை, இதோ இந்தச் சுவரினிலே வீசிக் கொன்றிடுவேன், கண்டிடச் சம்மதமா! என்று கேட்டு இடிஇடியெனச் சிரித்திடுகிறான்.

ஒரு 'பற்று'க்கும் மற்றோர் 'பற்று'க்கும் கடும் போர்! காரிகை தனக்குள்ள பற்றுகளிலே, எது காப்பாற்றித் தீரவேண்டிய பற்று என்பதனைத் தீர்மானித்தாக வேண்டும்.

படக் காட்சிகளிலே, கெடுமதியாளனின் மிரட்டலால் இத்தகைய இன்னல் வந்திடும்; வாழ்க்கையிலேயோ நித்தம் நித்தம் ஒவ்வொருவருக்கும் இது போன்ற 'மனப்போராட்டம் நிகழ்ந்தபடி இருக்கிறது! எது விடப்படுகிறது எது கொள்ளப்படுகிறது என்பதனைப் பொறுத்து, அவன் எதனை விட்டுக் கொடுக்கவே முடியாத 'பற்று' என்று கருதுகிறான். எதனைப் பரவாயில்லை விடுக் கொடுத்துவிடக் கூடியதே' என்று கருதுகிறான் என்பது விளக்கமாகிறது

மனப்போராட்டத்தில் ஈடுபடுவோரின், தரம்,இயல்பு சூழ்நிலை ஆகியவைக்கு ஏற்றபடி முடிவு எடுக்கப்படுகிறது.

ஆகவே 'பற்று' பலவகைப்பட்டன என்பதுடன், பலவிதமான 'தரம்' உள்ளன என்பதும், அவரவரின் நோக்கம் இயல்பு ஆகியவற்றுக்கு ஏற்ப, 'பற்று'களை

அவர்கள் தரம் பிரித்துக் கொள்கிறார்கள் என்பதும் புரிகிறது,

இன்ன 'பற்று'த்தான் எல்லாவற்றினுக்கும் மேலானது, உயர்வானது, தரம்மிக்கது என்று பண்டங்களுக்குத் தரம் பிரித்து 'முத்திரை' பொறித்து விடுகின்றோமே, அதுபோல 'பற்று'களைத் தரம் பிரித்து முதலாவது, அடுத்தது அதற்கு அடுத்தது என்று அறுதியிட்டுக் கூறிட எளிதில் முடியாது.

தரம் பிரித்து முத்திரை பொறித்துள்ள நிலையிலேயே கூட, பண்டங்களின் உண்மையான தரம் கெட்டிருப்பதனையும் கெடுத்துவிடப்பட்டிருப்பதனையும் முத்திரைக்கும் பொருளின் தரத்துக்கும் உண்மையான பொருத்தம் இல்லாதிருப்பதையும் காண்கின்றோம், இந் நிலையில், 'பற்று' பற்றித் தரம் பிரிப்பது எளிதானதல்ல. ஆனால் பலகாலமாக நிலைத்து நிற்பது, அறிவாளர்களின் ஒப்புதலைப் பெற்றது, மிகப் பலரால் ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டிருப்பது என்ற காரணங்களைக் கொண்டு 'பற்று' களுக்குத் 'தரம்' கிடைத்திடும், அவ்விதமான தரமுள்ள பற்று என்றுதான்,

நாட்டுப் பற்று

இனப்பற்று

மொழிப்பற்று

மதப்பற்று

என்பனவற்றைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள், இவை ஒன்றுடன் ஒன்று மோதிக் கொள்ளாதிருக்கும் நிலை வேண்டும்! மோதிக் கொள்ளுமானால் மனத்திற்கு உளைச்சல், சமூகத்திலே கிலேசம், கலகம், புரட்சி ஆகியவைகூட ஏற்பட்டுவிடக்கூடும். ஏனெனில், இந்தப்'பற்று' மற்றவைகளைக் காட்டிலும் ஆழமாகப் பதிந்திருப்பவை, அழுத்தமாகிவிட்டிருப்பவை; எவரும் எளிதிலே விட்டுவிட ஒப்புக் கொள்ள மாட்டார்கள்.

எதையும் விட்டுக் கொடுத்துவிடுவேன்; பொன்னும், பொருளும் இழந்திடத் தயார்! ஆனால், பிறந்த நாட்டை மட்டும் இழந்திட மாட்டேன். பெற்ற தாயினும் பிறந்த நன்னாடு நனி சிறந்தது.

என்று எழுச்சியுடன் பேசிடுவர். எவரும், பேசுவது மட்டுமல்ல, நாட்டுப்பற்றுக் காரணமாக உயிரையும் துச்சமென்றெண்ணி, நெருப்பாற்றில் நீந்திடுவது போன்ற இன்னலை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் கோடிக்கணக்கில். நாடு காத்திட, நாடு மீட்டிட, நாட்டைத் தாக்கிடும் பகைவனை ஓட்டிட, கொட்டப்பட்ட குருதி கொஞ்சமல்ல. வீடிழந்து வாழ்விழந்து, காடுமேடு சுற்றி, குகைகளில் பதுங்கி, மிருகங்களைப்போல வேட்டையாடப் படுவதையும் சகித்துக்கொண்டு, நாடு மீட்டிடப் பாடுபட்டோரின் தொகை ஏராளம். நாட்டுப்பற்று மற்ற எல்லா ஆசாபாசங்களையும் விரட்டிடும் வல்லமை கொண்டது; வீரத்தை ஊட்டிடும் வல்லமை கொண்டது; விழியிலே ஓர் ஒளி, நடையிலே ஓர் முறுக்கு, பேச்சிலே ஓர் எழுச்சி கொண்டிட வைப்பது. கவிஞர்களின் இதயத்தில் நல்லிடம் பெற்றிடுவது. காரணம் கேட்டிட மாட்டார், பலாபலன் பார்த்திடமாட்டார், விளைவு குறித்து எண்ணிட மாட்டார், நாட்டுப் பற்றுக்கொண்டு விடுதலைப் போர் தொடுத்திடுவோர்.

மற்ற பலவிதமான 'பற்று'களைவிட, மிக எளிதாக மனத்தை வயப்படுத்தக்கூடியதும் மிகப் பெரும்பாலானவர்களை ஆட்கொள்வதும், பன்னெடுங்காலமாக நிலைத்திருப்பதுமான 'பற்று' நாட்டுப்பற்று!!

பேரறிவாளர் சிலர் இந்த நாட்டுப்பற்று மட்டும் போதாது, உலகப் பற்றும் வேண்டும் என்றும், நாட்டுப் பற்று எனும் உணர்ச்சி காரணமாக, ஒரு நாடு மற்றோர் நாட்டுடன் மோதிக் கொண்டிடும் நிலை, உலக அமைதியைக் கெடுத்து, மனிதகுல வளர்ச்சியை நாசமாக்குகிறது என்றும், ஆகவே, 'நாட்டுப் பற்று' எனும் குறுகிய பிடியினின்றும் விடுபட்டு, சர்வதேச நோக்கு—உலகப் பொது நோக்கு—எனும் உணர்ச்சியை வளர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றும் கூறி வருகின்றனர்.

'ஒரே உலகம்' என்பதனைத் தத்துவமாக்கி, வெண்டல்வில்க்கி எனும் அமெரிக்கத் தலைவரொருவர், ஏடுகூட எழுதினார்.

யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்—என்று ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே தமிழர்கள் நெறி அறிவித்திருந்தனர்.

நாட்டுப்பற்று முற்றிட முற்றிட, தனது நாட்டுப் புகழ்க்கொடி எங்கும் பறந்திட வேண்டும், எந்த நாடும் தனது சொந்த நாட்டின் ஆதிபத்தியத்தை ஏற்றுக்கொண்டாகவேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டு, சொந்தநாடு செழித்திட, அங்குச் செல்வம் கொழித்திட, பிற நாடுகளை அடிமை கொள்வதும், சுரண்டுவதுமான கொடுமைகளையும் கூசாது செய்திடும் போக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

என் நாடு—என் நாட்டரசு—பல நாடு என் நாட்டிற்குப் பணிந்துள்ள—என் நாட்டரசு பேரரசு ஆகிவிட்டது—வல்லரசு ஆகிவிட்டது—ஆதிபத்திய அரசு ஆகிவிட்டது—சாம்ராஜ்யமாகிவிட்டது—இதே போக்கிலே முனைந்து சென்றால் அண்டத்தையே கட்டி ஆண்டிடத தக்க வல்லமை எனது நாட்டுக்கு உண்டு என்பது மெய்ப்பிக்கப் பட்டுவிடும் என்று வேகமான உணர்ச்சி மனத்திலே புகுந்து குடைந்திடும்.

நாட்டுப்பற்று காரணமாக, நாட்டின் வளத்தைப் பெருக்கி, எழிலைக்கூட்டிடத் தலைமுறை தலைமுறையாக உழைத்துள்ளனர் மக்கள்.

இயற்கையாக அமைந்திருக்கும் ஒரு பூபாகத்தை, நாடு என்ற அமைப்பு ஆக்குவதற்காகச் செலவிடப்பட்ட நேரம், வெறும் ஆண்டுக் கணக்கிலே அடங்குவதல்ல; நூற்றாண்டுகள் பிடித்திருக்கின்றன; அறிவாற்றலைக் காட்டியவர்கள் உழைப்பினைக் கொட்டியவர்கள் சில ஆயிரவர் அல்ல; பல தலைமுறையினர்!

இயற்கை தந்த செல்வமே பூபாகம்—அதிலே காணக் கிடக்கும் மற்றவை. ஆனால், மனிதனின் அறிவாற்றலால் தான் அந்த இயற்கைச் செல்வம் பயன் மிகுந்திடத்தக்க விதமான அமைப்தனை, வடிவத்தினைப் பெறுகிறது. நாடு என்ற பெயர் பொருத்தமாகிறது.

முழுவதும் காடாக இருந்த நிலை மாற்றப்பட்டு, காடு, கழனி, ஊர், நீர்நிலை எனும் பிரிவு கொண்டதாக அமைப்பு ஏற்பட்டிட மட்டும் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகள் திறமையுடன திட்டமிட்டு உழைத்திருக்க வேண்டும்.

கட்டுக்கடங்காத காட்டாறுகள் பூபாகத்தை வெள்ளக் காடுகளாக்கி வந்த நிலையினை மாற்றி, கட்டுக்குக் கொண்டுவந்து, ஆறுகள் பாசனத்துக்கும், போக்குவரத்துச் சாதனத்துக்கும் பயன்படத்தக்கதாக மாற்றி அமைக்கப்படுவதற்கு மட்டும் நுண்ணறிவு மிக்கோரும், தோல்விகண்டு அஞ்சாதோரும், உழைத்திடத் தயங்காதோருமான பல்லாயிரவர் பற்பல ஆண்டுகள் பணியாற்றியிருந்திருக்க வேண்டும்!

கடலும் ஆறும், காடும் மேடும், தருக்களும் உயிரினங்களும் இயற்கை அளித்த செல்வங்கள். ஆனால், இந்தச் செல்வங்களை அதன் போக்கிலே விட்டுவிட்டிருந்தால். ஒன்றை ஒன்று அழித்துக்கொள்ளும் நிலையோ, ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசம் தெரிந்துகொள்ள முடியாத நிலையோதான் ஏற்பட்டு விட்டிருந்திருக்கும். நாடு ஒரு வாழ்விடம் என்ற நிலை கிடைத்திருக்காது.

பழுது பார்க்கப்படாத வீடு இடிபாடு ஆகிவிடுவதையும், பதப்படுத்தப்படாத வயல் காடாகி விடுவதையும், ஒழுங்குப்படுத்தப்படாத நீர்நிலைகள் அழிவிடங்களாக மாறிவிடுவதனையும் காண்கின்றோம். வீடு, வயல், ஆறு, குளம், என்று வடிவங்கள் பெற்ற பிறகே, வசதியாகப் பூபாகம் மாறிற்று. இந்த ‘வசதி’ கிடைத்திட உழைத்தவர்கள், அவர்தம் வழி வழி வந்தவர்கள், தாம் வாழ்ந்திடும் நாடு தமது உழைப்பின் உருவம் என்பதனை உணரும்போது, ஓர் ‘பற்று’ இயல்பாகவே ஏற்பட்டுத் தானே தீரும்?

இயற்கை, கடலின் அமைப்பையும், மலை, குன்றுகள் கணவாய்கள், பள்ளத்தாக்குகள் ஆகியவற்றினையும் ஆறுகளின் போக்கையும், விளைவனவற்றினையும், புதைபொருளாக உள்ள கனி’ வகைகளையும் தந்திட்டது. ஆனால். மனிதன் தன் வசதிக்காக, எடுத்துக்கொண்ட ஓயாத உழைப்பின் காரணமாகவே கடலோரத்தில் துறைமுகங்களையும் ஆற்றை ஒட்டி வாய்க்கால்களையும் துறைகளையும், போக்குவரத்துக்கான பாதைகளையும், மலைகளைக் குடைந்து கூட வழிகளையும், தன்னாலே விளைந்திடுவனவற்றை வகைப்படுத்தியும் மிகுதியாக்கியும், புதைந்துள்ளனவற்றை வெட்டி எடுத்து விதவிதமாகப் பயன்படுத்திப் புதுப் பொருள்களை உண்டாக்கியும், நாடுகள் கண்டான். இயற்கை, வண்ணக்குழம்பு தந்த தென்றால், மனிதன் அதனைக்கொண்டு வனப்பான ஓவியம் தீட்டினான்.

எனவேதான், தமது திறனாலும் உழைப்பாலும் அமைந்த நாடுகளிடம் அந்தந்த நாடுகளில் உள்ளவர் களுக்குப் 'பற்று' ஏற்படுகிறது.

இதற்கிடையில், இயற்கை சீறுவதாலோ, வேறு மக்கள் பாய்வதனாலோ அழிவு மிரட்டிக்கொண்டு கிளம்பும்போது, தடுத்திட, நாட்டைப் பாதுகாத்திட, பலவிதமான இன்னல்களை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் இன்னுயிரை ஈந்தவர்கள் எண்ணிக்கையிலடங்கார்.

இதுபற்றிய குறிப்புகள், பேச்சளவிலிருந்து பாட்டள வாகி, வரலாற்று உருப்பெற்று, வழிவழி வந்திடுவோருக்கு உணர்வூட்டி, இது என் நாடு! இந்த எனது நாட்டிடம் எனக்குள்ள 'பற்று' இம்மியும் குறைந்திடுமேல், நான் நல்லோன் ஆகேன், நாடும் காடாகிடும் என்ற எண்ணம் பிறக்கிறது, உறுதி ஏற்படுகிறது; நாட்டுப்பற்று எனும் நல்லுணர்ச்சி வலிவுமிக்கதாகிறது; அநத உணர்ச்சிக்கு அடுத்ததாகவே மற்ற உணர்ச்சிகள் இருந்திட வேண்டும் என்பது தத்துவம் ஆகிறது.

தத்துவமாக மட்டும் இது நின்றுவிடுவதில்லை. எழுச்சியூட்டத்தக்க படைப்புகள் மூலம் கற்றறிவாளர் நாட்டுப்பற்று ஊட்டுகின்றனர்—மக்கள் சொக்கிப் போகும்விதமான சுவை கூட்டி.

மலை, காடு, ஆறு, நகர், விளைநிலம், தொழில் ஆகியவை குறித்து, ஒவ்வோர் நாட்டிலும், எழுச்சி யூட்டத்தக்க கவிதைகள் இயற்றப்படுகின்றன. காவியங் களிலேயும் இவைபற்றிய ஓவியங்கள் காணப்படுகின்றன. ஓவியங்களே கூடத் தீட்டப்படுகின்றன. இவற்றின்மூலம் அவரவர்க்கும் தத்தமது நாட்டின் எழில்பற்றியும் ஏற்றம் பற்றியும் ஒரு பெருமித உணர்ச்சி ஊட்டப்படுகிறது.

எமது மலைமுகடும் மேகமும் கொஞ்சிடும் அழகே அழகு என்றும், எமது ஆறு புரண்டோடி வரும்போது எழும்பிடும் ஓசை, வெற்றிமுரசொலி போன்றுளது என் றும், எமது வயல்களின் செழுமைபோல வையகத்தில் வேறெங்கும் கண்டிட முடியாது என்றும் கூறிக் கூறிக் களித்திடுகின்றனர்—தலைமுறை தலைமுறையாக. இந்தப் பெருமித உணர்ச்சிமூலம் நாட்டுப்பற்று வளர்ந்திட மேலும் வழி கிடைக்கிறது.

இந்தக் குன்றின் சரிவிலே நடைபெற்ற பயங்கரப் போரின்போது என் முன்னோரில் ஒருவர் வீரதீரம் காட் டிப்போராடி, எதிரிகளை விரட்டி விரட்டி அடித்தார்; ஆனால், பகைவர்கள் பின்புறமாகப் பாய்ந்து வந்து அவரைக் குத்திக் கொன்றுவிட்டனர். நமது கொடிமரத் துக்குப் பக்கத்திலேயே வீழ்ந்து இறந்தார். அங்கு ஒரு நினைவுச் சின்னம் இருக்கிறது என்பனபோன்ற நிகழ்ச்சி களை, நினைவுகளைக் குறித்துப்பேசிக்கொள்ளும் இல்லங் கள் எண்ணற்றன!

அந்த ஆற்றங்கரை ஓரம்! இந்தத் தோப்பின் பக்கம்! அந்தக் கோயிலுக்கு அருகே—என்று வீரம் பூத்திட்ட இடங்களைக் காட்டிக் காட்டிப் பெருமிதம் கொண்டிடு வோர் ஆயிரமாயிரம்.

கட்டப்பட்ட கோட்டைகள், அமைக்கப்பட்ட அரண் கள், வெட்டப்பட்ட அகழ்கள் பற்றியெல்லாம் பேசிடுவர். பெற்ற விருதுகள், மானியங்கள் பற்றிப் பேசுவோரும், பட்ட இன்னல்கள், ஏற்பட்ட இழப்புகள் குறித்துப் பேசு வோரும் நிரம்ப.

காவியம்—ஓவியம்—கவிதை—வரலாறு—சின்னங்கள்- ஒரு நாட்டின் பெருமையைப் பெற்றிட மக்களாற்றிய அரும் திறன் மிக்க பணி பற்றிய உரையாடல் நாட்டுப் பற்றினை வலுப்பெறச் செய்கிறது; வலுப் பெறுவதுடன் அந்தப் 'பற்று' வழி வழி வருகிறவர்களுக்குக் கிடைத்துக் கிடைத்து 'நெறி'யாகி விடுகிறது; இயல்பான உணர்ச்சியு மாகி விடுகிறது.

என் நாடு, என்மூதாதையர் உருவாக்கிய நாடு, என் உழைப்பால் வளப்படுத்திய நாடு. ஆகவே, எனக்கு என் நாட்டிடம் பற்று இருக்கிறது, இது இயற்கை—கடமை— பிறப்புரிமை என்ற உணர்ச்சி, நாட்டு ஆட்சி முறை எவ் விதமானதாக இருப்பினும் ஏற்படக் கூடியதுதான். ஆனால், இந்த நாட்டுப்பற்று, அழுத்தமானதாகவும், எத்தகைய இழப்புகளையும் இன்முகத்தோடு ஏற்றுக் கொள்ளும் துணிவினைத் தரத்தக்கதாகவும், இருந்திடு வது, எந்த நிலையில் என்றால், நாட்டு நிலையினை உயர்த்திடவும், பாதுகாத்திடவும் பாடுபடவும், கருத் துரைக்கவும், அதற்காக எடுத்துக் கொள்ளப்படும் முயற்சி களில் பங்கு பெறவும், தவறானவைகளைக் கண்டிக்கவும் உரிமை தரப்பட்டுள்ள போதுதான்.

இது என் நாடுதான், என் முன்னோர்களின் இரத்தமும் என் வியர்வையும் இங்குக் கொட்டப்பட்டிருக்கிறது. என் உயிரினும் மேலாக நாட்டை நேசிக்கிறேன். ஆனால், என்னை நடைப்பிணமாக்கி, உரிமைகளை அழித்து உலுத்தர்களைக் கொழுத்திடச் செய்திடும் விதமாக ஆட்சி நடத்துகிறார்கள், யாரோ சிலர்—அவர்களின் சுய நலத்துக்கும் சுகபோகத்துக்கும் நாட்டுச் செல்வம் பலியிடப்படுகிறது; மக்களுக்கு உணவளிக்கத் தேவைப்படும் வயல்கள் வெடித்துக் கிடக்கின்றன. ஆனால், பாசனத்துக்குப் பயன்படுத்தப் படவேண்டிய ஆற்றுநீரை மடக்கி அரச குடும்பத்தினர் விளையாட அழகுக் குளம் அமைத்திருக்கிறார்கள்! நாட்டுமக்கள் கந்தலாய் உடுத்துகிறார்கள், நாடாள்வோரும் அவர்தம் அடிவருடிகளும் பட்டு பீதாம்பரம் உடுத்திக்கொண்டு பவனி வருகிறார்கள்! நாட்டுமக்கள் மூச்சினை அடக்கி மூழ்கிச் சென்று கடலிலிருந்து முத்து எடுக்கிறார்கள். அந்த முத்து மாலைகள் காமவல்லிகளின் கழுத்திலே புரளுகின்றன, அவர்கள் நாடாள்வோரின் மஞ்சத்திலே புரள்கிறார்கள்—இந்த நாடு என் நாடு—ஆனால், இது எனக்கும் சொந்தந்தான் என்று ஒப்புக்கொள்ள மறுத்திடும் மமதையாளரின் பிடியிலே சிக்கிக் கிடக்கிறது, சீரழிக்கப்படுகிறது—என்று குமுறிடும் நிலையில் ஒரு நாட்டுமக்கள் வைத்திருக்கப்படுவார்களானால், அந்த மக்களிடம் 'நாட்டுப் பற்றுத் ததும்பிடும் என்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை; தலைஅசைவு மட்டும்தான் கிடைக்கும்.

கொடுங்கோலர்கள் — எதேச்சாதிகாரிகள் — ஆட்டிப் படைக்கும் நாடுகளில், எவரும் விரும்பி மதித்திடும், இயல்பாகப் பெற்றிடும் நாட்டுப் பற்று மிக மிக மங்கிக் கிடந்திடும்.

ஆனால், மக்களாட்சி முறை உள்ள நாடுகளில் 'நாட்டுப் பற்று' மிகுந்து காணப்படும். ஏனெனில், நாட்டு நிலையை உருவாக்கும் பொறுப்பு நம் ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு என்ற கடமை உணர்ச்சியும், நாட்டிலே கிடைத்திடும் வசதிகளில் நமக்கு உரிய பங்கு உண்டு என்ற உரிமை உணர்ச்சியும் அந்த மக்களுக்கு நிரம்ப ஏற்படுகிறது.

''யாரோ'! ஆட்சி நடத்தும் இடம் அல்ல இது; 'நாம்' ஆட்சியை அமைத்துள்ள நாடு இது; நம் நாடு—என்ற உணர்ச்சி மேலோங்கி நிற்கிறது.

அமைந்திடும் ஆட்சி நல்லதாக இருக்கிறதா அல்லவா என்பதற்கு நாமே பொறுப்பு என்ற எண்ணமும்,

ஆட்சி சரியான முறையில் நடத்தப்பட்டு வருகிறதா என்று கவனித்துக்கொள்ள வேண்டியவர்கள் 'நாமே' என்ற உணர்வும்,

ஆட்சியை மாற்றி அமைத்திடும் உரிமை பெற்றவர்கள் 'நாமே' என்ற உணர்வும் மேலோங்கி நிற்பது ஜனநாயக முறையிலேதான்.

ஆகவே 'என் நாடு' என்ற சொற்றொடருக்கு எதேச்சாதிகாரிகளிடம் உள்ள நாடுகளிலே கிடைத்திடக்கூடிய பொருளைவிட, வலிவை விட, பொருத்தமான பொருளும், தளராத வலிவும், தன்னிகரற்ற துணிவும், ஜனநாயக நாடுகளிலே ஏற்படுகிறது.

ஒரே குடும்பத்து மக்களிலேயே, ஆர்ப்பரிக்கவும் அடக்கி ஆளவும், அகப்பட்டதைச் சுருட்டவும் ஒரு அண்ணனும், அடங்கிக்கிடக்கவும், தரப்பட்டதைப் பெறவும் தம்பிகளும் இருந்திடின், அந்தத் தாழ்நிலை பெற்றவர்கள், 'என குடும்பம்' என்று பெருமிதத்துடன் பேசிட முடிவதில்லை. நாடு, ஒரு பெரிய குடும்பம்; சம உரிமை கொண்ட நிலையில் மக்கள் வாழ்ந்திடும் இடம். எனவே 'நாட்டுப்பற்று' என்பது ஜனநாயக நாட்டினில், சுவையுடன் பயனும் மிகுதியாகப் பெறத்தக்க வலிவுமிக்க உணர்ச்சியாகிட வழி இருக்கிறது.

எந்த நாடு நான் பிறந்த நாடோ, எந்த நாட்டு வளத்திலே எனக்கு உரியன பெறும் உரிமை இருக்கிறதோ, எந்த நாட்டின் வடிவத்தை, அரசு முறையை, தொழில் அமைப்பை, சமூக நெறியை, மாற்றி அமைத்திடும் முயற்சியில் ஈடுபடும் உரிமை எனக்கு இருக்கிறதோ, அந்த என் நாட்டுக்கு வேறோர் நாட்டினால் ஆபத்து என்றால், நான் துடித்தெழாமல் இருந்திட முடியுமா!—இத்தகைய எண்ணம் கொழுந்துவிட்டெழுகிறது மக்கள் மனத்தில், ஜனநாயக நாட்டினில்.

ஜனநாயக நாட்டினில் ஆட்சி மக்களால், அமைக்கப்படுகிறது;

எதேச்சாதிகார முறையுள்ள நாடுகளில் யாரோ சிலரால் ஆட்சி அமைக்கப்படுகிறது.

அமைந்துவிடுகிற ஆட்சியிலே நல்லன கிடைக்கா விட்டால், மக்கள் அடிமை மனப்போக்கினர் ஆகிவிடக் கூடும், குமுறிக்கிடந்திடக்கூடும், அல்லது புரட்சி செய் திடக்கூடும்.

அமைக்கும் ஆட்சி நல்லது செய்திடாவிட்டால், அந்த ஆட்சியை அமைத்த மக்கள், தங்கள் தவற்றுக்காக, திறமைக் குறைவுக்காகத் தாமே வருந்திட வேண்டும்; மீண்டும் ஒருமுறை அவ்விதத் தவறு செய்திடக்கூடாது என்ற உறுதி மேற்கொள்ள வேண்டும்; வாய்ப்புக் கிடைக் கிறபோது புதியதோர் நல்லாட்சி அமைத்திட வேண்டும்.

ஆகவே, ஜனநாயக நாட்டில், நாட்டில் பிறந்தோம் நாட்டில் உழைக்கிறோம், நாட்டில் வாழுகிறோம் என்ப துடன் நாட்டில் ஆட்சியை நல்ல முறையில் அமைப்பவர் களும் நாமே என்ற பெருமித உணர்ச்சி கிடைக்கிறது; அஃது ஓர் புதிய வலிவினை நாட்டுமக்கள் ஒவ்வொரு வருக்கும் தருகிறது, அத்தகைய மக்களிடம் எழுந்திடும் 'நாட்டுப்பற்று', நாடே பாசறையாகிட இல்லங்களெல் லாம் வீரக்கோட்டங்களாகிடச் செய்கிறது.

'பற்று'ப் பற்றி மேலும் சில கூற விழைகிறேன்— அடுத்த கிழமை.

அண்ணன்,

3—10—'65

அண்ணாதுரை

காஞ்சிக் கடிதம் : 35

பற்று-2

பற்று வெறி ஆகிவிடக் கூடாது

நாட்டுக்குப் பூபாகம் உண்டு; மதத்துக்குப் பூபாகம் இல்லை!

மதச் சார்பற்ற நாடுகளும் மதச் சார்புள்ள நாடுகளும்

பற்றே பற்றை அழித்திடப் பயன்படுத்துதல் கூடாது

பற்றுகளின் வகை பெருகப் பெருகப் பற்றாளரின் தொகை குறையும்!

தான் வாழ, சமூகம் வாழப் பற்றுக் கொள்க!

தம்பி,

நாட்டுப்பற்று, தத்தமது நாட்டினை வளமான தாக்கிட, உரிமையுடன் திகழ்ந்திடத் தேவைப்படும் அறிவாற்றலையும், வழிமுறைகளையும் பெற்றிடப் பயன் படுத்தப்படுகிற வரையில் தூய்மை நிரம்பியதாக இருக்கிறது. ஆனால், எவரும் மறுக்கொணாததும், எவருக்கும் இயல்பாக எழுவதுமான 'நாட்டுப்பற்று' உணர்ச்சியினைத் தூண்டிவிட்டு, 'வலிவு' திரட்டி, வேற்று நாட்டினைத் தாக்கிடப் பயன்படுத்தினாலோ, நாட்டுக் குள்ளாகவே கொடுங்கோலாட்சியைப் புகுத்தினாலோ,

நாட்டுப்பற்று எனும் உணர்ச்சி நாசகாரியத்துக்கு, அறமழித்திடும் செயலுக்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்று பொருள். கண்டிக்கத்தக்கதாக, வெறுக்க தக்கதாகி விடுகிறது, இந்தப் போக்கு.

நாட்டுப்பற்று மிக்கவர்களாக ரோம் நாட்டவர் எழுச்சியுடன் இருந்தனர். அதன் பயனாகக் கிடைத்த வீரத்தைப் பயன்படுத்தி ரோம் நாட்டு அதிபர்கள் வேறு பல நாடுகளைத் தாக்கி அடிமைப்படுத்தி, சுரண்டி, தமது ரோம் நாட்டிலே வெற்றி வளைவுகளையும், வீரக்கோட்டங்களையும், மணிமாடங்களையும் அமைத்து, எழில் மிகுந்திடச் செய்தனர்.

ரோம் நாட்டவர் காட்டிய நாட்டுப்பற்று, பிற நாடுகளிலே இருந்துவந்த நாட்டுப்பற்றினை அழித்திடவே பயன்படுத்தப்பட்டது. அந்தக் கட்டம் பிறந்திடும்போதுதான், நாட்டுப்பற்று எனும் தூய்மையான உணர்ச்சி, தவறான வழியிலே பயன்படுத்தப்படுகிறது என்று பொருள் படுகிறது. இந்தப் போக்கினைப் பேரறிவாளர் கண்டித்தனர்; ஆனால், அவர்களை அடக்கிட இதே நாட்டுப்பற்று உணர்ச்சியைத்தான் ஆதிக்க வெறியர்கள் பயன்படுத்தினர்!

நமது நாட்டிடம் நமக்குப் பற்று இருப்பதுபோலத் தானே மற்ற நாட்டவர்க்கு அவரவர் நாட்டின்மீது பற்று இருக்கும், நம்முடைய நாட்டுப்பற்றுக் காரணமாக நாம் எப்படி நம்முடைய நாடு அடிமைப்படக் கூடாது என்று எண்ணுகிறோமோ, அதுபோலத்தானே ஒவ்வொருநாடும் அதனதன் நிலைகெடச் சம்மதிக்காது என்றெல்லாம் நாடு பல பிடித்திடும் போக்கினரான அதிபர்கள் எண்ணிடவேயில்லை.

போர் பல மூண்டதன் காரணம், நாட்டுப்பற்று எனும் உணர்ச்சியை ஆதிக்க வெறியர்கள் தவறான முறையிலே பயன்படுத்தியதுதான்.

நாட்டுப்பற்று காரணமாக, தமது நாட்டினைச் செல்வம் கொழித்திடும் திருநாடு ஆக்கவேண்டும் என்று எண்ணியவர்கள், அந்த நாட்டு மக்களுடைய நல்லாதரவைப் பெறுகிறார்கள் எளிதாகவும், முழு அளவிலும்.

ஆனால், நாட்டினைச் செம்மைப்படுத்த, அங்குக் கிடைக்கும் இயற்கை வளத்தை, உழைப்பின் நேர்த்தியால், தொழில் திறமையால் பன்மடங்கு அதிகமாக்கிடும் முறையைப் பின்பற்றாமல், பிறநாடுகளைத் தாக்கிக் கொள்ளையடித்துப் பொருளைத் தமது நாட்டிலே கொண்டுவந்து குவிப்பதும், பிறநாட்டவர்களைத் தோற்கடித்து அடிமைகளாக்கிக்கொள்வதுமான கொடுமையில் ஈடுபட்டனர், ஆதிக்க வெறி கொண்ட அதிபர்கள்.

பிற நாடுகளிலே காணப்பட்ட பளிங்கு மண்டபங்களை இடித்து நொறுக்கி, அந்தப் பளிங்குக் கற்களைக் கொண்டுவந்து தமது நாட்டிலே மாளிகைகள் அமைத்தனர்! காணீர் எமது நாட்டின் எழிலை என்று.

பிற நாடுகளிலே மக்கள் அலறித் துடித்திடவும், ஓலமிடவும் செய்துவிட்டு, கொள்ளைப் பொருளைக்கொண்டு தனது நாட்டிலே கோலாகல வாழ்வு அமைத்து, இசை விருந்து அளித்தனர்.

பிற நாடுகளைச் சுடுகாடுகளாக்கி விட்டுத் தமது நாட்டினைத் திருநாடு ஆக்கி மகிழ்ந்தனர்.

இதனால் ஏற்பட்ட அழிவினைக் கண்ட பிறகே, நாட்டுப் பற்று மட்டுமே மேலானது என்று எண்ணிட வேண்டாம்,

உலக முழுவதும் வாழ்ந்திட வேண்டும்

மனித குலம் தழைத்திட வேண்டும்.

என்ற புதுஉணர்ச்சியினை ஊட்டிடத் தலைப்பட்டார்கள்.

ஆனால், இந்த உணர்ச்சி காரணமாக, நாட்டு எல்லைக் கோடுகள் கலைக்கப்பட்டு, ஒரு நாட்டுக்கு ஒரு அரசு என்றிருக்கும் முறை நீக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு நாட்டுக்கு ஒவ்வோர் விதமான கொடி, பண் என்று உள்ள முறை கைவிடப்பட்டு, உலகம் ஒரே அரசின் கீழ், ஒரே கொடியின்கீழ் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளதா என்றால், இல்லை.

உலக நாடுகள் பலவும் உலகிலே நாட்டுக்கு நாடு மோதுதல் ஏற்படாது தடுத்திடும் நோக்குடன் அமைத்துள்ள ஐக்கிய நாடுகள் மன்றத்தின் மணிமாடத்திலே இன்று 117

நாட்டுக் கொடிகள் பட்டொளி வீசிப் பறக்கின்றன, மன்றத் தலைவராக இத்தாலி நாட்டவர், பான்பானி என்பார் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் என்று அறிவிக்கப்பட்டவுடன், இத்தாலியர்கள் ஓர் பெருமிதம் கொண்டிடத்தான் செய்கின்றனர்.

உலக நாடுகள் மன்ற அமைப்போ, சர்வதேச ஒருமைப்பாட்டு உணர்ச்சியோ, நாட்டுப் 'பற்று' எனும் உணர்ச்சியினைத் தேவையற்றது ஆக்கி விடவில்லை.

'பற்று' வெறியாகி விடாமல் பார்த்துக் கொண்டால் போதும், அதுவே மாபெரும் வெற்றி என்று கொள்ளலாம் என்று கூறத்தக்க நிலை மட்டுமே மலர்ந்திருக்கிறது.

'நாட்டுப்பற்று'க் கொண்டோர், தமது நாட்டின் ஏற்றம், எழில், பலரும் கண்டு வியந்து பாராட்டிடத்தக்கதாகிட வேண்டும் என்ற தூய எண்ணத்துடன், அறிவாற்றலைப் பயன்படுத்திப் பணியாற்றிடும்போது, அந்த நாட்டுக்கு மட்டுமல்ல, அந்த நாடு மூலம் உலகுக்கு நலன் பல கிடைக்கிறது.

இந்தப் புது முறையைக் கண்டுபிடித்த நாடு எனது நாடு என்று பெருமிதத்துடன் கூறிக்கொண்டபோதிலும், கண்டுபிடிப்பினால் ஏற்படும் நலன், அந்த நாட்டுக்கு மட்டுமல்ல, உலக நாடுகள் பலவற்றினுக்கும் கிடைத்திடுகிறது; உலகு செழிக்கிறது,

எனது நாட்டுத் தத்துவம், மொழி, இலக்கியம், கலை, தொழில் நுட்பம் என்று கூறிப் பெருமைப்படுவது முதல் கட்டம்; ஆனால், அது படிப்படியாக வளர்ந்து உலகிலே பல்வேறு நாட்டவரால் பாராட்டப்படும் கட்டம் பிறந்திடக் காண்கிறோம்.

வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான் புகழ் கொண்ட தமிழ் நாடு-என்றன்றோ பாரதியார் கூறினார்.

உலகினையும் மறந்தாரில்லை!

தமிழ்நாட்டையும் மறந்தாரில்லை!!

'நாட்டுப்பற்று' இன்று ஒவ்வொரு நாட்டு மக்களுக்கும் கிட்டத்தட்ட 'இயல்பு' ஆகிவிட்டது. வளமும் எழிலும்,

வரலாற்றுச் சிறப்பும் இருந்தால் மட்டுமே, 'பற்று' அந்த நாட்டினிடம் ஏற்படும் என்பது அல்ல நிலை.

பாலைவனம் மிகுந்ததெனினும், பனிக்காடு நிறைந்ததெனினும், பசி போக்கிடும் வளம் அற்றதெனினும், எந்தன் நாடு இது! இதிலே பிறந்தேன், வாழ்கிறேன், மடிந்துபட இருக்கிறேன். இந்த என் நாடு எனக்குப் பொன்னாடு, ஏனெனில், இது என் தாய்நாடு என்று கூறிடுவர் எவரும்.

வளமும் வல்லமையும், எழிலும் ஏற்றமும் எந்த நாட்டில் உளதோ அதனை எனது நாடு என்று கொள்வேன் என்று கூறிடுவார் எவரும் இல்லை. வளம் தேடியோ, வாழ்வின்பம் தேடியோ, வேறோர் நாட்டிலே சென்று இறுதி வரையில் இருப்போரும்கூட, இடமளித்த நாட்டினை, எழில்மிக்க நாடு, ஏற்றம்மிக்க நாடு என்று பாராட்டுவரேயன்றி, எனது நாடு! தாய்தாடு! என்று பற்றுடன் கூறார்; இயற்கையான எண்ணம் இதற்கு இடம்கொடுப்பதில்லை.

இருந்திடத்தக்கதென்று ஒரு நாட்டைச் சென்றடைந்தவர்கள், அந்த நாட்டு நடை உடையினை, மொழி நயத்தினைப் பாராட்டி மேற்கொண்டிடக் கூடும்; ஆயினும், இது என் தாய்நாடு என்று கூறிடுவதில்லை.

தமக்கு மகிழ்வுமிக்க வாழ்வளித்த நாட்டினையும், தமது தாய்நாடு என்று கொள்ளாதது மட்டுமல்ல, அங்குக் காணப்படும் எழிலும் ஏற்றமும், வளமும் வலலமையும் தன் தாய்நாட்டிலே இல்லையே என்ற ஏக்கம்கொள்வர்; எப்படியேனும் இந்த நாடு பெற்றுள்ள சிறப்பினை என் தாயகம் பெறவேண்டும் என்ற ஆர்வம்கொள்ளுவர்; தாயகம் சீர்பெற முயல்வர். இத்தனைச் சிறப்புள்ள இந்த நாட்டையே இனி நான் என் தாயகமாகக் கொள்வேன் என்று கூறிடுவதில்லை.

மடி நிறையப் பால் ததும்பிடும் நிலையிலுள்ள பசுவே என்தாய் என்று கன்று கூடக் கருதுவதில்லையே—கிடைக்கிறதோ இல்லையோ, நாவுலருகிறது என்றாலும் தாய்ப்பசுவிடமல்லவா துள்ளி விளையாடுகிறது!

தாயகத்திடம் 'பற்று' மிகக் கொண்டவர்கள், ஏதாவ தோர் செயலின் மூலம், இந்தத் தரணி புகழ்ந்திடும் நிலையினைத் தாயகம் பெற்றிடவேண்டும், அந்த நோக்கத்துடன் நாம் நமது அறிவாற்றலைப் பயன்படுத்துதல் வேண்டும் என்று முனைந்திடுவர்.

குறுக்கு வழி தேடிடும் இயல்பினர், பிறநாடுகளைத் தாக்கித் தாழ்த்திப் பொருள்திரட்டி, தன் தாயகத்தின் நிலையினை ஒளியுள்ளதாக்கிட முயல்வர்.

எதற்காகவும் பாடுபடும் இயல்பு அற்றோர், உள்ளது போதும் என்றெண்ணி உறங்கிடச் செய்வர்; நமக்குள்ள தாயகம் இந்நிலையிலுளது, நாம் என்ன செய்வது என்று இருந்துவிடுவர்,

இதுபோல உள்ள பல்வேறு நினைப்பினரும் நிலையினரும், தத்தமது தாயகத்திடம் 'பற்று' அற்றவர்களாகிவிடுவதில்லை. புகழ்பாட மறப்பதில்லை.

நாட்டுப்பற்றுக் காரணமாக எழுதப்பட்டுள்ள ஏடுகளைப் பார்க்கும்போது, தாய்நாட்டுச் சிறப்பினை விளக்கிடுவது மட்டுமல்ல, பிற நாடுகளைத் தாழ்த்திடும் மனப்போக்கும் மிகுதியாக எழுதப்பட்டிருப்பதனைக் காணலாம்.

தமது நாடு தவிர மற்ற நாடுகளை, மிலேச்சர்கள் நாடு என்றும், இருண்ட கண்டம் என்றும், அநாகரிக நாடு என்றும் எழுதிடுவதனை முறை எனக்கூடக் கொண்டிருந்தனர், வரலாற்று ஏடு தீட்டிடும் திறன் படைத்தோர்கூட.

டாக்டர் ஜான்சன் என்பார் ஆங்கில நாட்டவர், அறிவு மிக்கவர்! அவர் அகராதி தயாரித்தபோது அதிலே 'ஓட்' எனும் தானியத்தைப்பற்றிப் பொருள் தரும்போது, தமது நாட்டுப் பற்றினை மட்டுமல்ல, பிற நாட்டினைத் தாழ்த்திடும் போக்கினையும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டார்.

ஓட்—ஒருவகைத் தானியம்; இது இங்கிலாந்து நாட்டில் குதிரைகளுக்குத் தீனி; ஸ்காத்லாந்து நாட்டு மக்களுக்கு இது உணவு

என்று பொருள் தந்திருந்தார் ஜான்சன். சங்கீதமா அது!- காது குடைகிறது என்றும், உணவா அது, குமட்டல் எடுக்கிறது என்றும், நடனமா அது, பேயாட்டமாக இருக்கிறது என்றும், பேச்சா அது, கூச்சலாக இருக்கிறது என்றும், மற்ற நாடு குறித்துக் கூறுவர்; வீண் வம்பு செய்திடுவோர் அல்ல, விவரம் தெரிந்தவர்கள்கூட!

கையாலே தொட்டுச் சாப்பிடுகிறார்கள்!!

என்று மேனாட்டினர், நமது சாப்பிடும் முறை பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்கள் அல்லவா? அதிலே கேலி மட்டுமல்ல. பச்சாதாபம்கூடக் கலந்திருக்கிறது தமது நாட்டிலுள்ள உணவு உட்கொள்வதற்கான பழக்கந்தான் சிறந்தது, மேலானது, நாகரிக மக்களுக்கு உரியது, எவரும் பின்பற்ற வேண்டிய விதத்தது என்ற அழுத்தமான நம்பிக்கை அவர்களை அவ்விதம் பேசச் சொல்கிறது.

ஆணும் பெண்ணும் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு நடனமாடுகிறார்கள்; கண்றாவி!! சகிக்கவில்லை!!

என்று, மேனாட்டு நடனம் குறித்து நாம் பேசும்போது, என்ன எண்ணிக்கொள்கிறோம்; அதுபோலத்தான் அவர்கள் நம்முடைய முறைபற்றி எண்ணுகிறார்கள். சர்வதேச உணர்ச்சி, நாட்டுப்பற்று என்பதைத் தேவையற்றது ஆக்கிவிடத்தக்க வல்லமை பெற்றிட வில்லை என்றாலும், ஒரு நாட்டவர் மற்ற நாட்டவரின் பழக்க வழக்கங்களைக் கேலி செய்து, கண்டித்து, கேவலப்படுத்தும் போக்கை வெகுவாகக் கட்டுப்படுத்தி விட்டிருக்கிறது,

இப்போது நம்முடைய விருந்தினராக வருகிற மேனாட்டார், கையால் எடுத்துச் சாப்பிடுவதும் நாம் கரண்டி கொண்டு சாப்பிடுவதுமான நிலை!

நாட்டுப் பற்று கேவலப்படுத்தப்பட்டால், கேலி செய்யப்பட்டால், சீற்றம் பீறிட்டுக்கொண்டு கிளம்பும். மனத்திலே வேதனைப் புயல் வீசும், பகை மூளும் என்பதனை உணர்ந்து கொண்டுள்ளனர். இது, நாட்டுப்பற்று இன்றும் எத்தனை அழுத்தமான இடம்பெற்றிருக்கிறது என்பதனை நன்றாக விளக்குகிறது.

'நாட்டுப் பற்று'க்கொள்வதிலே கெடுதல் ஏதுமில்லை; அந்தப் பற்று; தக்கவிதமாகப் பக்குவப்படுத்தப்பட்டால், நற்பலனே கிடைத்திடுகிறது.

வருகிற தொல்லையெல்லாம், அவரவர் தத்தமது நாட்டிடம் 'பற்று' கொண்டிருப்பதிலே ஏற்படுவதில்லை, ஒரு நாட்டுப் பற்றுக்கும் மற்றோர் நாட்டுப் பற்றுக்கும் போட்டி — பகை — ஏற்படும்போதும், நாட்டுப் பற்றுக்கும், மற்ற வகையினதான இனப் பற்று, மொழிப் பற்று, மதப் பற்று போன்றவைகளுக்கும் மோதுதல் ஏற்படும்போதுந்தான், தொல்லை மட்டுமல்ல, ஆபத்தே மூண்டுவிடுகிறது.

இந்த நாட்டு மகன்தானே நீ?

ஆமய்யா! ஆம்! இந்த நாட்டவனே!

பிறந்த நாட்டை இகழ்பவன் பேயன்? ஒப்புக் கொள்கிறாய்!

ஆம்! பிறந்த பொன் நாட்டை எவனே இகழ் வான்?

இந்த நாடு ஏற்றம் பெறவேண்டும்.

ஆம்! ஏற்றம் பெறத்தான் வேண்டும்.

அதற்காகப் பாடுபடத் தயார்தானே?

நிச்சயமாகத் தயார்!

எந்த இன்னலையும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயார்?

எந்த இன்னலையும் பொருட்படுத்த மாட்டேன்.

நாடு வாழ்ந்திட, எதனையும் இழந்திடச் சம் மதம். உயிரையும்!

இதிலென்ன ஐயப்பாடு! உயிரையும் தரச் சம் மதிக்கிறேன்.

உயிரையும்! நிச்சயமாகத்தானே! அப்படியானால்...

என்ன செய்திட வேண்டும் செப்பிடு!

இந்த நாடு ஏற்றம் பெற, வாழ்ந்திட, நாட்டு மக்கள் சிலர், இது என் மதம் என்றும், சிலர் அது என் மதம் என்றும் கூறும் மடமை தொலையவேண்டும். ஒரே மதமாக வேண்டும்! நாட்டுக்கு ஒரு பொது மதம்! தனித்தனியாக உள்ள பல்வேறு மதங்கள் உள்ளனவே, அது கூடாது. ஒருநாடு—ஒரு கொடி! இல்லையா! அதுபோல ஒருநாடு—அதற்கு ஒரு மதம்! இந்த இலட்சியத்துடன், நீ உன் மதம் என்று எதையோ கூறிக்கொள்கிறாயே, அந்த மதத்தை

விட்டுவிடவேண்டும்; நாட்டுக்கு என நல்லோர் பார்த்து எந்த மதத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார்களோ, அதனை உன் மதமாகக் கொண்டிட வேண்டும்; நாடு வாழ்ந்திட; ஏற்றம் பெற! என்ன சொல்லுகிறாய்?

தம்பி! எத்தனை பெரிய சிக்கல் புரிகிறதா! நாட்டுப்பற்று—மதப்பற்று—இருவேறு 'பற்று'—இவை இரண்டிலே, ஒன்றின் ஆணைக்கு ஏற்ப மற்றொன்று அடங்கி நின்றிட வேண்டும்—இப்படி ஒரு சிக்கல் எழுந்திடின், என்ன ஆகும்! நினைப்பதற்கே நடுக்கமெடுக்கிறதல்லவா?

ஒரு நாட்டிலுள்ளோர் அனைவரும் ஒரே மதத்தினராக இருந்தாகவேண்டும்; அப்போதுதான் 'நாட்டுப் பற்று' ஏற்படும் என்று கூறுவதற்கான ஆதாரம் ஏதும் இல்லை.

ஒரு நாட்டுக்குள்ளாகவே பல மதங்கள் உள்ளன; ஒரே மதம் பல நாடுகளிலே உள்ளது!

ஒரு நாட்டுக்கு ஒருமதம் என்பது, நாட்டுக்கான இலக்கணங்களிலே ஒன்று அல்ல.

நாடு—ஒரு எல்லைக்கோட்டுக்குள் நெடுங்காலமாக அமைந்துள்ள ஒரு பூபாகம்; நீண்ட நெடுங்காலமாக அங்கு வாழ்ந்து வரும் மக்கள், அந்தப் பூபாகத்தில், தலைமுறை தலைமுறையாகப் பாடுபட்டுப் பாடுபட்டு வளம் ஊட்டி வந்திருக்கிறார்கள், எழில் கூட்டி இருந்திருக்கிறார்கள் அந்தப் பூபாகத்தையோ, அதிலுள்ள பொருள்களையோ, வேறொரு பூபாகத்தவர் தாக்கிட, கெடுத்திட, பறித்திட முயன்றபோது கடும் போரிட்டுத் தடுத்திருக்கிறார்கள். விரட்டி அடித்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பூபாகத்துத் தட்ப வெப்ப நிலைமைக்கேற்ற வாழ்க்கை முறை அமையப்பெற்று, அதன் காரணமாகச் சில பல தனி இயல்புகள், திறமைகள் பெற்றிருக்கிறார்கள், உழைப்பின் காரணமாக. உறைவிடமாக்கிக்கொண்ட தன் காரணமாகவும், பாதுகாத்திட்ட காரணத்தாலும், அந்த நாடு அவர்களுக்குச் சொந்தமாகிறது; அதனிடம் ஓர் பந்தம் உண்டாகிவிடுகிறது; அந்த மக்களின் வாழ்வு அந்த நாட்டு இயல்போடு பின்னிப் பிணைந்துவிடுகிறது; அதனால் ஒரு பற்று.

இந்தப் 'பற்று' கெடும்விதமாக வேறு ஏதேனும் உணர்ச்சி—அல்லது பற்று — அவர்களுக்கு எழுந்திடுமானால், அத்தகைய உணர்ச்சியை—பற்றினை—விட்டாக வேண்டும்-நாட்டுப்பற்று நாசமாகாதிருக்குமானால்,

ஒரு குறிப்பிட்டுள்ள எல்லைக்குள், நெடுங்காலமாக, கூட்டாக மக்கள் வாழ்ந்து வரும் பூபாகம், நாடு என்பது போல, மதம் என்பதற்கு, ஒரு பூபாகம் கிடையாது; இன்ன எல்லையிலிருந்து இன்ன எல்லைவரை உள்ள இடம், இன்னமதம் இருந்திடும் இடம் என்றோர் விதி இல்லை.

ஒரே நாட்டுக்குள் பல மதம், பல நாட்டுக்குள் ஒரு மதம் என்ற நிலை இருக்கும்போது, மதத்தையும் நாட்டையும் பிணைத்துப் பேசுவது பேதைமை—பிணைத்துப் பேசி நாட்டுப் பற்றுக்காக உன் மதப் பற்றினை நீக்கிக் கொள் என்று கட்டளையிடுவது கொடுமை; அத்தகைய கட்டளையிட்ட எந்த அரசும் நிலைத்து நின்றதில்லை. மதம், மனத்திலே இடம்பெறும், ஓர் தூய்மை—நாட்டு எல்லைக்குக் கட்டுப்பட்டுக் குறுகுவதுமல்ல, பெருகுவதுமல்ல. மதம் பரவிடவேண்டும் என்பதற்காகவும், பல நாடுகளிலே நாம் நம்பிடும் மதம், அரச மதம் ஆகிட வேண்டும் என்பதற்காகவும் நடத்தப்பட்ட புனிதப் போர்களே, இரத்தம் பெருகிட வழி செய்ததேயன்றி, மதத்துக்கும் நாட்டுக்கும் பிணைப்பு ஏற்படுத்த முடியவில்லை, எனவே நாட்டுப்பற்றுக்காக மதப்பற்று நீக்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்பவர், நாட்டுப் பற்று மதப்பற்று எனும் இரு உணர்ச்சிகளின் தன்மையையுமே அறியாதவர்கள். அவர்களின் கட்டளையை ஏற்க மறுப்பதும் எதிர்த்து நிற்பதும் நாட்டுப் பற்றுக்கு ஊறு செய்வதாகாது; கொடுங்கோலை எதிர்த்திடும் கடமையாகிடும்.

பிறர் கட்டளையிடுவது கொடுமை, அதுபோன்றே தனி மனிதர்களுக்கே, தமக்குள்ளாகவே, நாட்டுப்பற்று முக்கியமா. மதப்பற்று முக்கியமா, என்பது போன்ற குழப்பம் ஏற்படுவது அறியாமை அல்லது அகந்தையின் விளைவு.

கிருத்தவமார்க்கம் பரவியபோது, அரசின் ஆணையை ஏற்பதா, அருளாளர் ஆணையின்படி நடப்பதா என்ற சிக்கல் எழத்தான் செய்தது. ரோம் சாம்ராஜ்யாதிபதி கிருத்தவ மதத்தையே தடுத்திடலானான். அரச ஆணையைக் குலைத்து, நாட்டுப்பற்றை நாசமாக்கி, மக்களைக் கெடுத்திடுவது அம்மதம்!—என்று முழக்கமெழுப்பினான்.

நமது மதத்தை மதிக்க மறுத்து, அழித்திடத் துடித்திடும் இந்த அரசுக்கு நாம் அடங்கிக் கிடப்பதா, வரி

செலுத்துவதா என்று கிருத்தவ மார்க்கத்தினரில் சிலர் கொதித்தெழுந்து கேட்டபோது ஏசு,

அரசனுக்கு அளிக்க வேண்டியதை அரசனுக்கு அளித்திடுக!

ஆண்டவனுக்குத் தரவேண்டியதை ஆண்டவனுக்குச் செலுத்திடுக!

என்று கூறினார். கிருத்தவ மதத்தை அழித்திடத் துடித்த அரசு என்றபோதிலும், அநத அரசின் கீழ் உள்ள குடிமக்கள் என்ற முறையில், வரி கட்டத்தான் வேண்டுமென்றார். நமது மதத்திற்கென ஏன் ஒரு 'ராஜ்யம்' அமைத்திடக் கூடாது என்று கேட்டவர்களுக்கு ஏசு,

என் ராஜ்யம் இந்த லோகத்தில் இல்லை

என்று கூறினார்.

மதம், மனிதனுடைய மனத்தை ஆட்சி செய்வது—ஒரு மண்டலத்தை அல்ல.

எந்த மண்டலத்திலே உள்ளவரெனினும், அவர்கள் தமது மனத்தில் எந்த மதத்திற்கு இடமளிக்கின்றனரோ, அந்த மதத்தினராகின்றனர்.

நாட்டு எல்லை, மத உணர்ச்சிக்குத் தடுப்புச் சுவர் எழுப்புவதில்லை. எனவே நாட்டுப்பற்றா, மதப்பற்றா, எது தேவை என்ற கேள்வியே கோணல். அதற்கான ஆணை பிறப்பித்தல் கொடுமை.

இன்று பல மதங்கள் இடம் பெற்றுள்ள நாடுகளிலும், பொதுவாக அறிவுத் தெளிவுள்ள நாடுகளிலும், மதத்திற்கும் அரசுக்கும் தொடர்பு ஏற்படுத்தாமல், அரசு, மதச்சார்பற்றதாக அமைக்கப்படுகிறது. இந்தியா அது போல. ஆனால், பாகிஸ்தான், மதத்தைப் பிணைத்துள்ள அரசு—இஸ்லாமியக் குடியரசு என்றே முத்திரை பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒரு நாட்டிலே, மிகப் பெரும்பாலான மக்கள் ஒரு மதத்தையும் குறைந்த எண்ணிக்கையுள்ளோர் வேறோர் மதத்தையும் கொண்டிருக்கலாம்; ஆனால், நாட்டுப்பற்று என்பதில் மதவேறுபாடு குறுக்கிட்டுக் குலைப்பதில்லை, மத வேறுபாடு இருப்பதைக் காட்டி நாட்டுப்பற்று இன்னாருக்கு இருக்க முடியாது என்று வாதாடுவது மில்லை.

ஒரு நாட்டுக்குள், பல மதத்தினர் இருப்பினும் அனைவருக்கும் அந்த நாட்டிடம் பற்று இருந்திடும்; அதிலே

ஐயப்பாடு கொள்வது தவறு என்பது போலவே, ஒரே மதம் பல நாடுகளிலே இருப்பதாலே அந்த நாடுகள் யாவும், நேச நாடுகளாக வாழ்ந்து வரும் என்றும் சொல் வதற்கில்லை. வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் பல உள.

இப்போது மலேஷியாவை அழித்தொழித்தாக வேண்டும் என்று உருட்டி மிரட்டிக் கொண்டுள்ள இந்தோனேஷியா, இஸ்லாம் மதத்தினர் நிரம்பிய நாடு, மலேஷியா போலவே. ஒரு இஸ்லாமிய நாடு மற்றோர் இஸ்லாமிய நாட்டை அழித்திடத் துடிக் கிறது. மதம், அந்த இரண்டு நாடுகளுக்குள் நேசத் தொடர்பை ஏற்படுத்தவில்லை; பகை கக்கப்படுகிறது. பகை மூண்டிருப்பதற்குக் காரணம் வேறு.

அதுபோலவே, வட வியட்நாம் தென் வியட்நாம் இரு பகுதிகளும் புத்தமதத்தார் பெருமளவு உள்ள இடங்கள்; ஒன்றோடொன்று மோதிக்கொள்கின்றன. காரணம் வேறு.

'நாட்டுப்பற்று' அந்த நாட்டிலே உள்ள அனைவரும் ஒரே மதத்தினராக இருந்தால் மட்டுமே ஏற்படும் என்பது மடமை.

அதுபோலவே, மதப்பற்று காரணமாக, தனது நாட்டிடம் பற்றுக்கொள்ளாது, அதே மதத்தைக்கொண் உள்ள வேறுநாட்டுக்குத் துணை நிற்பதும் மடமை. ஆனால், மிகப் பெரும்பாலான மக்களுக்கு இத்தகைய கெடுமதி பிறப்பதில்லை.

ஒரு நாட்டிடம், அங்குப் பிறந்த காரணத்தால் அங்கு முன்னோர்கள் வாழ்ந்திருந்த காரணத்தால் ஏற்பட்டு விடும் தொடர்பு, அங்கு உழைத்துப் பயன்பெற்று வாழ்ந்துவருவதனால் பலப்பட்டுப் பலப்பட்டு, 'பற்று' ஆகிறது. இந்தப் பற்று வேறு எந்தப் பற்றுக் காரண மாகவும் கெடுவதில்லை, வழி மாறுவதில்லை.

நாட்டுப்பற்று ஏற்படவேண்டுமானால் நாட்டிலுள் ளோர் அனைவரும் ஒரே மதத்தினர் ஆதல்வேண்டும் என்பது எத்துணை கொடுமை நிரம்பியதோ அதுபோன்ற தேதான், நாட்டுப்பற்று ஏற்பட, அல்லது கெடாதிருக்க, நாட்டினிலுள்ளோர் அனைவரும் ஒரே மொழியினராக இருந்திட வேண்டும். ஒரே மொழியின் ஆட்சியை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று கூறுவது.

சிற்சில நாடுகளிலே மட்டுமே, ஒரு நாட்டுக்கு ஒரு மொழி என்ற நிலை இருக்கிறது; சிக்கல் இல்லை.

பற்பல நாடுகளில், பல மொழியினர் கொண்ட தாகவே சமூகம் அமைந்திருக்கிறது. ஆனால், வேறு வேறு மொழி பேசிடுவோராக இருப்பினும், அந்த நாட் டிலே, இரத்தமும் வியர்வையும் கொட்டி வளப்படுத்திய வர்கள், வாழ வைத்தவர்கள் அந்த மக்கள்; அதன் காரண மாக அவர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள 'பற்று' ஒருபோதும் குன்றாது, குறையாது, 'மாத்துக்' குறைவானதுமாகாது.

ஒரு மத ஆதிக்கம், ஒரு மொழி ஆதிக்கம், ஒரு இன ஆதிக்கம் புகுத்தவேண்டும் என்ற கெடுமதி கொண்ட வர்கள், தங்கள் திட்டத்துக்கு ஆதரவாக, ஒரு மதம், ஒரு மொழி, என்பதனை ஏற்றுக்கொள்ள மறுப்பவர்களை, எதிர்த்து நிற்பவர்களை இவர்கள் நாட்டுப்பற்று அற்ற வர்கள் என்று கூறிப் பழிசுமத்தி ஒழித்துக்கட்ட எண்ணிடு வர்; வெற்றி கிட்டாது எனினும் முயற்சியிலே முனைந்து நிற்பர்.

எந்த ஒரு 'பற்று'ம் மக்களைக் கொடுமைக்கு ஆளாக் கிடப் பயன்படுத்தப்படுமானால், அந்தப் பற்றுக்கு இயற்கையாக உள்ள தூய்மை கெட்டொழிந்து போகும்.

'பற்று' பாதுகாப்புக்கு, வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்தப் பட வேண்டுமேயன்றி, பிற'பற்று'களை அழித்திடப் பயன் படுத்தப்படக்கூடாது, அதுபோலப் பயன்படுத்தி யவர்கள் அழிந்தொழிந்து போயினர்.

நாட்டுபபற்று எனும் தூய்மைமிக்க உணர்ச்சி இட்லரால் எவ்விதமான நாச வேலைக்குப் பயன் படுத்தப்பட்டது என்பதனையும், அதன் காரணமாக, உலகுக்கு வந்துற்ற கேட்டினையும், அந்தக் கேட்டினை மூட்டிவிட்ட இட்லர் என்ன கதியானான் என்பதனை யும் நமது வாழ்நாளிலேயே கண்டுவிட்டோமே!

கேடு செய்திட, கொடுமை செய்திட, ஒரு பற்று' பயன் படுத்தப்படுமானால் அந்தப் 'பற்று' தூய்மை இழந்து, வலிவிழந்து, உயிரிழந்து போய்விடும், இதனை விளக் கிடும் சான்றுகள் வரலாற்றிலே நிரம்ப உள்ளன.

'பற்றுக் கொண்டிருப்பவர்களால் வரக் கூடிய யதைக் காட்டிலும், அந்தப் 'பற்று'ப் பற்றித் தூண்டி விடும் கெடுமதியாளர்களால் வந்திடும் கேடே அதிகம்.

நாட்டுப்பற்றுக் கொண்டவர்கள், மற்ற எல்லா வற்றிலும் ஒன்றுபட்ட கருத்தினராகவே இருந்திடுவர் என்று எண்ணுவதும், இருந்திட வேண்டும் என்று கூறு வதும் தவறு.

மதம், மொழி, இனம் என்பன போன்ற அடிப்படை களிலே மட்டும் அல்ல, மிகச் சாதாரணமான வேறு எத்தனையோ விஷயங்களில், வெவ்வேறு விதமான உணர்ச்சிகள்—பற்று—இருக்கலாம்; இருந்திடக் காண் கிறோம். உணவு, உடை, கல்விமுறை, தொழில்நிலை, கலை உணர்வு, செல்வநிலை—எத்தனையோ இவைபோல ஒரே நாட்டினரிடையே வெவ்வேறுவிதமான உணர்ச்சி யினை,—'பற்றை'—ஊட்டிட.

குற்றவாளிக் கூண்டில் நிற்பவனும், நீதிபதியும், ஒரேமதம்! அதனால்? இருவரும் ஒரே மொழி பேசு வோர்! அதனால்? இருவரும், ஒரே நாட்டினர்! அதனால்!

நீதி அதற்கு ஏற்றபடி நெளியுமா? இல்லை, நிமிர்ந்து நின்றிடும்.

ஆனால், வேண்டுமென்றே சிலரும், விவரமறியாது சிலரும், தமக்குச் சாதகமாக இந்தப் 'பற்று'களைச் சுட் டிக்காட்டிப் பயன்பெறப் பார்ப்பர், விழிப்பாக இருந் திடல் வேண்டும்.

''அட! நம்ம ஊர்க்காரர்!'' என்று கூறுவதால் அவன் சொன்ன விலையை அப்படியே கொடுத்து விடுகிறோமா? பளிச்சென்று அந்த உணர்ச்சியை நமக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்ள எண்ணி, ''அட! நம்ம ஊர்க்காரராக இருந்துமா இந்த அநியாய விலை சொல்லுகிறாய்'' என்று கேட் கிறோம்.

ஒருவரை ஒருவர் வீழ்த்த, தாழ்த்த, ஏய்த்திட, 'பற்று' பற்றிப் பேசித் தூண்டிவிடுவது, தந்திரமுறை களிலே ஒன்று; வெள்ளை உள்ளத்தினர் ஏமாந்து போய் விடுவர்.

ஒரே நாட்டுக்காரர்—நாட்டுப்பற்று உள்ளவர் என்ப தாலே, அந்த நாட்டுக்காரர்களிலே ஒருசாரார், கள்ள வாணிபம் செய்தால் பொறுத்துக் கொள்ள முடிகிறதா! ''நாட்டைக் கெடுத்திடும் இவன் போன்றாரை விட்டு வைக்கக்கூடாது, எத்தனை அக்கிரமம் செய்கிறான்! இத்

தனைக்கும் அவன் அன்னியன் அல்ல! நம்மவன்!! நம்ம நாட்டுக்காரன்!'' என்று கூறுகிறோம் கொதிப்புடன்,

நம்மநாட்டுக்காரன்தான் களவாடுபவன் ஒவ்வொரு வனும். அவன் களவாடும் பொருளும் வேற்று நாட்டுக்குப் போய்விடவில்லை, நம் நாட்டிலேயேதான் இருக்கிறது. அப்படியானால் பரவாயில்லை என்ற நிம்மதியா பெறுகிறோம்!

தம்பி! எதற்குக் கூறுகிறேன் தெரிகிறதா, நாட்டுப் பற்று எனும் உணர்ச்சி நாட்டவரை ஆட்கொண்டிருக் கிறது என்ற காரணத்தால், அந்த உணர்ச்சியைத் தட்டி விட்டு, கொடுமை செய்திட, ஏய்த்திட, அடிமைப்படுத் திடப் பலர் முனைந்திடக்கூடும். விழிப்பாக இருந்திட வேண்டும்; 'பற்று' என்பது எத்தகையது, என்ன பயன் தருவது என்பதனைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்

நாட்டுப்பற்று அல்லது வேறு ஏதேனும் ஓர் பற்று நமக்கு இருப்பது என்பது ஒன்று, வேறொருவர் அந்தப் பற்று நமக்கு இருப்பதனைக் கண்டறிந்து நமது மனத் திலே வெறி அல்லது வெறுப்பு மூட்டிவிட்டுத் தவறான வழியில் அழைத்துச் செல்வது என்பது முற்றிலும் வேறானது,

நாட்டுப்பற்று அல்லது வேறு எந்தப் பற்றுக் காரணமாக நாம் எவ்விதமான செயலில் ஈடுபடுவது, போக்கினை மேற்கொள்வது என்பதுபற்றி நாம் நமது அறிவுத் தெளிவினைக்கொண்டு கண்டறிந்து முடிவெடுக்க வேண்டுமேயன்றி, பிறருடைய கருவி யாகி விடக்கூடாது,

மற்றொன்றையும் மறந்துவிடக்கூடாது; மற்ற எந்த வகையான பற்றுடன் நாம் வாழ்ந்திடவேண்டுமென்றா லும், நாம் இருந்திட ஒருநாடு, அந்த நாட்டுக்கு ஒரு நிலையான வாழ்வு, அடிமைப்படுத்தப்படாத நிலை இருந் தாக வேண்டும். ஒரு நாட்டுக் குடிமகனாக இருந்து கொண்டுதான், மொழிப்பற்று, மதப்பற்று போன்ற எந்தப் பற்றினையும் நாம் பெற்றுப் போற்றி வாழ்ந்து வரமுடியும்; நாடோடி நிலையோ, அல்லது வலுத்தவ னுடைய தாக்குதலுக்கு அடிபணிந்திடும் போக்கோ இருந் திடுமானால், வேறு எந்தப் 'பற்றும்' கொண்டிட வழியே கிடைக்காது. சுவர் இருந்தாலன்றோ சித்திரம்!!

ஆகவேதான், மற்றப் பல்வேறு பற்றுகளையும்விட நாட்டுப்பற்று முக்கியமானதாகிறது.

அதனால்தான், நாட்டுக்கே பகைவர்களால் ஆபத்து என்ற நிலை பிறந்திடும்போது மற்ற எந்த 'பற்று'க் காரணமாகவும், நாட்டு மக்கள் பிளவுபட்டு, பேதப்பட்டு நின்றிடுவது கூடாது; அது எந்தப் பற்றுக்கும் நாம் உரியவர்களல்ல என்ற நிலையை மூட்டிவிடும்.

நாட்டின் நிலை பகைவர்களால் கெடுக்கப்பட முடியாத வலிவுடன் இருந்திடச் செய்வதும், அந்த வலிவினை அழித்திடப் பகைவர் வந்திடின், அவர்களை முறியடிப்பதுமான நோக்கமொன்றே நமது நோக்கம் என்று பணியாற்றுவதும் தேவை.

இந்தக் காரணத்தால்தான், நாட்டுக்கு ஆபத்து என்ற நிலைமூண்டிடும் போது, நாட்டுப் பற்று உணர்ச்சிக்கே முதலிடமும் முழு இடமும் தருகிறார்கள்; மற்றப் பல 'பற்று'கள் பற்றிய பேச்சு, விவாதம், சச்சரவு ஒதுக்கி வைக்கப்படுகிறது.

இசையிலே நாட்டம் இருக்கலாம் ஒருவருக்கு, அதனால் பகைவனின் குழலோசையில் மயங்கி, அவன் நமது நாட்டினைத் தாக்கிடும்போது,இராகம்,தாளம் பற்றிய நினைப்பிலா மூழ்கி இருப்பது! அறிவுள்ளோர் அதனைச் செய்யார்.

நாட்டுக்குப் பேராபத்து வந்திடும்போது, முரசுதான் இசை!

இத்தகைய ஏற்றம் நாட்டுப்பற்று எனும் உணர்ச்சிக்கு உண்டு, எவரும் ஒப்புக்கொள்வர்; என்றாலும் வேறு எந்தவிதமான 'பற்றும்' மக்கள் கொண்டிடவே மாட்டார்கள், கொண்டிடக்கூடாது என்பதல்ல பொருள். 'பற்று' பலவற்றிலே இருக்கலாம்; ஒரே நாட்டவருக்குள்ளேயே ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வோர் விதமான 'பற்று' இருக்கலாம்; அதன் காரணமாக அவர்களுக்குள் வேறுபாடுகள் இருக்கலாம், விவாதம் நடத்தலாம். ஆனால், பகைவர் பாய்ந்திடும்போது மற்ற எத்தனையோ துறைகளில் மாறுபாடான கருத்துக்கொண்டவர்களும், வெவ்வேறு 'பற்றுக்' கொண்டவர்களும், நாம் அனைவரும் ஒரே நாட்டினர்! நாட்டுப்பற்று என்பதில் நாம் அனைவரும் ஒன்று! எனவே நாம் அனைவரும் ஒன்றுபட்டு நின்று பகைவர்களை வீழ்த்திட வேண்டும் என்று உறுதி பெறுவர்.

இதனை விளக்கிடும் நிகழ்ச்சிகள் பலப்பல உள, வரலாற்று ஏடுகளில்; நாமே இன்று இந்த நிலை நமது நாட்டிலே மலர்ந்திடக் கண்டிருக்கிறோம்.

இனி மற்றோர் விதத்திலும் மற்றப் பற்றுக்களைக் காட்டிலும் நாட்டுப்பற்று ஆழமானது, அழுத்தமானது, விரிந்து பரந்து நிற்பது என்பதனை உணரலாம்.

மதம், இனம், மொழி என்பனவற்றிலே உள்ள 'பற்று' பற்றிப் பார்த்திடும்போது, ஒரு நாட்டு மக்களில் ஒவ்வொரு பிரிவினர் ஒவ்வோர் மதத்தில், இனத்தில், மொழியில் 'பற்று'க்கொண்டவர்களாக இருப்பர். நாட்டு மக்கள் முழுவதும் ஒரே விதமான பற்றுக்கொண்டவர்களாக இருந்திடார். ஆனால், நாட்டுப்பற்று எனும் உணர்ச்சியோ, அந்த நாட்டு மக்கள் அனைவருக்கும் இருப்பது.

ஒரு கோடிபேர் கொண்ட நாட்டு மக்களை இன அடிப்படையில் பிரித்துக் கணக்குப் பார்க்கும்போது, 15 இலட்சம் மக்கள் இன்ன இனம், 25 இலட்சம் மக்கள் இன்னோர் இனம், 20 இலட்சம் மக்கள் வேறோர் இனம் என்று இருக்கக்கூடும், மொழியிலும் அதுபோல, மதத்திலும் அப்படியே, பிரிவுகள் இருக்கும்.

ஆனால், அந்த நாட்டு மக்கள் என்ற நிலையில் கணக்கெடுக்கும்போது ஒரு கோடி!

கத்தோலிக்கர், பிராடெஸ்டெண்டு, பௌத்தர், முஸ்லிம், இந்து என்று, மதத்தின் அடிப்படையில் பிரித்துக் கணக்குப்பார்க்கும்போது, ஒருநாட்டு மக்கள் அவ்வளவு பேரும் ஒரே பட்டியலில் இருப்பதற்கில்லை.

நாட்டு மக்களே! வாரீர்! என்ற அழைப்பு கிடைத்திடும்போது அந்த நாட்டு மக்கள் தொகை அவ்வளவும் திரள்கிறது. கத்தோலிக்கர்களே! வருக! பௌத்தர்களே வருக! என்று அழைத்திடும்போது, அந்த நாட்டு மக்கள் அவ்வளவு பேர்களும் அல்ல, அவர்களிலே ஒரு பிரிவினர் மட்டுமே வரமுடியும்!

மக்கள், பல்வேறு பிரிவினர்களாக இருந்து வருகின்றனர். ஆனால், இந்தப் பிரிவுகளில், மிகப் பெரிய அளவுள்ள மக்களை ஒரே முகாமில் கொண்டுவந்து

நிறுத்துவது, நம் நாடு எனும் உணர்ச்சிதான். நாட்டின் பாதுகாப்பு, வளர்ச்சி எனும் பணியாற்றிடும் போது, மற்ற எந்தத்தனித்தனி உணர்ச்சிகளையும்விட, நாட்டுப் பற்று எனும் உணர்ச்சியே மேலோங்கி நிற்கும்; நிற்கிறது.

உலகிலே பல நாடுகள்! பல நாடுகளின் பிரதிநிதிகள் கொண்ட ஓர் மன்றத்துக்கு, ஒவ்வொரு நாடும் குடிமகனா என்பதுதான் இலக்கணமாகக் கொள்ளப் படுகிறது, மொழி, இனம், மதம், வேறுவிதமான பற்று, இது அல்ல.

ஐக்கிய நாடுகள் மன்றத்துக்கு இந்தியாவின் உறுப்பினராகச் சென்றவர். சக்ளா! அவர் பாகிஸ்தானின் அடாத செயலைக் கண்டித்துப் பேசினார்; 'இந்தியர்' என்ற முறையில்; அவருடைய நியாயவாதத்தை முரட்டுத் தனத்தால் முறியடிக்கத் துடித்தார், பாகிஸ்தான் உறுப்பினர் புட்டோ!

புட்டோவும் சக்ளாவும் இஸ்லாமியர்! மார்க்கத்தால் ஒன்றுபட்டவர்கள்.

உலகிலே ஏதேனும் ஓரிடத்தில், இஸ்லாமிய மாநாடு நடைபெற்றாலோ மார்க்க மாநாடு நடைபெற்றாலோ புட்டோவும் சக்ளாவும். இஸ்லவாத்தின் பிரதிநிதிகள் என்ற உரிமையுடன் கலந்துகொள்ள முடியும். ஆனால், நாடு என்ற பெயரில் கூடும்போது, சக்ளா இந்தியாவுக்காக, புட்டோ பாகிஸ்தானுக்காக என்பதுதான் நடைபெறும்; நடைபெற்றது; அதுதான் நியாயம்; நாட்டுப் பற்றுக்கு அதுதான் சிறப்புமிக்க சான்று.

மக்களை நிறம் கருதிப் பிரித்திடின். கருப்பு. சிகப்பு, வெள்ளை, மாநிறம் என்று பிரித்திடின், ஒவ்வொரு வண்ணத்துக்கு ஒவ்வொரு நாட்டினர் என்று இருந்திடாது; கருப்பு வண்ணமுடையார் எந்த நாட்டிலே இருப்பவராயினும் முகாமாவார்! அது போன்றே ஒவ்வோர் வண்ணத்தினரும்,

படித்தவர்—படிக்காதவர்

செல்வர்—ஏழை

எனும் முறைப்படி மக்களைப் பிரித்திடின் பல்வேறு நாடுகளிலுள்ள செல்வர்கள், அமெரிக்க ராக்பெல்லரும்

இந்தியாவின் டாட்டாவும், ஒரே முகாமிலும் அமெரிக்க சுரங்கத் தொழிலாளியும் கோலார் தங்கவயல் தொழிலாளியும் ஒருமுகாமிலும் சேர்ந்திடவேண்டி வரும்,

அந்தவிதமாகப் பிரித்துப் பார்ப்பது, மக்களின் பொருளாதார நிலையை அடிப்படையாகக்கொண்டு; நாட்டு அடிப்படையில் அல்ல.

வைத்தியர் வரதப்பிள்ளை, மருத்துவ மாநாட்டுக்குச் செல்கிறார்! மாநாட்டுத் தலைவர் மகமத்மூசா! வரவேற்புத் தலைவர் பிரணதார்த்தி ஐயர்! செயலாளர் செபாஸ்டியன்! என்று இருந்திடக் காண்கிறார். மதத்தின் அடிப்படையில் ஒன்று சேர முடியாத மூசாவும் பிரணதார்த்தியும், செபாஸ்டியனும் அவர்களுக்கு மருத்துவத் துறையிலே உள்ள 'பற்று'க் காரணமாக ஒன்றாகக் கூடுகிறார்கள்—மருத்துவத் துறையினரான நாம்! என்று பேசுகின்றனர்! நமது பிரச்சினைகள் என்று கூறுகின்றனர்.

தம்பி! அதே மருத்துவ மாநாட்டில், சித்த வைத்தியர் சிதம்பரமும் இருப்பார், யூனானி வைத்தியர் யூசுப் இருப்பார்; ஆயுர்வேத வைத்தியர் ஆராவமுதும் இருப்பார்; மேனாட்டு முறை பயின்ற சர்ஜன் செபாஸ்டியனும் இருப்பார் பொதுவாக மருத்துவ மாநாடு என்று இருப்பதால், மருத்துவத்தில் உள்ள வெவ்வேறு முறையினரும், அந்த வேறுபாட்டினைக் கவனிக்காமல், மருத்துவத் துறையில் உள்ள 'பற்று'க் காரணமாக ஒன்று கூடுகிறார்கள். மறந்துவிட்டேனே, லேடி டாக்டர் லலித குமாரியும் அந்த மாநாட்டில் இருப்பார்'

அடுத்து ஓர் இடத்தில் சித்த வைத்தியர்கள் மாநாடு என்றோ, யூனானி வைத்தியர் மாநாடு என்றோ, ஆயுர்வேத வைத்தியர் மாநாடு என்றோ, அலோபதி வைத்தியர் மாநாடு என்றோ கூட்டினால், பொதுவாக மருத்துவ மாநாடு என்று கூட்டப்பட்டதிலே கலந்துகொண்டவர்கள் அனைவரும் இருந்திடுவார்களா! முடியாது!

நமது யூனானி முறை கைகண்டது என்றோ

சித்த வைத்தியமே சிலாக்கியமானது என்றோ

ரிஷிகளும் தபோதனர்களும் அருளிய முறை ஆயுர்வேதம் என்றோ

இப்படி எந்தெந்தத் தலைப்பிலே மாநாடு கூட்டப்படுகிறதோ, அந்தத் தலைப்பிற்குச் சொந்தம் கொள்பவர்களின் பாணியில் பேச்சு அமையும்.

இசையைத்தான் எடுத்துக் கொள்ளேன், இனிமை பொது, எந்தவிதமான இசைக்கும்; இசை என்றாலே கேட்பவர்களை இசையவைப்பது என்பதுதானே!

பொது இசை மாநாடு கூடினால், அமெரிக்க ஜாஸ் வாத்தியக்காரரும், தமிழக நாதஸ்வர வித்துவானும் அலகாபாத் ஷெனாய் வித்துவானும், கல்கத்தா டோலக் வாத்தியக்காரரும் கூடிப் பேசிடலாம்.

கீழ்நாட்டு இசை என்று மாநாட்டை மாற்றிவிட்டால்? மேனாட்டு மெருகின் போன்ற மேதைகூட இயலாது.

மேனாட்டு இசை மாநாடு என்றால்? தேன்தமிழ் இசைத்திடும் தேசிகருக்கு இடம் கிடைக்காது.

தம்பி! 'பற்று'களின் வகையை அதிகமாகப் பிரிக்கப் பிரிக்க, பற்றுக்கொண்டோரின் தொகை குறைந்து போய் விடும். அதனை விளக்கத்தான் இத்தனை மாநாடுகளுக்கு அழைத்துச் சென்றேன்,

புதுமை எழுத்தாளர் மாநாடு

புரட்சி எழுத்தாளர் மாநாடு

தேசிய எழுத்தாளர் மாநாடு

பகுத்தறிவு எழுத்தாளர் மாநாடு

என்று பல உண்டல்லவா? இவைகளிலே கலந்து கொள்ளும் எழுத்தாளர்கள், எந்த நாடு, எந்த மொழியினர் என்பதல்ல தகுதி—புதுமை — புரட்சி—தேசியம்—பகுத்தறிவு—எனும் 'பாணி'தான் முக்கியம்.

இந்த மாநாடுகளின் பெயருடன் 'தமிழ்' என்ற சொல்லை இணைத்துவிடு—ஆந்திரத்தின் தேசிய எழுத்தாளரோ. கேரளத்தின் புரட்சி எழுத்தாளரோ, அந்த மாநாட்டில் கலந்துகொள்ளமுடியாது. நடையின் தன்மையைக் குறிப்பிடாமல்,

தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு

என்று கூட்டினால் வரக்கூடிய எழுத்தாளர்களின் எண்ணிக்கையைவிடக் குறைவாகத்தான், தமிழ்ப் புரட்சி எழுத்தாளர், தமிழ்ப்புதுமை எழுத்தாளர் என்று தனித் தனியாக அமைக்கப்படும் மாநாட்டிலே எழுத்தாளர் கலந்து கொள்வர்.

எழுத்தாளர் மாநாடு என்று பொதுவாக மாநாடு கூட்டினால் நாடு, மொழி, பாணி எனும் எந்தப் பாகுபாடுமின்றி, எழுத்தாளர் அனைவரும் கூடிடுவர். விரிவாக இருக்கும்.

துறைகளைப் பிரிக்கப் பிரிக்க, ஒரே துறையிலே நுணுக்கமான பிரிவுகளை வகுக்க வகுக்க, அப்படிப்பட்ட பிரிவுகளின் அடிப்படையில் கூடக் கூட, கூடுவோரின் எண்ணிக்கை குறைந்துகொண்டே போகும்.

தம்பி! இதே எழுத்தாளர் மாநாட்டை மற்றோர் விதத்திலேயும் கூட்டிப் பார்க்கலாம்; கற்பனையாகத் தானே! ஆகவே காசு செலவா? வந்துபார்!

நான் தந்த முந்தைய தலைப்புகளில் எதையாவது ஒன்றை எடுத்துக்கொள்—புதுமை எழுத்தாளர் என்று எடுத்துக்கொள்ளேன்—இந்த மாநாட்டை.

புதுமை எழுத்தாள இளைஞர் மாநாடு என்று மாற்றிவிடு.

புதுமை எழுத்தாளர் மாநாட்டுக்கு வருகிறவர்களின் தொகையைவிடக் குறைவானவர்களே கூடுவர்.

வேறோர் மாநாடு கூட்டிப் பார்ப்போமா! இதோ, தம்பி! இந்த மாநாடு எப்படி இருக்கும் பார்த்துச் சொல்லு.

புதுமை எழுத்தாள தொண்டை மண்டலத் துளுவ வேளாள இளைஞர் மாநாடு

எப்படித் தம்பி, மாநாட்டின் பெயர்!! ஆனால், எத்தனை பேர் வருவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறாய்!!

எனக்கு எழுத்தாளரிடம் 'பற்று' என்று கூறிக் கொள்வதற்கும், நான் பற்றுக் காட்டுவதானால், அவர்

எழுத்தாளராகவும் இருக்கவேண்டும்,
புதுமை எழுத்தாளராகவும் இருக்க வேண்டும்,

இளைஞராகவும் இருக்கவேண்டும்,

தொண்டை மண்டலத் துளுவ வேளாளராகவும் இருக்கவேண்டும்

என்றால், அந்தப் 'பற்று' விரிவானதாகவா அமையும்! மிகக் குறுகிப்போகும்; விரைவிலே கருகிப்போகும்!

ஆகவேதான், தம்பி! 'பற்று' கூடுமானவரையில்' குறுகிய நோக்கம் கொண்டதாக, குறிப்பிட்ட அளவுள்ள சிறு தொகையினருக்கு மட்டுமே சம்பந்தப் பட்டதாக இருத்தல் கூடாது.

'பற்று' நேர்த்தியானதாகவும், பயன்தரத் தக்கதாகவும் இருந்திட வேண்டுமானால், சமூகத்தில் மிகப்பெரிய எண்ணிக்கையினர், இந்தப் 'பற்று' எமக்கும் தேவை என்று கூறத்தக்கனவற்றின்மீது இருந்திட வேண்டும். எண்ணிக்கை பெருகிட வேண்டும் என்பதல்ல என் நோக்கம்—மிகப் பலருக்கும் தேவைப்படுவனவற்றின்மீது 'பற்று' இருந்தால்தான், அந்த மிகப் பலரின் துணை கிடைத்து அந்தப் 'பற்று' வளர்ந்து, தரம் உயர்ந்து, பலன் மிகுதியாகிடும்.

'பற்று' என்பதிலே இத்தனை சிக்கல் இருக்கிறதா என்றெண்ணிச் சலித்துக் கொள்ளாதே, தம்பி! 'பற்று' வேண்டும். நிச்சயமாக ஒவ்வொருவருக்கும் ஏதாவது ஒன்றின்மீது 'பற்று' ஏற்பட்டே தீரும். ஏற்பட்டுவிடும் 'பற்று' எல்லாம் பயனளித்திடும் என்று எண்ணிவிடாமல், அந்தப் 'பற்று' எத்தன்மையது, என்ன பலனைத் தர வல்லது, எத்துணை மக்களை உள்ளடக்கியது, அந்தப் 'பற்று' வேறு ஏதேனும் பற்றினைக் கெடுத்திடக்கூடியதா என்பன பற்றி எண்ணிப் பார்த்திட வேண்டும் என்பதற்கே இவ்வளவும் கூறினேன்.

எதிலும் 'பற்று'க் கொள்ளக்கூடாது, அது நம்மைப் பிணைத்துவிடும், இன்னலுக்கு ஆளாக்கிவிடும் என்று கூறுவார் உளர்; அறிவேன்.

ஏன்! இந்த உலகத்தின்மீது, வாழ்வின்மீதே 'பற்று' வைக்காதே!! என்று உபதேசம் புரிவோர்கள் இருப்பதனையும் அறிந்திருக்கிறேன்.

வாழ்க்கை ஓர் நீர்க்குமிழி—பற்று வைக்காதே.

பெண்டு பிள்ளை பெருஞ்சிறை—பற்று வைக்காதே.

என்றெல்லாம் கூறுவர்; கூறியுள்ளனர். காதொடிந்த ஊசியும் வாராதுகாண் கடை வழிக்கே என்று பட்டினத்தடிகள் சொன்னதை எனக்குச் சொன்னவர்களே, அவர் தமது தாயாருக்கான கடைசிக் கடனைச் செய்திட வந்தார் என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

தாமரை இலைத் தண்ணீர்போலப் பட்டும் படாததாக, ஒட்டியும் ஒட்டாததாக இருந்திடச் சொல்பவர்களும், பக்குவம் ஏற்பட ஏற்பட, எப்படி விளாங்கனி முற்றிட ஓட்டுக்கும் பழத்துக்கும் உள்ள 'பற்று' அற்றுவிடுகிறதோ அதுபோலிருந்திட வேண்டும் என்று சொல்பவர்களும் உண்டு. கேட்டிருக்கிறேன். அவர்கள் அதுபோலெல்லாம் கூறியதற்குக் காரணம், 'பற்று'க்கொண்டதன் காரணமாக அலைகிறார்களே, கெடுகிறார்களே, கெடுக்கிறார்களே என்ற கவலை.

'பற்று' தனது சுகத்துக்காக, நலனுக்காக, ஆதிக்கத்துக்காக ஏற்பட்டுவிடுமானால், அல்லல், தொல்லை; உண்மை.

பிறரைக் கெடுத்தாகிலும் தான் பெறவேண்டியதைப் பெற்றாக வேண்டும் என்ற கெடுமதி பிறந்திடும், சமூகம் பாழ்படும்.

நான் குறிப்பிடும் 'பற்று' அந்த விதத்தது அல்ல.

ஒரு கொள்கையில், ஒரு ஏற்பாட்டில், ஒரு அமைப்பில் 'பற்று'க் கொள்ளுதல்.

அந்தப் 'பற்று'தான் வாழ, தன்னலம் வளர அல்ல; சமூகம் வாழ, மக்கள் நலன் பெருகிட.

இதற்கான 'பற்று' நிரம்பத் தேவை.

அந்தப் பற்றும் நம்மை ஆட்டிப்படைப்பதாக ஆகிவிடக் கூடாது; கண்மூடித்தனமான பற்று ஆகவும் இருந்திடக் கூடாது. தெளிந்து தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்; அந்தப் பற்று நமக்குப் புது விழிப்பு, எழுச்சி, ஆற்றல் தருவதாக அமைந்திருக்க வேண்டும். நமக்கு உள்ள அந்தப் பற்று சமூகத்தை உயர்த்துவதற்கான ஆற்றலையும்

வாய்ப்பையும் நமக்கு அளிப்பதாக இருந்திட வேண்டும். தம்பி! எங்கெங்கோ சுற்றி வளைத்துக்கொண்டு போவானேன்? உனக்கு நமது கழகத்திடம் பற்று இருக்கிறதல்லவா, அது என்ன உன் நலன் பெருக்கிக் கொள்ளவா! நாடு வாழ! அத்தகைய பற்று மற்றவர்க்கும் ஏற்படத்தான் பணியாற்றி வருகிறாய்; பற்று பரவிக்கொண்டு வருகிறது; பயன் கிடைத்திடும் என்ற நம்பிக்கை பிறந்திடுகிறது; கிடைத்திடும் பயன் உனக்கும் எனக்குமா! நாட்டு மக்களுக்கு!!

அண்ணன்,

10—10—'65

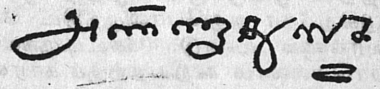

தமிழ் நூல் காப்பகம்
09216
தமிழ் நகர், விருத்தாசலம் - 606 001.